Autorul acestei cărți nu oferă sfaturi medicale si nici nu prescrie nici un fel de tehnici ca formă de tratament pentru probleme medicale sau fizice, care să fie aplicate fără sfatul unui medic - primit fie direct, fie indirect.

Intenția autorului este doar aceea de a oferi informații de natură generală, care să vă ajute pe drumul de căutare a stării de bine spiritual si emoțional.

În cazul în care folosiți oricare dintre informațiile din această carte, prin alegere proprie - ceea ce reprezintă dreptul vostru prin constituție - autorul si editura nu-si asumă nicio responsabilitate.

The Reconnection™ *(Reconectarea) si* Reconnective Healing™ *(Vindecarea Reconectivă) simt mărci înregistrate.*

Aprecieri pentru Reconectarea

„Eric e un om uimitor, care are minunatul dar al vindecării. Citiți aceasta carte si transformați-vă}”

John Edward, medium clarvăzător autor al volumului Trecerea si Viata de dincolo

„Când am primit prima dată cartea Reconectarea, m-am aşezat si am citit-o din scoarță în scoarță, într-o singură seară.
Am fost captivată. Se citeşte ca un roman bun.
Dar, spre deosebire de un roman, această carte este adevărul — adevărul despre un mod nou si revoluționar de a vindeca si de a fi vindecat, care stă la dispoziția oricui.
Plin de umor, de observații subtile si de înțelegerea si smerenia profundă ce vin numai din maturitatea unui bun practician În medicină si om de ştiință, Eric Pearl povesteşte cum a fost el transformat de energia reconectivă si ne spune cum putem trăi cu toții acelaşi lucru.
Dacă aveți intenții serioase cu privire la sănătate si la vindecare, citiți această carte!

Christiane Northrup, doctor în medicină, profesor de obstetrică-ginecologie la Universitatea din Vermont, Facultatea de Medicină; autoare a volumelor Corpurile femeii, înțelepciunea femeii, Înțelepciunea menopauzei

„Ca medic si neurolog, am fost învățată să ştiu de ce si cum funcționează un tratament. Când este vorba de vindecarea reconectivă, nu ştiu cum funcționează aceasta. Pur si simplu, din experiență personală, ştiu că funcționează. Munca lui Eric Pearl a fost pentru mine un mare dar; prin cartea sa, ea poate fi acelaşi lucru si pentru voi.“

dr. Mona Lisa Schulz, doctor în mediană, autoare a volum ului Trezirea intuiției,

„Mulți au aşteptat zeci de ani ceea ce dr. Eric Pearl ne-a dat în prima sa carte - un alt mod de a preda vindecarea si transformarea - o metodă nouă, unică si eleganta. Adevărata revelație a lucrării sale, însă, este că el revelează secretul! Cartea aceasta nu numai că este amuzantă la citit, dar aici, acest vindecător — care scrie, în mod intenționat, hazliu si chiar ne arată cât de uşor putem să recunoaştem si să activăm, în fiecare dintre noi, adevărata vindecare energetică. Era si timpul!”

Lee Carroll, autor al volumelor Kryon *si co-autor al volumului* Copiii Indigo

Reconectarea *lui Eric Pearl este, pur si simplu, cea mai buna carte apărută in ultima vreme despre vindecarea transpersonalâ si medicina spirituală. Ea este un dar de la Univers si o contribuție extraordinar de incitantă la procesul global de transformare a paradigmelor, care are loc în vremurile noastre. Dacă citiți doar două cărți în anul acesta, asigurati-vă că acest giuvaer este una dintre ele.“*

dr. Hank Wesselman, autor al volumelor Cel care păşeşte cu Spiritul, Făcătorul de poțiuni *si* Căutătorul de viziuni.

„Eric a scris o carte minunată, provocatoare si practică despre vindecare. Pe lângă subtilele sale observații si experiențele sale personale cu energia vindecării, el ne împărtăşeşte si o serie de tehnici folositoare pentru a aduce în viața noastră vindecarea de care avem nevoie - nu numai pentru noi, ci si pentru ceilalți. Umorul si sinceritatea lui Eric recomandă această carte ca pe una care trebuie citită.“

dr. Ron Roth,, autor al volumului Sfantul Duh al vindecării

„Această carte oferă o perspectivă interesantă si nouă asupra dinamicii vindecării.“

Deepak Chopra, doctor în medicină, autor al volumului Cum să-L cunoaştem pe Dumnezeu

„Aceasta este o carte care inspiră mintea si alină inima — o celebrare a procesului de vindecare. Viziunea dr. Pearl cu privire la vindecarea reconectivă ar trebui citită de profesionişti din domeniul sănătății, care doresc să faciliteze un nivel superior de vindecare pentru pacienții lor si, în acelaşi timp, să se vindece pe sine. De asemenea, Reconectarea *poate fi citită si de pacienți, astfel încât să se poată vindeca singuri si să ajute la vindecarea altora — iar prin exemplul lor să îşi informeze medicul de familie despre medicina energetică actuală si despre puterea vindecătoare a deconectării.“*

dr. Gary E. K. Schwartz si dr. Linda G. S. Russek, directori *la Laboratorul pentru sisteme energetice umane al Universității din Arizona şi autori ai volumului* Universul de energie vie: O descoperire fundamentală, care transformă ştiința şi medicina

Eric Pearl

„Aceasta este o carte minunată, care descrie evoluția unui medic vindecător într-o povestire spirituală, plină de umor si de observații profunde. Poveştile unice ale dr. Pearl si experiențele care au condus la dezvoltarea metodei de vindecare prin reconectare te inspiră si te mişcă deopotrivă. Eric Pearl a primit un dar unic de vindecător, pe care ni-l transmite si nouă. Modul în care abordează el vindecarea, prin reconectare, este simplu, dar profund ca efect, reprezentând o formă nouă, nedirijată, de vindecare energetică, ce merge dincolo de formulele, tehnicile si mantrele cu care a trebuit să lucrăm pe planeta aceasta până acum. Recomand această carte practicanților în domeniul îngrijirii sănătății, precum si tuturor celor interesați să își trezească propriul potențial de vindecare. “

Richard Gerber, doctor în medicină, autor al volumelor Medicina vibrațională şi Medicina vibrațională pentru secolul al XXI-lea,

Reconectarea *e o poveste de viață bine scrisă, care ar putea cu adevărat să inspire oamenii să își urmeze calea spirituala si sa devină vindecători. “*

dr. Doreen Virtue, autoare a volumelor Calea Lucrătorului întru Lumină, Vindecarea cu îngeri

Deconectarea cu Sursa este secretul oricărei vindecări. Eric ne explică modul în care putem să facem asta, la fel de bine ca orice alt autor pe care l-am citit.“

dr. Wayne W. Dyer, autorul best-sellerului Puterea intenției

RECONECTAREA

Vindecă-i pe alții

Vindecă-te pe tine

Dr. Eric Pearl

Părinților mei, pentru că mi-au dat viata si curajul de a-i trăi adevărul

Lui Aaron si lui Solomon,
pentru că mi-au o ferit perspectiva
interioară — si pentru că mi-au dat validarea
de care am avut nevoie ca să merg mai departe.

Lui Dumnezeu / Iubire / Univers,
pentru că a dat

CUVÂNT ÎNAINTE

Sunteți pe cale să citiți o carte despre un medic curajos şi dedicat, Dr. Eric Pearl, care a descoperit cheia vindecării si a sănătății, ca fiind ceea ce el numeşte *Reconectarea.*

Când l-am auzit vorbind prima oară, în cadrul Programului pentru Medicină Integratoare al Dr. Andrew Weil, de la Universitatea din Arizona, am fost impresionați imediat de cât de sincer şi de deschis era dr, Pearl. Iată, aveam în față un om care era dispus să-si abandoneze cabinetul - unul dintre cele mai de succes cabinete de chiropractică din Los Angeles, pentru a porni într-o călătorie de vindecare spirituală, abordând câteva dintre cele mai importante si controversate chestiuni din medicina contemporană si din domeniul vindecării.

Oare energia - si informația pe care o poartă aceasta -joacă un rol esențial în sănătate si în vindecare?

Poate oare mintea noastră să se conecteze la această energie si putem învăța să o stăpânim, pentru a ne vindeca pe noi si pe alții?

Există oare o realitate spirituală, mai vastă, formată din energie vie, cu care putem învăța să ne conectăm si care poate să promoveze nu numai vindecarea noastră personală, dar si vindecarea întregii planete?

Ne-am întrebat; „Oare să-si fi pierdut dr. Pearl, mințile? Sau să se fi re-conectat cu înțelepciunea din propria sa inimă si din inima de energie vie a cosmosului?”

Adevărul este că, atunci când l-am întâlnit prima dată pe dr. Pearl, nu ştiam sigur, în orice caz, dr. Pearl era dispus să ne ofere un tur complet. Asta includea şi să-şi pună teoriile - şi talentele - la dispoziția unui laborator de cercetare

al cărui motto este: „Dacă e adevărat, va fi dovedit; dacă e fals, vom găsi greşeala.”

Laboratorul pentru sisteme energetice umane de la Universitatea din Arizona este dedicat integrării medicinei minte-corp, a medicinei energetice şi a medicinei spirituale, în colaborarea cu dr. Pearl, scopul nostru nu a fost să dovedim că vindecarea reconectivă funcţionează, ci, mai degrabă, să-i dăm procesului de vindecare prin reconectare ocazia să ni se dezvăluie.

Reconectarea - o conexiune istorică

Relaţia mea personală cu conceptul de reconectare durează din timpul programului meu de doctorat la Universitatea Harvard, la sfârşitul anilor 1960. Acolo am făcut cunoştinţă cu seminariile în domeniul auto-reglării şi vindecării, conduse de unul dintre cei mai holistici oameni de ştiinţă şi medici din prima treime a secolului trecut.

În 1932, profesorul Walter B. Cannon, de la Universitatea Harvard, şi-a publicat volumul clasic, *înţelepciunea corpului.* Dr. Cannon descria modul în care corpul îşi menţine sănătatea fiziologică - de la grecescul *hael,* care înseamnă „întregime, integralitate” - printr-un proces pe care el l-a denumit „homeostază”. După dr. Cannon, capacitatea corpului de a-şi păstra integritatea homeostatică presupune două lucruri: că procesele de răspuns din tot corpul sunt conectate şi că informaţia care circulă prin această reţea de răspuns de înaltă viteză, este fluidă şi exactă.

De exemplu, dacă legăm un termostat la o sobă, astfel ca, atunci când temperatura din cameră ajunge sub nivelul pe care îl setăm pe termostat, semnalul de la termostat să aprindă soba - şi invers - atunci temperatura din încăpere se va menţine constantă. Termostatul este cel care asigură semnalul de răspuns (feedback); rezultatul este echilibrul homeostatic dintre noi şi încăpere.

* *health* - sănătate, în lb. engleză (n.t.)

Toate acestea funcţionează în condiţiile în care legăturile din cadrul sistemului sunt corecte.

Dacă deconectăm circuitul de feedback, temperatura nu se va mai menţine constantă. Aceasta, într-un cuvânt, este ideea conexiunii prin semnale de răspuns.

Ca tânăr profesor asistent la Catedra de Psihologie şi Relaţii Sociale a Universităţii Harvard, am urmat firul logic ce ducea la descoperirea că aceste conexiuni prin semnale de feedback sunt fundamentale - nu numai pentru sănătatea şi integritatea fiziologică, ci şi în natură, pentru sănătate şi integritate la toate nivelurile.

Conexiunea prin semnale de răspuns (feedback) este fundamentală pentru integritate - fie ea energetică, fizică, emoţională, mentală, socială, globală - şi da, chiar astrofizica.

Am avansat ideea că „înţelepciunea corpului” de care vorbeşte dr. Cannon ar putea să reflecte un principiu universal mai cuprinzător. Am numit aceasta „înţelepciunea unui sistem” sau, mai simplu, „înţelepciunea conectării”:

Atunci când lucrurile sunt conectate - fie că. este vorba despre:

1. oxigenul conectat cu hidrogenul, prin legături chi mice, sub formă de apă;
2. creierul conectat la organele fiziologice, prin meca nisme neuronale, hormonale sau electromagnetice din corp; sau
3. Soarele conectat cu Pământul, prin gravitate şi prin influenţele electromagnetice din sistemul solar...

...şi când informaţia şi energia circulă libere, orice sistem are capacitatea să fie sănătos, să-şi păstreze integritatea şi să evolueze.

Pe când eram profesor de psihologie si psihiatrie la Universitatea Yale, de la mijlocul anilor '70 şi până la sfârşitul anilor '80, am publicat lucrări ştiinţifice care aplicau acest principiu al conectării universale nu numai la integritatea şi vindecarea minte-corp, dar şi la integritatea şi vindecarea la

toate nivelurile în natură (e.g., Schwartz, 1977; 1984). Colegii mei si cu mine am avansat ideea că există cinci etape esenţiale pentru atingerea integrităţii si a vindecării: *atenţia, conectarea, auto-reglarea, ordinea* si *uşurinţa de acţiune.*

Etapa 1; *Atenţia* voluntară. Acest lucru înseamnă, pur si simplu, a vă simţi corpul şi energia care vă curge prin corp, dar şi între voi şi mediul înconjurător.

Etapa 2: Atenţia creează *conectarea.* Atunci când îi permiteţi minţii să experimenteze energia si informaţia - în mod conştient sau inconştient -acest proces stimulează conexiunile din interiorul corpului şi pe cele dintre corpul vostru şi mediu înconjurător.

Etapa 3: Conectarea aduce *auto-reglare.* La fel ca o echipă de atleţi sau de muzicieni, care, împreună, ajung la perfecţiune în sport sau în jazz -conexiunile dinamice dintre jucători permit echipei să se organizeze şi să se controleze („auto-reglare"), sub îndrumarea antrenorilor şi a dirijorilor, dar şi cu sprijinul acestora.

Etapa 4: Auto-reglarea stimulează *ordinea.* Ceea ce experimentaţi ca integritate, succes sau chiar frumuseţe reflectă un proces de organizare, care este posibil datorită conexiunilor ce permit auto-reglarea.

Etapa 5: Ordinea este exprimată prin *uşurinţa de acţiune.* Atunci când toate sunt conectate cum trebuie, iar părţilor (jucătorilor) li se permite să-şi joace rolurile, procesul de auto-reglare se poate produce fără efort si curgător.

Şi opusul este adevărat. Există cinci paşi de bază pentru a ajunge la non-integrare şi la disconfort (boală): *neatenţia, deconectarea, dereglarea, dezordinea* şi *boala.*

Dacă *nu dati atenţie* corpului vostru (Etapa 1), acest lucru creează o *deconectare* în corp şi între corp şi mediu (Etapa 2), stimulând *dereglarea* organismului (Etapa 3), care va fi măsurată ca *dezordine,* tulburare în sistem (Etapa 4) şi care poate fi experimentată ca *boala* (Etapa 5). *Conectarea* duce la *ordine şi uşurinţă, deconectarea* duce la *dezordine şi boală*

Citind cartea dr. Pearl, veţi vedea cum aceste etape ale conectării prind viaţă la toate nivelurile - de la cel energetic, prin minte-corp, până la cel spiritual.

Cheia pentru înţelegerea acestui nou nivel de vindecare este prefixul re – *re*-fixarea atenţiei, *re*-conectarea, *re*-glarea, *re*-ordonarea vindecării.

Descoperirea înţelepciunii reconectării

În filmul muzical *Duminică în parc, cu George,* de Stephen Sondheim - un film despre pictorul poantilist George Seurat - crearea frumuseţii este descrisă ca un proces de conectare. Seurat era maestru în a organiza şi a conecta puncte colorate, creând imagini frumoase, pe care le privim cu smerenie chiar şi în ziua de azi. Sondheim ne aminteşte despre importanţa acestui proces, prin câteva cuvinte simple: *„Conecteaza-te, George, conectează-te."*

Cât citiţi această carte, veţi participa la o călătorie de vindecare reconectivă. Mintea şi inima vi se vor lărgi, pe mă-sura ce dr. Pearl conectează punctele vieţii sale.

Veţi pătrunde în sufletul unui vindecător talentat, cu Îndoielile şi cu durerile sale personale, care a descoperit procesul de reconectare; veţi asista la profunda binecuvântare şi satisfacţie pe care le-a trăit el, când şi-a văzut pacienţii vindecându-se.

Nu dorim să sugerăm că tot ce scrie în această carte este recunoscut ştiinţific, însă nici dr. Pearl nu doreşte să sugereze acest lucru. El îşi împărtăşeşte experienţele, îşi oferă con-

cluziile - *pe ale sale* - si apoi vă lasă *pe voi sa* ajungeți la propriile concluzii. Călătoria continuă.

Dr. Pearl s-a dedicat multă vreme medicinei bazată pe dovezi. Studiile științifice elementare pe care le-am desfășurat până acum în laboratorul nostru se potrivesc surprinzător de bine cu previziunile sale si s-au mai planificat și alte studii de laborator. Așa cum sugerează volumul nostru, *Universul energiei vii,* înțelepciunea vindecării se poate afla peste tot în jurul nostru, așteptând să ne conectăm la ea, pentru a-și putea sluji scopurile supreme.

Fie ca această carte să vă lumineze și să vă inspire, așa cum a făcut-o și cu noi.

dr. Gary E. Schwartz si dr. Linda C. S. Russek

Dr. Gary E. Schwartz este profesor de psihologie, de medicină generală, neurologie, psihiatrie și chirurgie și este director al Laboratorului pentru sisteme energetice umane al Universității din Arizona. De asemenea, el este vice-președinte pentru cercetare și educație la Fundația Universul Energiei Vii. Și-a luat doctoratul la Universitatea Harvard în 1971 și a fost profesor asistent de psihologie la Harvard, până în 1976. A fost profesor de psihologie și psihiatrie la Universitatea Yale, director al Centrului de Psihofiziologie de la Yale și director asociat la Clinica de Medicină Comportamentală de la Yale, până în 1988.

Dr. Linda G. S. Russek este profesor asistent clinic de medicină și director asociat al Laboratorului pentru sisteme energetice umane, la Universitatea din Arizona. De asemenea, este și președinta Fundației Universul Energiei Vii și conduce seria de conferințe *Celebrarea Sufletului Viu.* (www.livingenergyuniverse.com.)

PREFAȚĂ

„Fiecare om are un scop în viață, un dar unic sau un talent special pe care să-l ofere celorlalți.
Iar când amestecam acest talent unic cu dedicarea pentru a-i sluji pe ceilalți, experimentăm extazul si exultarea propriului nostru spirit, care, dintre toate țelurile, reprezintă țelul suprem.”

dr. Deepak Chopra

Mi-au fost date în viață multe daruri minunate. Unul dintre ele este uimitoarea capacitate de a produce vindecarea - lucru pe care, după cum veți vedea pe măsură ce întoarceți aceste pagini, nu îl înțeleg pe deplin (deși sunt din ce în ce mai aproape). Un alt dar a fost descoperirea mea că, într-adevăr, există și alte lumi în afara acesteia. Un al treilea dar este ocazia ce mi s-a dat de a scrie această carte și de a împărtăși informațiile pe care le-am acumulat până acum.

Un lucru minunat în legătură cu primul meu dar este că, prin el, mi-am dat seama că am un scop în viață si că am fost binecuvântat nu numai să pot recunoaște acest scop, dar și să-l trăiesc, în mod activ și conștient. Dintre darurile vieții, acesta este, într-adevăr, unul dintre cele mai mărețe.

Cel de al doilea dar mi-a dat capacitatea de a-mi recunoaște *Sinele* adevărat — să înțeleg că sunt o ființă spirituală si că experiența mea umană este doar atât: experiența mea *umană.* Este doar *una* din-tre experiențele celui care sunt. Există și altele. Văzându-mi spiritul cum apare în tot ce fac, pot să-l văd - și să-l ating - și în alții. Acest dar este unul minunat, pe care, deși l-am avut în fața mea tot timpul, niciodată nu l-am remarcat măcar — până acum. Acest al doilea dar mi-a clarificat perspectiva scopului meu.

Cel de al treilea dar este cel care a adus un element nou de viață în primele două. Până nu demult, doar împărtăşeam acest dar al vindecării cu alți oameni, pe rând. Deşi îmi plăcea ceea ce făceam, ştiam că el trebuia împărtăşit cu mai mulți. Nu făceam bine dacă îl țineam pentru mine... Şi nici nu-l țineam pentru mine în mod intenționat. Il vedeam ca pe un dar (ceea ce si este) şi - ca atare - credeam că nu se poate să-l dau şi altora (ceea ce se poate).

Darul a avut răbdare cu mine. Ştia că, în curând, aveam să văd întreaga imagine. De îndată ce a apărut capacitatea de a-i antrena si pe alții, am început să fac seminarii, astfel că un număr mare de oameni puteau interacționa cu darul, primit la prima mână. Descoperirea că acest dar al vindecării poate fi activat si la alții, prin televiziune, a fost si ea foarte incitantă. Cât despre cuvântul scris — ei bine, acesta pare să adauge transmiterii darului o dimensiune cu totul nouă. Lucrul care e atât de convingător în legătură cu comunicarea mesajului prin mediile tipărite şi prin teletransmisii este că acest gen de transmitere permite multor altor oameni să experimenteze chiar ei activarea acestei capacități de vindecare.

Mi-am dat seama că era timpul pentru o schimbare a modului nostru de înțelegere, pentru ca rasa umană să vadă (şi nu vreau ca asta să sune prea religios) că acolo unde se pot aduna doi sau mai mulți, putem să ne fim de folos unii altora. Putem să facilităm vindecarea altcuiva. Iar acum putem să facem acest lucru la niveluri care, înainte, nu ne erau accesibile. Mi-am dat seama că darul meu nu era numai să-i ajut pe *alții* dar şi să-i ajut pe *alții* să-i ajute pe alții. Astfel, dintr-o dată, aveam la dispoziție o modalitate mai vastă cu care să încep sămi îndeplinesc scopul. Această carte este o combinație între manualul de instrucțiuni pe care nu mi-a fost dat niciodată să-l am... şi un stimulent care să vă ajute să porniți pe propria voastră cale.

Dacă intenția voastră este fie *să deveniți* vindecători, să vă ridicați aptitudinile la alte niveluri, sau pur şi simplu să atingeți stelele, ca să vedeți că există — atunci, cartea a fost scrisă pentru voi. Dar ea a fost scrisă si pentru mine. Ea este o expresie a scopului meu în viață, pe care l-am găsit, în sfârşit. Sau, poate că ar trebui să spun că el m-a găsit pe mine. Sper să vă ajute si pe voi să-l găsiți pe al vostru.

Dr. Eric Pearl

MULȚUMIRI

Aş vrea să mulțumesc celor de mai jos:

Sonny şi Lois Pearl, părinții mei, pentru sprijinul pe care mi l-au dat în toate felurile.

Chad Edwards, a cărui integritate, energie neobosită şi dedicare în slujba adevărului au salvat această carte.

Hobbie Dodd, a cărui extraordinară iubire, loialitate, prietenie şi credință - precum şi capacitatea sa de a avea grijă de viața mea personală şi de afaceri - mi-a dat posibilitatea să îmi fac timp să mă aşez şi să scriu această carte.

Jill Kramer, care a făcut munca de editare şi a descoperit esența cărții mele, asigurându-se că o vor putea găsi şi alții.

Robin Pearl-Smith, sora mea, pentru că s-a ocupat de website, a editat fără încetare această carte (împreună cu părinții mei, cu Hobbie şi cu Chad - înainte ca volumul să ajungă la Jill) şi m-a ajutat să aduc în lume mesajul şi înțelegerea Reconectării.

John Edward, pentru tot sprijinul din spatele scenei.

Lorane, Harry şi Cameron Cordon, care şi-au deschis inimile şi mi-au oferit familia de departe de familie şi casa de departe de casă, ajutându-mă să fiu tot ceea ce puteam să fiu.

Lui Lee şi Patti Carroll, a căror prietenie şi credință m-au ajutat şi m-au susținut pe parcursul scrierii cărții.

John Altschul, care a încercat politicos să ignore toate astea, până ce nu şi-a primit propria vindecare.

Aaron şi Solomon, pentru înțelegerea lor de dincolo de lumea aceasta.

Fred Ponzlov, pentru dăruirea de sine şi timpul său.

Mary Kay Adams, pentru sprijinul şi încurajările ei.

Gary Schwartz şi Linda Russek, pentru timpul şi energia investite în cercetarea şi în documentarea vindecării reconective şi pentru minunatul cuvânt înainte pe care l-a scris pentru această carte.

Reid Tracy, pentru modul în care s-a ocupat de această carte şi pentru că m-a tratat cu blândețe şi cu respect.

Personalul de la Hay House, inclusiv Tonya, Jacqui, Jenny, Summer şi Christy, pentru că au fost alături de mine şi mi-au dat tot sprijinul pentru această carte, ori de câte ori a fost nevoie de ei.

Susan Shoemaker, care a băut nenumărate ceşti de ceai citindu-mi întreaga carte cu voce tare - *de două ori!*

Joel Carpenter, care m-a primit în casa sa şi a avut întotdeauna grijă să mă opresc din scris, pentru ca să am suficient de mult timp să mănânc.

Steven Wolfe, pentru că este un element de ancorare şi stabilizare în viața mea.

Craig Pearl, fratele meu, pentru că nu râde de mine.

Şi lui Dumnezeu, Unicul din aceasta carte

Pe care nu Îl interesează cum Îi scriu numele.

PARTEA A I-

DARUL

„Cât o să-ti mai laşi energia să doarmă?Cât o să mai rămâi orb la propria ta imensitate?”

O ceaşcă de ceai,
Bhagwan Shree Rajneesh

CAPITOLUL UNU

Primii paşi

„Există doar două moduri de a-ţi trăi viaţa. Unul este ca si cum nimic nu ar fi minune. Celălalt este ca si cum totul ar fi minune."

Albert Einstein

Miracolul lui Gary

„ *Cum a reuşit omul ăsta să urce pe scări?",* mă gândeam, privind prin geamul de la intrarea în biroul meu.

Noul meu pacient tocmai ajungea în capul scărilor. Se deplasase printr-o serie de alonje de câte un pas, presărate cu pauze, timp în care privea în sus către pasul următor, pregătindu-se pentru efort, încă o dată, m-am întrebat dacă a deschide un cabinet de chiropractică la etajul doi al unei clădiri fără lift fusese cea mai bună idee.

Oare nu semăna cu a-ţi deschide un atelier de reparat frâne, la poalele unui deal abrupt?

Atunci când mi-am deschis cabinetul, în 1981, nu avusesem prea multe opţiuni - şi, după cum s-a dovedit, acum aveam chiar şi mai puţine... deşi motivele erau altele.

În cei 12 ani de când eram aici, cabinetul meu de chiropractică se dezvoltase şi devenise unui dintre cele mai mari din Los Angeles.

Cum puteam să-l închid, pur şi simplu, si să mă mut?

Am decis să nu ies ca să-l ajut pe acest om să treacă de ultimele câteva scări. Nu voiam să-i diminuez sentimentul

iminent că a realizat ceva extraordinar. Puteam să-i văd pe faţă hotărârea nestrămutată a unui alpinist, care atacă ultima pantă a Everestului.

Pe când ajungea, în sfârşit, pe platformă, n-am putut să nu-mi amintesc de Cocoşatul de la Notre Dame, când s-a căţărat neînfricat pe clopotniţă.

O privire în dosarul pacientului mi-a dezvăluit că se numea Gary. Venise la mine pentru durerea de spate pe care o avea de o viaţă. Asta nu era de mirare. Deşi era tânăr şi sănătos, avea o poziţie chinuită, care devenea evidentă în clipa în care corpul său îţi pătrundea în câmpul vizual.

Piciorul drept îi era cu câtiva centimetri mai scurt decât cel stâng, iar coapsa dreaptă era amplasată mult mai sus. Datorită acestei diformităţi, mergea cu un şchiopătat exagerat, legănându-şi coapsa dreaptă în afară cu fiecare pas, apoi împingându-şi corpul înainte, pentru a acoperi distanţa.

Piciorul drept i se întorsese în interior şi se odihnea pe cel stâng, astfel că cele două picioare acţionau ca un singur picior, mai mare, echilibrându-i greutatea trunchiului. Ca să nu cadă, spatele i se cocoşa în faţă, la un unghi de cam 30 de grade, ceea ce dădea impresia că se pregătea să sară într-un bazin. Poziţia şi mersul îi dăduseră, încă din copilărie, dureri acute de spate - şi continuau până în prezent.

Curând, Gary îmi spuse detaliile poveştii sale. Se dovedi că, într-un fel, toată viaţa s-a chinuit să urce scările, încă de la naştere. Doctorii îi tăiaseră cordonul ombilical prea devreme, întrerupând alimentarea cu oxigen a creierului său de bebeluş. Până ce plămânii au putut să preia operaţiunea, stricăciunea era deja făcută: creierul îi era afectat în aşa fel, încât partea dreaptă a corpului nu se mai putuse dezvolta simetric. Până la vârsta de 14 ani, mi-a explicat Gary, fusese la peste 20 de doctori, încercând să-şi remedieze afecţiunea. S-a efectuat o intervenţie chirurgicală pentru a-i remedia mersul şi poziţia, prin alungirea tendonului lui Ahile peste călcâiul drept.

Nu a funcționat. I s-au dat să poarte pantofi ortopedici şi proteze pentru picioare. Nici o ameliorare.

Când spasmele care îi chinuiau piciorul drept au devenit din ce în ce mai violente, lui Gary i s-au prescris medicamente antispastice puternice. Spasmele au părut să se întețească în urma medicamentelor, care, pe de altă parte, îl făceau absent şi dezorientat.

În sfârşit; Gary s-a dus la cabinetul unui specialist faimos şi respectat. Dacă exista cineva care îl putea ajuta, Gary era sigur că aceasta era persoana.

După o examinare detaliată, doctorul s-a aşezat, l-a privit în ochi şi i-a spus că nu putea face nimic. Gary urma să aibă permanent probleme cu spatele, spunea el, adăugând că problemele se vor mări cu vârsta, că scheletul va continua să se deterioreze şi că, în final, îşi va petrece viața într-un scaun cu rotile. Gary nu mai putea face altecva decât să se holbeze la doctor.

Îşi pusese toate speranțele şi îşi legase toate aşteptările de acest medic, dar a părăsit cabinetul simțindu-se mai demoralizat ca niciodată. După cum zice Gary, aceea a fost ziua în care „mental, a trecut instituția medicală la casație".

Au trecut treisprezece ani. Pe când făcea gimnastică, cu o cunoştință, Gary i-a spus persoanei că avea dureri de spate neobişnuit de severe. Nu întîmplător, ea îmi fusese pacientă cu doi ani în urmă, în urma unui accident grav de motocicletă. L-a trimis pe Gary la cabinetul meu.

Aşa că, iată-1.

Absorbit de povestea lui, mi-am ridicat privirea din caietul de notițe şi am întrebat:„ştii ce se întâmplă aici?"

Gary m-a privit, cumva încurcat de întrebare. „Eşti chiropractician, nu?"

Am dat din cap că da, luând hotărârea conştientă să nu spun mai multe, în aer plutea un sentiment de aşteptare. Eram, oare, singurul care îl simțea?

L-am dus pe Gary într-o altă încăpere şi l-am pus pe masă, unde i-am ajustat gâtul. Spunându-i să revină peste 48 de ore pentru o reexaminare, l-am informat că prima vizită se încheiase. După două zile, Gary a revenit,

Ca şi mai înainte, l-am pus să se întindă pe masă, Ajustarea a durat doar câteva secunde. De data aceasta, i-am cerut să se relaxeze şi să închidă ochii. f. I-am spus să nu-i deschidă până ce nu spuneam eu. Mi-am adus mâinile, cu palmele în jos, la o jumătate de metru în aer deasupra torsului său, observând uşor senzațiile diverse, dar neobişnuite pe care le simțeam pe când le deplasam în sus, către capul lui Gary. întorcânclu-mi palmele în interior, am continuat să le ridic, până ce fiecare mână se afla lângă tâmplele lui.

Le-am ținut acolo şi i-am privit ochii lui Gary - se mişcau înainte şi înapoi, rapid şi cu putere, dintr-o parte în alta, cu o intensitate care arăta că numai adormit nu era,

Am fost atras, în mod instinctiv, să-mi duc palmele în jos, înspre zona picioarelor sale, Mi-am ținut palmele cu fața înspre tălpile lui, îmi simțeam mâinile ca şi cum ar fi fost suspendate de o structură invizibilă de sprijin. Datorită diformității din naştere pe care o avea Gary, piciorul drept îi rămânea rotit în interior, chiar şi atunci când stătea culcat pe spate, Privindu-i picioarele încălțate în şosete, nu aveam nici cea mai mică idee ce avea să urmeze, A fost ca şi cum picioarele i-ar fi înviat, Nu au înviat aşa cum sunt vii picioarele noastre, ci ca şi cum ar fi devenit două entități vii, distincte una de alta - *şi* care, clar, nu erau Gary, Fascinat de vrajă, am observat mişcările picioarelor, în fiecare dintre ele aproape că părea să fie prezentă o conştiință independentă,

Dintr-o dată/ piciorul drept al lui Gary începu un mod special de mişcare, ca şi cum ar fi „pompat" uşor o pedală de accelerație, Pe când această mişcare de „pompare" continua, s-a adăugat şi o a doua mişcare - o mişcare de rotație în exterior, care i»a adus piciorul drept, din poziția inițială, în care se odihnea peste cel stâng, într-o poziție pe vârfuri, în care

corecteze - sau măcar să amelioreze - mersul, poziția lui Gary, sau rotația din şold şi din picior, însă acum, această anomalie şi durerea asociată cu ea dispăruseră, efectiv.

În decurs de câteva minute.

Dispăruseră.

Încă o dată, m-am întrebat de ce această energie alesese să-şi facă apariția prin *mine.*

Adică, dacă aş fi stat pe un nor, scrutând planeta ca să găsesc persoana potrivită asupra căreia să pogor unul dintre cele mai rare şi mai căutate daruri din univers, nu ştiu dacă aş fi scos mâna prin eter şi, din vasta mulțime de oameni, aş fi arătat cu degetul şi să spun „El! El este acela. Dați-i lui darul acesta”

Ei, poate că nu s-a întâmplat chiar aşa, dar aşa l-am simțit eu.

Ce e sigur este că nu mi-am petrecut viața stând pe vreun vârf de munte din Tibet, contemplându-mi buricul şi mâncând orez cu bețişoare. îmi petrecusem 12 ani lucrând în cabinet şi făcându-l să prospere, iar acum aveam trei case, un Mercedes, doi câini şi două pisici.

Eram un tip care, din când în când, exagera cu răsfățul, se uita la televizor mai mult decât un puşti de 12 ani şi credea că face tot ce se „aşteptau” ceilalți să facă,

Oo, am avut şi eu partea mea de greutăți - de fapt, ele au ajuns la un punct culminant, chiar înainte să înceapă să se întâmple toate aceste evenimente bizare; dar, în general, viața mea se desfăşura conform planului,

Al cui plan, însă? Aceasta era întrebarea pe care trebuia să mi-o pun acum, Pentru că, dacă mă uitam în urmă, vedeam că, de-a lungul drumului vieții mele, fuseseră câteva indicatoare - întâmplări ciudate, coincidențe şi evenimente - care, deşi nu însemnau mult la nivel individual sau la nivel colectiv, privindu«le retrospectiv, sugerau că, în realitate, nu mersesem niciodată pe calea pe care eram convins că o alesesem.

Unde fusese primul indicator?

Cât de departe în urmă puteam merge cu dovezile?

Dacă o întrebam pe mama, ea îmi spunea că totul a început în ziua în care venisem pe lume. Naşterea mea fusese, spunea ea, „neobişnuită”.

Desigur, cele mai multe mame îşi amintesc prima experiență legată de naştere, ca fiind specială şi unică.

Dar nu e acelaşi lucru. Există femei care trec prin zile întregi de travaliu chinuitor.

Altele care nasc în pădure, sau pe bancheta din spate a unui taxi. Ce a pățit mama mea?

Ea a murit pe masa de naştere, pe când era în travaliu.

Dar nu moartea a deranjat-o.

Ceea ce a deranjat-o a fost că a trebuit să revină la viață.

CAPITOLUL DOI

Lecții din viața de după moarte

„Există un motiv logic pentru tot ce se întâmplă în această lume si dincolo de ea - si totul are sens. Într-o zi, vei înțelege scopul Divin al planului lui Dumnezeu.”

Lois Pearl

Spitalul

„Nu se mai naşte o dată copilul ăsta?”, tipa ea, în dureri, în sala de travaliu, Lois Pearl, mama mea, îşi făcea exercițiile de respirație şi suporta, suporta... dar nu se întâmpla nimic. Copilul nu ieşea. Nu se producea dilatarea. Doar durere şi iar durere - şi doctorița care venea din când în când să o verifice, între alte două naşteri. A încercat să nu țipe -era hotărâtă să nu se dea în spectacol. La urma urmei, se afla într-un spital, unde erau oameni bolnavi.

Însă, când doctorița veni din nou, mama o privi rugător şi o întrebă cu lacrimi în ochi: „Se va sfârşi vreodată?”

Îngrijorată, doctorița şi-a pus ferm o mână pe burta mamei, ca să vadă dacă venisem suficient de jos ca să mă nasc. Fața doctoriței arăta că nu era chiar convinsă că se întâmplase acest lucru. Dar, ținând seama de durerea copleşitoare a mamei, doctorița s-a întors către infirmieră şi i-a spus fără chef: „Ia-o înăuntru.”

Mama a fost pusă pe o targa şi transportată în sala de naşteri. Doctorița continua să o apese pe burtă; mama a observat că, dintr-o dată, încăperea s-a umplut de sunetul

cuiva care țipa foarte tare. *Frate,* se gândi ea, *femeia aia chiar se face de râs!* Atunci şi-a dat seama că, în afară de ea şi de personalul medical, nu se mai afla nimeni în încăpere - ceea ce însemna că țipetele trebuie să fi venit de la ea. Până la urmă, chiar făcea circ. Asta o deranja foarte tare.

„Când se va sfârşi?”

Doctorița i-a trimis o privire liniştitoare şi i-a administrat un puf scurt de eter. Era ca şi cum ai fi pus leucoplast pe un picior tăiat.

„O pierdem...”

Mama abia putea să audă vocea, dincolo de huruitul motoarelor - motoare uriaşe, ca acelea pe care le-ai întâlni într-o fabrică, nu într-un spital. Nu fuseseră aşa de zgomotoase la început. Sunetul, însoțit de o senzație gâdilătoare, începuse în jurul tălpilor picioarelor. Apoi a început să se cațere în sus prin corp, ca şi cum motoarele ar fi urcat, devenind din ce în ce mai zgomotoase pe măsură ce avansau, blocând simțirea într-o zonă, înainte de a trece la următoarea, în urma lor, rămânea doar amorțeala.

Pe deasupra sunetului motoarelor, durerea travaliului continua cu o intensitate zdrobitoare.

Mama ştia că avea să-şi amintească acea durere tot restul vieții. Ginecoloaga ei - o doctoriță cu spirit practic, tipul femeii de la țară, care nu vorbea mult - credea că femeile ar trebui să experimenteze „trăirea completă” a naşterii. Ceea ce însemna - fără calmante. Nu le administra nici măcar în timpul naşterii, dacă nu puneai la socoteală o mică inspirare de eter, la punctul culminant al contracției.

În mod ciudat, nimeni dintre doctori sau asistente nu părea să fie deranjat. Iată, sunetul acesta ca de tunet, pe care nimeni din sala de naşteri nu părea să-l observe. Mama s-a întrebat: *Cum se poate asta?*

În mod normal, motoarele şi amorțeala pe care o lăsau în urmă ar fi trebuit să fie o uşurare. Dar pe când se deplasau

trecând de pelvisul mamei, înspre talie, îşi dădu seama ce avea să se întâmple, atunci când vor ajunge la inimă.

O pierdem...

Nu! Fu inundată de un simţ al împotrivirii. Cu sau fără durere, nu voia să moară - îi veni imaginea oamenilor pe care îi iubea îndoliaţi. Dar, indiferent cât s-ar fi luptat, motoarele nu dădeau înapoi. Porniră în sus, amorţind-o centimetru cu centimetru, ştergându-i, parcă, existenţa. Nu avea nici o putere să le oprească. Când a înţeles asta, s-a întâmplat ceva ciudat. Deşi încă nu voia să moară, dintr-o dată s-a pogorât asupra ei o pace.

O pierdem...

Motoarele ajunseseră la stern. Zumzetul lor îi umplea capul. Şi atunci începu *să se înalte...*

Călătoria

Nu *corpul* mamei se ridica în aer; tot ce putea să spună era că acela era *sufletului.* Era trasă în sus, gravitând *înspre* ceva. Nu a privit înapoi. Nemaifiind conştientă de mediul ei fizic, ştia că părăsise deja sala de naşteri şi motoarele din ea. A continuat să se ridice, deplasându-se în sus. Deşi, la nivel conştient, nu ştia nimic despre moarte şi viaţă sau despre orice altceva de natură spirituală, asta n-a avut nicio importanţă. Nu e nevoie să fii specialist, ca să-ţi dai seama când esenţa ta fundamentală îţi părăseşte corpul şi începe să se ridice. Pentru asta, nu poate exista decât o singură explicaţie.

Revelaţia finală a mamei mele, trăită pe masa de naştere, a fost că, deşi lăsa în urmă tot ce îi era familiar, *nu-i mai păsa.* Asta a surprins-o la început. Imediat ce a încetat să se opună şi „s-a abandonat”, călătoria a început. Mai întâi, a cu-prins-o un sentiment de pace generală, de linişte şi de absenţa oricăror responsabilităţi lumeşti. Nu mai exista nici un detaliu îngrijorător al vieţii de zi cu zi, care să o tragă în jos. Nici un termen de respectat, nici o sarcină de îndeplinit, nici o

aşteptare de satisfăcut, nici o restricţie de stabilit. *Nu mai acea nici un fel de teamă de necunoscut.* Una câte una, toate se topeau ... Şi ce uşurare a fost. Ce *mare* uşurare. Pe când se întâmpla acest lucru, a cuprins-o un sentiment de uşurare şi a devenit conştientă de faptul că *plutea.* Se simţea atât de uşoară - acum că toate acele responsabilităţi lumeşti se topiseră - încât s-a ridicat la un nivel şi mai sus. Şi aşa a început înălţarea mamei mele, cu opriri doar cât să absoarbă cunoaştere - de un fel sau de altul.

A urcat printr-o succesiune de niveluri diferite - nu-si aminteşte un „tunel” anume, aşa cum relatează alţii care au avut experienţe similare. Ceea ce şi-a amintit însă, a fost că, pe drum, a întâlnit pe „alcineva”. Aceştia erau mai mult decât „oameni”. Erau „fiinţe”, „spirite”, „suflete” ale celor al căror timp aici, pe Pământ, se sfârşise. Aceste „suflete” au vorbit cu ea - deşi *a vorbi* poate nu e cuvântul cel mai potrivit. Comunicarea era non-verbală - un gen de transfer de gânduri, care nu lăsa nici o îndoială cu privire la mesajul transmis. Aici nu exista îndoială.

Mama a aflat că limbajul verbal, aşa cum îl cunoaştem noi, nu este atât un *ajutor* pentru comunicare, cât un *obstacol pentru* aceasta. Este una dintre sarcinile pe care le avem de îndeplinit, ca parte a experienţei noastre de învăţare aici, pe Pământ, într-un fel, este si ceea ce ne menţine în domeniul nostru limitat de înţelegere, în care trebuie să funcţionăm pentru a ne putea învăţa celelalte lecţii.

Sufletul - „miezul” unei persoane - este singurul lucru care supravieţuieşte, sau care contează, a înţeles mama. Sufletele îşi expun clar natura lor. Nu existau feţe, corpuri, nimic în spatele căruia să te ascunzi, dar i-a recunoscut pe fiecare, ştiind cine erau. Aspectul lor fizic nu mai făcea parte din ei. Fusese lăsat în urmă, ca amintire a rolului pe care îl jucaseră odată în viaţa celor iubiţi, ca să fie păstrat în memoria existenţei lor. Acesta este testamentul lor - dovada adevăru-

lui fostei lor fiinţe fizice, singurul lucru ce rămâne aici, pe Pământ. Adevărata lor esenţă trece dincolo.

Mama a aflat cât de neimportante sunt înfăţişarea şi particularităţile noastre fizice şi cât de superficial este ataşamentul nostru faţă de valoarea acestora. Lecţia pe care o avea ea de învăţat la acel nivel era să nu judece oamenii după înfăţişare - inclusiv rasă sau culoare - şi nici după ceea ce cred, sau după nivelul lor de educaţie. Să descopere cine *sunt* ei cu adevărat, să vadă ce este înăuntru, să treacă de exterior şi să le vadă adevărata identitate. Şi - deşi aceasta era o lecţie pe care o ştia de *aici*- cumva iluminarea pe care a căpătat-o *acolo* a fost infinit mai complexă, infinit mai cuprinzătoare.

Era imposibil să aprfecieze trecerea timpului. Mama ştia că se aflase acolo suficient de mult timp cât să treacă prin toate nivelurile. Mai ştia şi că fiecare nivel conţinea câte o altă lecţie.

Primul nivel era acela al sufletelor legate de Pământ -cele care încă nu sunt pregătite să plece. Aceştia sunt cei cărora le e greu să se despartă de ceea ce le este familiar. Sunt, de obicei, spirite care simt că au o treabă neterminată de făcut. Poate că au lăsat în urmă pe cineva bolnav sau handicapat, a cărui îngrijire era responsabilitatea lor (şi nu vor să-l părăsească); astfel, sufletele rămân la acest prim nivel, până când se simt capabile să se elibereze de legăturile lor pământeşti. Sau, poate că au avut o moarte bruscă sau violentă, care nu le-a dat timp să înţeleagă că au murit şi să pătrundă procesul pe care trebuie să-l parcurgă pentru a urma calea înălţării, în orice caz, aceste suflete încă mai simt legături puternice cu cei vii şi nu sunt pregătite să-i abandoneze. Până ce nu-şi dau seama că nu mai pot funcţiona în acel plan, că nu mai aparţin acelui plan şi acelei dimensiuni, vor rămâne la acest prim nivel - cel mai apropiat de viaţa lor trecută.

Amintirile mamei mele despre la cel de al doilea nivel par cumva mai vagi, deşi cele de la nivelul al treilea sunt destul de vii.

Când a urcat la al treilea nivel, îşi aminteşte că a copleşit-o un sentiment greu. A simţit tristeţe, când şi-a dat seama că era nivelul celor care îşi luaseră viaţa. Aceste suflete se aflau acum în purgatoriu. Păreau să fi fost izolate, să nu se mişte nici în sus, nici în jos. Nu aveau niciun scop. Prezenta lor se mişca la întâmplare. Li se va permite, oare, ca, la un moment dat, să se ridice pentru a-si completa lecţia şi pentru a-si continua evoluţia? Nu putea să conceapă că nu. Poate că avea să dureze mai mult, dar asta - simţea ea - era doar o speculaţie. Nu era un răspuns pe care mama putea să-l aducă de acolo, în orice caz, aceste suflete nu erau liniştite -trecerea prin acest nivel era foarte neplăcută, nu numai pentru cei care îşi petreceau timpul acolo, dar si pentru cei care erau doar în trecere.

Lecţia de la acest al treilea nivel era nepieritoare si clară: *Luându-ti propria ta viată, întrerupi planul lui Dumnezeu.*

Alte lecţii

Au mai fost şi alte lecţii pe care mama a reuşit să le aducă aici. I s-a arătat inutilitatea gestului de a-i jeli pe cei care au murit. Dacă există vreun regret care le încearcă pe spiritele ce au trecut dincolo, acesta este legat de durerea suferită de cei pe care îi lasă în urmă. Ei doresc ca noi să ne bucurăm de trecerea lor, să-i conducem acasă cu surle si trâmbiţe, pentru că, atunci când murim, ne aflăm acolo unde vrem să fim. Doliul nostru se leagă de pierderea *pe care am suferit-o noi,* de pierderea locului pe care persoana respectivă îl ocupa în viaţa noastră. Existenţa lor, fie că o trăim ca plăcută sau neplăcută, a făcut parte din procesul nostru de învăţare. La moartea lor, pierdem „sursa" lecţiei respective. Speranţa este că fie am învăţat ce aveam de învăţat, fie, reflectând asupra modului în care s-a întreţesut viaţa noastră cu viaţa lor, într-un târziu vom reuşi să învăţăm. Mama ştia că trecerea timpului - de când plecăm din ceruri, ca să

ne trăim viaţa aici, pe Pământ, până ne întoarcem - este doar o clipită pentru conştiinţa noastră eternă şi că vom fi împreună „într-o clipă”. Atunci ne dăm seama că toate sunt aşa cum a fost menit să fie.

De asemenea, i s-a mai arătat că, indiferent ce lucruri aparent teribile sau nedrepte li se întâmplă oamenilor aici, pe Pământ, aceasta *nu este din vina lui Dumnezeu.* Atunci când sunt ucişi copii inocenţi, când un om bun moare după o boală prelungită, sau când cineva e rănit sau desfigurat, asta nu are nimic de-a face cu *învinovăţirea* sau cu *vina.* Acestea sunt lecţiile *noastre pe* care le avem de învăţat - cele ce există în planul *nostru* Divin - şi pe care am acceptat să le ducem la îndeplinire. Surit lecţii pentru evoluţie - atât pentru cei care dau, cât şi pentru cei care primesc.

Într-o perspectivă mai largă, *aceste întâmplări sunt sub îndrumarea si controlul persoanei care le trăieşte.* Acţiunea -sau cum o executăm - este doar modul în care am orchestrat noi evenimentele, înţelegând asta, a văzut cât e de nepotrivit să ne întrebăm cum a putut Dumnezeu să lase astfel de lucruri să se întâmple - sau, pe baza unor astfel de întâmplări, să punem la îndoială chiar existenţa lui Dumnezeu. Acum, mama mea a înţeles că exista o explicaţie logică pentru toate. Era *atât de* perfect, încât se întreba cum de nu ştiuse dinainte. Şi într-un fel, văzând imaginea completă, şi-a dat seama că totul - *totul-* este aşa cum trebuie să fie.

Mama a mai aflat şi că războiul e o stare temporară de barbarism, un mod ignorant şi stângaci de a rezolva disputele - şi că, la un moment dat, el nu va mai exista. Aceste suflete consideră dependenţa de arme a omenirii nu numai ca fiind primitivă, dar şi ridicolă - tineri care sunt trimişi să lupte în bătăliile unor bătrâni, pentru a cuceri pământuri.

Într-o zi, omenirea se va uita în urmă la întregul concept şi se va întreba, *de cel* Când vor exista suficiente suflete evoluate, cu o inteligenţă vastă, care să rezolve problemele, atunci războiul va lua definitiv sfârşit.

Mama a aflat chiar şi de ce oamenii care, după toate aparenţele au făcut lucruri „oribile” în viaţă, au fost primiţi acolo fără judecată. Acţiunile lor au devenit lecţii din care aveau de învăţat şi cu ajutorul cărora urmau să-şi perfecţioneze fiinţa. Ei urmau să evolueze, pornind de la nivelul alegerilor lor. Desigur, trebuiau să revină mereu pe Pământ, până ce vor fi absorbit toată cunoaşterea derivată din consecinţele - cu bătaie lungă - ale comportamentului lor. Urmau să treacă prin acest ciclu al naşterii şi renaşterii, atâta vreme cât era necesar pentru a evolua şi a reveni, în sfârşit, Acasă.

Când s-au terminat lecţiile, mama a urcat la nivelul cel mai de sus. Odată ajunsă acolo, s-a oprit din urcare şi a început să alunece fără efort înainte, atrasă constant şi intenţionat către un fel de forţă. De o parte şi de alta, treceau pe lângă ea cele mai minunate forme şi culori. Erau ca nişte peisaje, doar că... nu exista pământ. Ştia, cumva, că erau flori si copaci, dar nu erau în nici un fel ca aici, pe Pământ. Aceste nuanţe şi forme unice, indescriptibile, care nu existau în lumea pe care o lăsase în urmă, au umplut-o de admiraţie.

Treptat, mama si-a dat seama că alunecă deasupra unui fel de şosea, o bandă pe care erau, pe fiecare parte, suflete familiare - prieteni, rude, oameni pe care îi cunoştea din multe vieţi. Veniseră să o primească, să o îndrume şi să îi spună că totul este în regulă. Era un sentiment indescriptibil de pace şi extaz.

La capătul îndepărtat al drumului, mama văzu o lumină. Era ca şi soarele - atât de strălucitoare, încât îi era teamă că-i va arde ochii. Totuşi, frumuseţea ei era orbitoare. Nu-şi putea lua privirea de la ea. Surprinzător, deşi se apropia, nu o dureau ochii. Strălucirea rafinată a luminii părea familiarăşi, într-un fel, reconfortantă. Se găsi învăluită în aura ei şi ştiu că lumina aceea era mult mai mult decât o simplă strălucire: era nucleul Fiinţei Supreme. Ajunsese la nivelul Luminii care cunoaşte totul, mistuie totul, acceptă totul şi iubeşte

totul. Mama ştia că ajunsese *Acasă.* Aparținea acestui loc. De aici venise.

Atunci, Lumina a comunicat cu ea, fără cuvinte. Printr-unul sau două gânduri non-verbale, i-a comunicat suficiente informații cât să umple tomuri întregi. I-a desfăşurat viața - viața *aceasta* - şi a văzut-o în imagini. Era minunat să vezi asta; aproape tot ce spusese sau făcuse vreodată era afişat în plină lumină. Putea să simtă, efectiv, durerea sau bucuria pe care le pricinuise altora. Prin acest proces, îşi primea propriile lecții - *fără nici o judecată.* Totuşi, deşi nu exista judecată, *ştia* că fusese o viață bună.

După o vreme, mamei i s-a dat să cunoască faptul că avea să fie trimisă înapoi. Dar ea *nu voia* să meargă. Ciudat, cu toată lupta cu care se împotrivise morții la început, acum nu voia chiar deloc să plece. Acum era atât de minunat de împăcată - adăpostită de noile ei împrejurimi, cuprinsă de noile ei revelații, alături de vechii ei prieteni. Voia să rămână acolo pe vecie. Cum ar putea cineva să se aştepte ca ea să plece?

Ca răspuns la aceste rugi tăcute, mama a fost făcută să înțeleagă că nu-si terminase treaba pe Pământ: trebuia să se întoarcă şi să-şi crească copilul, în parte, motivul pentru care a fost adusă aici fusese ca să dobândească o cunoaştere specială, tocmai despre acest lucru! Dintr-o dată, mama se simți atrasă afară din nucleul de lumină, înapoi, pe calea pe care călătorise înainte. Dar acum mergea în direcția opusă şi ştia că se întorcea la viața ei de pe Pământ. Pe când părăsea sufletele familiare, culorile si formele, pe când părăsea si Lumina însăşi, simțea un dor şi o tristețe profundă.

Pe măsură ce se îndepărta de Lumină, cunoaşterea mamei începu să pălească. Ştia că fusese *programată* să uite; *nu trebuia* ca ea să-şi amintească, încercă cu disperare să se agate de ceea ce mai rămânea, fiind sigură că nu avea de a face cu un vis. Se luptă să se agate de amintiri şi de impresii - multe dintre ele deja plecaseră - şi simți o pierdere teribilă. Totuşi, simțea o pace interioară, infiltrată acum de înțelegerea că, atunci când urma să fie vremea să se întoarcă Acasă, avea să fie primită cu iubire. Era sigură că îşi va aminti acest lucru. Nu se mai temea de moarte.

În clipa aceea, mama auzi sunetul îndepărtat al motoarelor. De data asta, începură în partea de sus a capului si îşi croiră drum în jos. Dincolo de zumzet, începu să audă voci - voci omeneşti - si apoi îşi auzi bătăile inimii.

Observă că, în cea mai mare parte, durerea trecuse.

Motoarele se mişcau în jos, mai jos ... zumzetul lor îşi pierdea din intensitate. Curând, nu mai rămase nimic din motoare, decât o furnicătură în tălpi. Apoi dispăru şi aceasta. Se terminase. Revenise la ceea ce oamenilor le place să considere „lumea reală”.

O doctoriță cu o expresie extrem de uşurată se aplecă peste ea, zâmbind. „Felicitări, Lois”, spuse ea. „Ai născut un băietei minunat”.

Ce înseamnă toate astea

Încă nu mă arătaseră mamei. Mai întâi, trebuiau să mă curețe, să mă cântărească şi să-mi numere degetele. Aşa că au dus-o în salonul ei. Pe când o împingeau pe hol, în cărucior, o copleşi dintr-o dată sentimentul total a ceea ce tocmai trăise şi absorbise. Ştia, din intuiție, că deja uitase multe dintre revelațiile pe care le avusese cu numai câteva momente înainte: de ce este cerul albastru, de ce este iarba verde, de ce este pământul rotund, cum s-a făcut creația - logica perfectă a tuturor lucrurilor. Cu toate astea, ştia cu siguranță că *există* o Ființă Supremă. Că *există* un Dumnezeu.

A mai fost o revelație pe care a adus-o cu ea, cu o claritate fără echivoc: *„Suntem puşi aici ca să învățăm lecții care să ne facă suflete mai complete. Trebuie să epuizăm traiul pe acest plan, la acest nivel înainte să fim pregătiți să mergem la alt nivel. De aceea, unii oameni sunt suflete vechi, pe când alții sunt suflete noi.”*

Poate că, în zilele noastre, găsiţi multe dintre aceste informaţii în cărţile de spiritualitate, dar la vremea aceea nu era aşa. Nu existau rafturi New Age în librării pe atunci, iar tradiţiile noastre religioase elementare sigur nu ne predau astfel de lecţii. Mama nu avea prieteni care să vorbească despre astfel de lucruri, nici nu intrase în spital pentru a căuta iluminarea - ea voia, pur şi simplu, să-şi scoată din corp un făt foarte şovăielnic, înainte să înnebunească de durere!

Totuşi, nu încăpea discuţie că *se schimbase.* Putea să simtă asta - şi ştia că, în mod ironic, parte din acea schimbare era rezultatul faptului că trebuise să lase în urmă amintirea atâtor lecţii. Toată viaţa ei fusese o fiinţă autoritară şi o perfecţionistă. Acum, că tânjea să întrupeze fiecare dintre principiile pe care le aflase, descoperea că pe cele mai multe nu şi le putea aminti. Cum să practici, dacă nu îţi aminteşti?

Aşa că, mama a decis că era vremea să fie mai blândă cu sine... Şi cu alţii. Poate că de asta mai lasă, uneori, un pic de praf să se aştearnă prin casă şi nu mai poartă o sticlă de dezinfectant cu ea în trusa de vacanţă, ca să şteargă chiuvetele din camerele de hotel - poate că de asta a început să accepte lucrurile aşa cum sunt.

Pe când căruciorul era împins pe coridor, tatăl meu apăru lângă mama, ţinând pasul cu acesta. Ea îi făcu semn să se apropie. „Când ajungem înapoi, în salon”, îi şopti, „am să-ţi spun ceva ce am fost programată să uit.”

Când au ajuns în cameră si au rămas singuri - în afară de alte două bolnave, mama şopti: „Sonny, nu repeta nimic din ce am să-ţi spun. Oamenii o să creadă că sunt nebună.”

„Nu o voi face.”

Atunci ea începu să descrie tot ce îşi mai putea aminti, încercând să păstreze cele câteva grăunţe de nisip care îi alunecau printre degete. Tata ascultă în tăcere; ea ştiu că nu se îndoia de nici un cuvânt din cele ce-i spunea. El era sigur că nu ar fi inventat niciodată o poveste atât de nebunească.

Când termină, epuizarea începu să o tragă spre somn. îl rugă pe tata să meargă acasă şi să scrie totul pe hârtie, cât putea de repede. Informaţiile acestea erau prea preţioase, pentru a fi pierdute, El fu de acord.

Când se trezi, era cu faţa la femeia din patul de alături. Mama o recunoscu din ziua precedentă. Primul ei gând a fost un tulbure: „ *Vai, e groaznic de urâtă!”* Apoi îşi spuse: „Stai puţin. Tocmai ai trăit revelaţia că înfăţişarea unei persoane nu contează.” Ironia o făcu să râdă.

„Ai vorbit toată noaptea, când te-ai întors de la naştere”, îi spuse colega de cameră,

„Da?”

„Da, recitai din Scripturi.”

„Ce spuneam?”

„Nu ştiu, Vorbeai în limbi.”

Vorbea în limbi? Mama nu cunoştea nici o limbă străină sau veche si nu ştia să recite nimic altceva decât Psalmul 23 - şi asta numai în engleză,

Se întinse înapoi în pat. Atâtea întrebări! Dacă înainte încă mai avea dubii despre ce i se întâmplase cu o zi înainte, acum nu le mai avea. In sala de naşteri se întâmplase ceva foarte neobişnuit, Ştia că nu fusese un vis, fie şi numai pentru că visele nu te fac să te schimbi - nu într-un mod atât de profund, Cum să intri într-un vis, fiindu-ti frică de moarte si să te întorci nu numai fără acea frică, dar chiar cu o stare de uşurare legată de ea - şi convinsă că *întotdeauna* te vei simţi aşa?

Mama voia să pătrundă mai adânc în experienţa sa. în special, voia să ştie exact ce se întâmplase cu corpul ei în sala de naşteri, pe când conştiinţa îi era departe, în comuniune cu fiinţe de lumină pură. Descoperi curând că nu avea să fie uşor să afle acest lucru.

Când o întrebă pe doctoriţă dacă se întâmplase ceva „ciudat” în sala de naşteri, i s-a spus: „Nu, a fost o naştere normală”. După spusele doctoriţei, singura complicaţie -una minoră - fusese necesitatea de a folosi forcepsul pentru

a aşeza copilul în poziţia normală pentru naştere - o practică foarte obişnuită pe vremea aceea.

Codul tăcerii

O naştere normală?

Asta nu putea fi adevărat. Expresia „naştere normală" nu coincidea cu: „O pierdem".

Mai departe, mama le-a întrebat pe asistentele care au fost alături de ea înainte sau în timpul naşterii, dar nu păru să găsească pe nimeni care să-şi amintească faptul că a vorbit în limbi, sau să recunoască existenţa vreunei probleme.

„Totul a fost în regulă", i s-a spus.

Dacă doctorii şi asistentele ar fi fost singurele persoane prezente la naştere, probabil că totul s-ar fi sfârşit aici. Dar, într-un sfârşit, mama şi-a amintit de o infirmieră care fusese şi ea în sala de operaţie în timpul naşterii. Infirmierele aveau o muncă ce le ţinea în umbră. Ele îşi făceau treaba în linişte şi eficient, fără să iasă în faţă. Adesea treceau neobservate si aproape întotdeauna erau subapreciate. *Infirmierele nu au prea multe motive să ascundă adevărul atunci când lucrurile n-au mers cum trebuie.*

Aşa că mama a întrebat-o pe infirmieră, spunându-i: „ştiu că mi s-a întâmplat ceva în sala aia de operaţii".

După o pauză lungă, pe infirmieră o străbătu un fior. „Nu pot să vorbesc despre asta, dar tot ce *pot să-ţi* spun este că„ *ai avut noroc."*

O pierdem?

Ai avut noroc?

Asta era suficient să confirme ceea ce mama ştia deja: într-adevăr, *se întâmplase ceva* neobişnuit în acea zi, în sala de naşteri - ceva ce trecea cu mult peste bucuria de a mă fi adus pe micuţul de mine în lume, fără a beneficia de anestezie. Realitatea este că doctorii chiar *o pierduseră.* Murise -şi se întorsese. De fapt, ajunsese să se gândească la ceea ce i

se întâmplase, nu ca la o experienţă „în apropierea morţii", ci ca la o experienţă de „viaţă după moarte".

„Experienţa în apropierea morţii" este un termen diluat, Mama nu fusese *„în apropierea* "morţii. Mama *murise.* Si, la fel ca alţii care au murit şi s-au întors - si ea s-a întors alt om, înţelegea acum că tot ce îi punea viaţa înainte - „bun" sau „rău" - era exact ceea ce îi trebuia sufletului ei pentru a progresa. „Vii *înapoi...* până ce înveţi cum trebuie."

Totul face parte din evoluţie. Lecţia aceasta s-a dovedit a fi una foarte potrivită şi oportună. Tocmai mă născuse pe mine şi - în ochii ei - eu ieşeam din tărâmul obişnuitului, chiar din momentul naşterii mele.

Să fi fost asta doar o simplă exagerare maternă?

E posibil, numai că mama insistă că, de cum a dat cu ochii de mine prima oară, în ziua după ce mă născusem, a văzut că eram neobişnuit.

Eram singurul nou-născut din secţie. Ea intră şi, cu sticla de lapte în mână, se apropie de pătuţ si privi înăuntru.

Eu eram culcat pe burtă, treaz.

„Salutare, micule străin", spuse ea, „Tu şi cu mine împotriva lumii întregi. Tu şi cu mine."

Sunetul vocii ei mă făcu să mă ridic pe antebraţe si, ridicându-mi căpşorul instabil, să mă întorc încet înspre stânga, apoi încet înapoi, înspre dreapta, ca si cum mi-as fi analizat noile împrejurimi. Mama privi cu uimire. Era oare cu putinţă? întotdeauna i se spusese că muşchii unui nou-născut erau mult prea slabi ca să poată face aşa ceva.

Mama porni să pună sticluţa pe o masă din apropiere, apoi ezită, Cine ştie ce microbi puteau să fie pe tăblia mesei ăleia? îi si vedea, colcăind din exteriorul sticlei, către deschizătura tetinei, ca să contamineze laptele.

Dar nu aflase oare, nu cu mult timp în urmă, că era mai bine să ignore unele dintre micile obsesii ce obişnuiau să o chinuie - că exista un motiv şi un echilibru pentru toate?

Aproape că învățase. Aşa că, mama făcu un compromis - împături un şervețel si îl puse între sticlă şi tăblia mesei, apoi se aplecă să mă ia în brațe.

Se îndrăgostise de mine, din clipa în care m-a văzut.

Mai târziu, când veni doctorița să o examineze, mama îi spuse cum îmi ridicasem capul. Doctorița spuse ferm: „Nu poate să facă aşa ceva.” Apoi plecă să mă examineze, în sala de nou-născuți.

După o secundă, mama auzi vocea doctoriței, din încăperea alăturată. „Măi să fie” zise ea, cu vocea aproape dojenitoare, „n-ar trebui să poți face asta...”

În clipa aceea, mama ştiu cu siguranță că acolo se întâmpla ceva extraordinar.

CAPITOLUL TREI

Lucruri copilăreşti

„Copiii spun cele mai îndrăznețe lucruri. “

Art Linkletter

Copil fiind, învățam repede, dar mă plictiseam cu uşurință. Aveam o imaginație bogată şi o dispoziție foarte schimbătoare, eram atent şi neglijent, iubitor şi egoist.

Ca majoritatea copiilor mici, eram convins că Universul se învârtea în jurul meu şi al nevoilor mele. Şi de ce nu?

În mintea mea, existau puține obstacole între ceea ce doream şi ceea ce mă aşteptam să primesc. Credeam că totul trebuie să se petreacă aşa cum vreau eu. Totul.

Inclusiv planificarea familială.

Mama simți în pântece primele mişcări ale unei noi vieți, cam pe la vremea când eu împlineam doi ani.

Senzația veni sub forma a două „licăriri” distincte, astfel că a fost convinsă că poartă gemeni. O echipă de ginecologi a încercat să o convingă că greşeşte, deşi burta îi creştea în neştire. Era o femeie înaltă şi subțire. Din spate, îi vedeai doar silueta înaltă şi zveltă, dar când se întorcea, apărea un profil atât de spectaculos, încât puteai, fără probleme, să sprijini o tavă pe burta ei.

Îmi plăcea să vin şi să ascult bufniturile din burta mamei. Când îmi lipeam urechea de ea, înăuntru activitatea se întețea, iar asta mă fascina.

Câteva luni mai târziu, mama era din nou în sala de naşteri, dar de data asta i s-au dat calmante. N-a mai auzit motoare şi n-a mai avut parte de nici o odisee.

„Rezistă”, îi spuseră doctorii, printr-o ceaţă aproape suportabilă - şi aşa făcu, apoi adormi. După scurt timp, o treziră. „Felicitări, aveţi o fetiţă minunată”. Mulţumită (şi ameţită), dădu din cap si adormi din nou. După câteva minute, o treziră din nou. „Rezistă.” *Bine,* gândi ea, *ştiam că aşa o să fie.* Aşa că, încă o dată, îi ascultă.

Următorul lucru pe care îşi aminteşte să-l fi auzit este, „Felicitări, aveţi un băieţel minunat.” Ştiind că se terminase, îşi dădu voie să alunece într-un somn profund.

Curând, o treziră din nou.

„Rezistă.”

„Doar nu mai vine unul!”

Au râs. „Nu, nu, asta e pentru tratamentul post-natal.” Când gemenii au ajuns, în sfârşit, acasă, a fost surprinsă să vadă că eu - primul ei născut - nu arătam prea mulţumit.

„Care e problema?”, întrebă ea.

„Nu i-am vrut”, am zis eu.

„Ai spus că îi vrei”, a răspuns ea blând.

„Nu, n-am spus.”

„Ai spus că vrei un frate şi o soră.”

Cu picioarele depărtate, cu pumnul drept înfipt în şold, mi-am privit mama în ochi: „Am spus că vreau un frate *sau* o soră. *Saaaauuu* o soră. Ia unul înapoi!”

Ştiam prea puţin despre dificultăţile ce mă aşteptau, ca să mă obişnuiesc să împart cu fraţi şi surori un spaţiu care, până atunci, fusese numai al meu.

Asta avea să fie o provocare majoră (ei bine, o lecţie de evoluţie) în anii ce aveau să urmeze.

Deschide uşa

Comportamentul precoce este uneori drăguţ, alteori nu - cam aşa stă treaba. De la o vârstă foarte fragedă, am avut o problemă cu autoritatea - şi o problemă încă şi mai mare cu plictiseala. Era o combinaţie volatilă. Dacă exista vreo crăpătură, cât de mică, pe care ştiam că nu aveam voie să o explorez, acolo mă duceam. Dacă era ceva ce nu ar fi trebuit să fac, cel mai probabil cam aia aveam să fac. După cum spunea mama, ca să-mi fac de lucru, devenisem foarte inventiv cu tot felul de „trucuri” şi explicaţii. Mă duceam să mă culc doar ca un mod de a reîntineri. Şi, chiar şi aşa, îmi era teamă că aş putea să pierd ceva, în timpul cât dormeam.

Un exemplu de astfel de trucuri o implică pe bunica mea din partea mamei, „Nana”, într-o zi, nu la mult timp după ce fratele şi sora mea fuseseră aduşi acasă, Nana a venit să stea cu ei. Asta îi dădea mamei o pauză de care avea mare nevoie. Fratele şi sora mea erau în pătuţurile lor, iar eu eram ocupat temporar cu televizorul. Trei oale mari de aluminiu -una plină de scutece, celelalte cu biberoane, fierbeau de zor pe aragaz, iar o grămadă de rufe tocmai se uscaseră în beci. Nana coborî să ia rufele. Harnică, rapidă şi practică, Nana încerca să se grăbească, pentru că ştia că nu era chiar cel mai înţelept lucru să mă lase pe mine singur, prea mult timp. Cu braţele încărcate de rufe calde, proaspăt uscate şi împăturite, începu să urce scările. Uitându-se peste maldărul din braţe, văzu dintr-o dată uşa beciului începând să se închidă, încercă să se grăbească, dar uşa se trânti, înainte să poată ajunge sus. Broasca se încuie.

Sprijinindu-se de uşă, cu maldărul de rufe în braţe, Nana îşi eliberă o mână şi încercă clanţa. Nu se rotea. „Eric, deschide uşa”, spuse ea, cu o voce dulce şi controlată.

Cu o voce şi mai dulce, am răspuns: „îhî.”

„Hai, deschide uşa.”

„îhî.”

Nana ştia că un ton ferm nu ar fi mers cu mine. Dar nu avea de gând să se lase dusă de nas de un mucos, oricât de precoce ar fi fost el - mai ales când trei oale de apă fierbeau într-o încăpere şi doi bebeluşi dormeau în cealaltă. Aşa că, încercă să abordeze situația în alt fel. „Pun pariu că nu poți să ajungi la clanță”, zise, mizând pe încăpățânarea mea.

„Ba pot”

„Pun pariu că nu poți”

Se făcu tăcere.

Pe Nana o trecură sudorile. Aproape că putea să audă zumzetul din creierul meu care testa situația. Dar într-un sfârşit, aşa cum sperase şi ea, trebui să dovedesc că pot.

Am împins puțin de clanță. Ea o auzi zornăind uşor.

„Pun pariu că nu poți să o deschizi”, spuse ea.

„Ba pot.”

Încă o dată, se auzi provocarea deghizată în cuvinte spuse cu o voce dulce: „Pun pariu că nu poți”.

Iarăşi, o pauză lungă. Rufele deveneau din ce în ce mai grele. Mecanismul de închidere era un mic buton, care se împingea şi se rotea. Făcea un mic *clic,* atunci când era eliberat - Nana aştepta sunetul ăsta. Trebuia să se mişte repede. Nu voia să mă rănească, deschizând uşa prea repede, dar se putea prea bine ca asta să fie singura ei şansă.

N-am putut să rezist.

Clic.

Nana împinse repede uşa, care se deschise mai rapid decât se aşteptase. Rufele, călduțe încă şi proaspăt împăturite, se împrăştiară pe podea. Eu am fost doborât de grămadă, înainte să pot să fug.

Şocat, am rămas acolo, plângând.

Nana se grăbi să stingă focul la apa care fierbea, apoi veni să mă consoleze.

Aveam doar doi ani şi jumătate, dar Nana ştia că deja îi fusese retezată întreaga ei carieră ulterioară de baby-sitter.

În nori

Nana era mama mamei mele, iar „Bubba” era cea a tatei. Bubba era o bunică blândă, puternică, în stilul lumii vechi, care venea cu pupăturile acelea grase, țoşcăite, pe obraz, de modă europeană - genul care ar face să roşească până şi un bolovan. Era plină de viață, cu o energie debordantă şi cu un simț al umorului libertin, care punea deseori în încurcătură rudele mai „conservatoare”.

În vacanțe, se aşeza lângă mine la masa de seară, iar când rămâneam la ea peste noapte, mă scotea dimineața în grădină, să culeg căpşuni şi alte fructe şi apoi pregătea un mic dejun uriaş si minunat. Apoi mă purta într-o singură mână, ca pe o pană, în timp ce făcea curățenie, ştergea praful, dădea cu aspiratorul şi vorbea la telefon, îmi plăcea toată mişcarea aceea, sentimentul acela de a călători prin spațiu, fără a-mi folosi picioarele. Mai mult şi mai repede, asta voiam. Of, ce mult o iubeam pe bunica!

Într-o zi de ianuarie, Bubba a plecat la spital şi nu s-a mai întors niciodată.

Se pare că, stând în patul de spital, a simțit o durere în piept, s-a întins înspre buton să cheme asistenta - dar nu a mai ajuns. Acum, Bubba plecase brusc din viața mea, iar părinții mei trebuiau să facă față acestei situații.

„S-a dus la culcare”, mi-au spus, „şi nu se va mai trezi.” M-am gândit puțin la asta, apoi am eliminat varianta. „Eu pot să o trezesc”, am zis. „Pun pariu că dacă îi punem trei aspirine în gură si dacă sar pe burta ei în sus şi în jos, o să se trezească”. Săritul în sus şi în jos pe stomac era strategia mea suplimentară, ceva care să fie de ajutor în cazul în care gustul celor trei aspirine dizolvate pe limbă nu ar fi fost suficient ca ea să deschidă ochii şi să-şi reia viața.

Aceasta a fost una dintre puținele dați când îmi amintesc că l-am văzut pe tatăl meu plângând.

Înmormântarea a avut loc la scurt timp după aceea.

Nu mi s-a dat voie să particip. Părinții mei au simțit că, la vârsta de cinci ani, ar fi prea traumatic pentru mine să văd corpul neînsuflețit al bunicii mele. Bubba plecase; toată lumea apucase să-si ia rămas-bun, în afară de mine. Noaptea, stăteam în pat si mă gândeam la ea. Uneori plângeam în tăcere, îmi era dor de ea şi, deşi la acea vreme nu înțelegeam conceptul - nu aveam sentimentul unei *încheieri.*

Intre timp, însă, ştiam că, deşi nu apucasem să-mi iau rămas-bun de la Bubba, ea nu mă uitase. Ştiam exact unde este şi ştiam că mă veghează, aşa cum o făcuse întotdeauna. Ştiam, pentru că mă ajuta atunci când „aveam nevoie" - de exemplu, atunci când mă jucam afară cu prietenii mei şi începea să plouă.

Toată lumea voia să meargă acasă şi astfel jocul s-ar fi terminat, aşa că le spuneam: „Aşteptați aici; mă întorc imediat." în timp ce toată lumea se strângea sub poartă, eu alergam în partea laterală a casei, unde nu mă putea vedea nimeni. Apoi, priveam la cer şi spuneam: „Bubba, te rog, poți să faci să se oprească ploaia?"

Şi, de cele mai multe ori, ploaia se oprea. Se părea că, la urma urmei, Bubba nu mă părăsise.

În conflict cu şcoala

Curând, a venit vremea să merg la grădiniță. Din momentul în care am păşit pe uşă, şcoala m-a plictisit aproape de moarte. Cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam visând cu ochii deschişi, dar nu aveam fanteziile obişnuite ale unui băiețel - să mă joc cu mingea, să înving monştri (deşi uneori mă mai luptam cu câte o tornadă uriaşă, dar... nu aşa facem cu toții?). De cele mai multe ori, îmi imaginam că eram Oracolul din Delphi. Nu ştiam exact cine sau ce era Oracolul din Delphi, dar, cumva, mă vedeam stând într-o peşteră îndepărtată şi ocupându-mă de mulțimi de oameni care veniseră de departe ca să-mi audă sfatul.

Mă mai preocupau si fapte despre care ştiam că se pot face - cum ar fi să-mi trec mâinile prin pereți. Eram sigur că, dacă reuşeam să mă încui în camera mea vreo trei zile, aş fi putut să-mi dau seama cum se face asta. Dar - destul de ciudat, nimeni nu părea să mă lase să o fac. Probabil că încercaseră când erau copii şi hotărâseră că era o pierdere de vreme.

Dacă educatorilor nu le plăcea faptul că visam cu ochii deschişi, probabil că lipsa mea de atenție le displăcea şi mai mult. Adesea chiar deranjam foarte tare: mă purtam urât şi atrăgeam atenția asupra mea, sau îi ignoram si mă pierdeam în propria mea lume.

Înainte să se termine primul meu an de grădiniță, deja avusesem atâtea probleme, că - într-un sfârşit - mama izbucni în plâns în fața directoarei:

„Când o să se termine?", suspină ea, nepotrivit, cu aceleaşi cuvinte pe care le folosise când mă născusem.

„Când va apărea ceva care îi va atrage interesul", spuse directoarea.

„Când se întâmplă asta?"

„Se poate întâmpla oricând." Directoarea se opri, apoi izbucni într-un râs neputincios.

„în cazul fiului *meu,* asta s-a întâmplat la facultate."

Nu era vorba că nu mă interesa nimic; doar că nimic din ce mă interesa nu se manifesta la scoală. Când bunicul mi-a dat o cutie de ceasuri vechi, stricate, am fost fascinat.

Pe vremea aceea, ceasurile erau nişte mistere complicate, alcătuite din părți mici, care interacționau între ele (înainte de revoluția digitală).

De fiecare dată când i se strica unul dintre ceasuri, dacă ceasornicarul nu mai putea să-l repare, îl punea într-o cutie veche de trabucuri, împreună cu altele care avuseseră aceeaşi soartă, într-o zi, îmi aduse mie acest cufăr de comori, plin de ceasuri stricate

Nici un ceas din cutie nu mergea si - desigur - erau prea mari ca să le pot purta, dar asta nu mă deranja. Voiam

să mă joc cu ele, oricum. Ceea ce am şi făcut. Am întors unul şi a început să ticăie. Am întors încă unul şi acesta porni, apoi se opri. Cel de al treilea nu se lăsa întors deloc, aşa că l-am scuturat puţin. L-am ţinut strâns, vreme de câteva minute, pe cel care pornise şi apoi se oprise. A pornit din nou şi a continuat să meargă. L-am ţinut pe cel pe care îl scuturasem şi a pornit şi el. Curând, „reparam” ceasurile vechi ale prietenilor mei. Cred că, într-un fel, e principiul opus celui care face ca ceasurile să se strice, atunci când le poartă anumite persoane.

Dar, pentru unii, faptul că aveam capacitatea de a repara ceasuri fără să le deschid nu era la fel de important ca a colora un contur si a recita corect poezii pentru copii.

Problemele mele de natură şcolară au fost considerate destul de severe, astfel că, în clasa a doua sau a treia, a venit la noi acasă o asistentă socială, să verifice mediul în care trăiam şi să vadă de ce nu aveam rezultate la şcoală. La puţin timp după ce a venit, am întrebat-o dacă poate să-mi explice ce înseamnă „infinitate”. Tulburată, sări în picioare şi ţâşni afară din casă.

„Va trebui să vorbesc cu directorul despre asta”, strigă ea peste umăr. Dacă a făcut-o, nu mi-a spus niciodată ce a aflat de la director.

De data aceasta, încheiere

Aveam un bun motiv să contemplu lucruri de natură infinită, pentru că, în aceeaşi perioadă, aveam să sufăr încă o pierdere: căţeaua mea, Silk. Era un Doberman Pinscher şi avea aproape doi ani când mă născusem eu, dar s-a descurcat cu graţie în noul context al comportamentului meu infantil - inclusiv cu obiceiul meu de a-i folosi buza de jos ca mâner de care să mă sprijin pentru a mă ridica în picioare, astfel încât să mă pot ţine de ea şi să învăţ să merg. Gemea de durere, dar niciodată nu încerca să muşte şi nici măcar nu

mârâia. Cumva, ştia că eram copil si că aveam nevoie de iubirea şi de protecţia ei.

Îmi plăcea să simt lucrurile reci la atingere, inclusiv urechile lui Silk. Când dormea lângă patul meu, îmi strecuram braţul într-o parte şi îi apucam uşor urechea răcoroasă între două degete, într-un târziu, atingerea îi încălzea urechea (ceea ce nu voiam), aşa că treceam la cealaltă ureche, apoi reveneam, când aceasta devenea prea caldă. Când ambele urechi deveneau prea calde pentru a fi interesante, o lăsam pe Silk afară, ca să se răcorească din nou.

După vreo zece minute, se auzea un lătrat la uşa din faţă - semnalul ei - şi ştiam că era pregătită să intre şi să o mai facem o dată. După două cicluri complete ale acestui ritual, adormeam.

Când am împlinit zece ani, Silk avea doisprezece (adică 84, în ani câinilor), iar sănătatea ei se şubrezise. Mama şi tata făcuseră o înţelegere ca, în momentul în care nu se mai putea face nimic pentru ea, să n-o lase să sufere, ci să o adoarmă. Acesta fusese anul cel mai greu pentru Silk. Fuseseră momente când, deşi încerca, acest câine care mă ajutase să învăţ să merg nu mai putea, pur şi simplu, să stea în picioare.

Pentru un adult, era tulburător să vadă asta - şi cu atât mai mult pentru un copil. Mi-a zdruncinat întreaga lume.

Venise vremea să fie dusă la veterinar - şi eram destul de siguri că aceasta avea să fie vizita *aceea.*

Era aproape de Ziua Recunoştinţei. Am decis să mai aşteptăm o zi sau două, până după sărbătoare. De Ziua Recunoştinţei, mama i-a dat lui Silk o farfurie mare cu carne de curcan, cu sos, piure de cartofi şi umplutură. Silk, care nu prea mânca mâncare „de oameni”, a ezitat. Părând oarecum derutată, privi înspre noi, cerându-ne aprobarea, apoi decise să nu se mai preocupe şi îşi luă ultima masă.

În ziua următoare, am dus-o la veterinar. De data asta, mama a rămas acasă. Amintindu-mi lipsa senzţiei de încheiere care înconjura moartea lui Bubba, am insistat să merg cu

tata. Stând în sala de aşteptare, cu mirosurile alea medicinale şi cu pozele de câini jucând cărţi, â la Norman Rockwell, totul mi s-a părut atât de rece.

Tata a ieşit şi mi-a spus că se terminase: Aveau să o adoarmă pe Silk. Voiam să fiu acolo? L-am urmat pe tata şi pe veterinar, pe când o duceau pe Silk pe culoarele vechi, afară, pe o uşă din spate, într-o curte. Mi-am luat rămas-bun de la ea, apoi am privit cum veterinarul i-a făcut injecţia.

După câteva secunde, se prăbuşi uşor la pământ. Apoi, au ridicat-o şi au pus-o într-un cuptor de crematoriu.

În noaptea aceea şi în multe nopţi care au urmat, am plâns mereu, ca după cineva iubit.

Dar de data asta existase un final. Infinitatea nu mai părea atât de departe, nici eternitatea atât de lungă.

Natură / educaţie

Grădiniţa s-a transformat în şcoală primară, iar conştiinţa mea de sine s-a dezvoltat, încă mă mai plictiseam cu uşurinţă şi petreceam o grămadă de timp visând cu ochii deschişi, însă, în rarele ocazii când se nimerea să am un profesor care mă provoca şi mă inspira cu adevărat, depăşeam orice aşteptări. Din păcate, atunci - ca şi astăzi - astfel de profesori erau excepţia, nu regula.

Atmosfera de acasă mi-a permis să mă dezvolt mai mult decât vârsta pe care o aveam.

Părinţii mei mă tratau ca pe un adult: nu-mi vorbeau de sus, mă includeau în conversaţii şi în decizii, tratându-mă ca pe o persoană ale cărei opinii contau.

În fiecare zi, abia aşteptam să vin acasă de la şcoală. Se părea că întotdeauna era câte o persoană fascinantă cu care să fac cunoştinţă. Părinţii mei aveau o mare varietate de prieteni, din domenii copleşitoare: antropologi, psihologi, artişti, doctori, avocaţi şi aşa mai departe.

(Şi, pentru ca lucrurile să fie si mai minunate, acest grup divers o inspira pe mama să facă feluri de mâncare delicioase, cu gusturi si arome minunate.)

Întrucât cei din casa mea erau atât de deschişi şi eu fiind în contact cu atât de mulţi oameni diferiţi, era absolut normal să am.în continuare o problemă cu autoritatea părtinitoare, dictatorială - sau, poate că ar trebui să spun că autoritatea părtinitoare şi dictatorială a continuat să aibă o problemă cu mine.

Administraţia liceului era foarte riguroasă cu privire la punctualitate. Deşi locuiam la o mică distanţă de campus, aproape întotdeauna întârziam dimineaţa. Un minut azi, unul poimâine - nu mare lucru, pentru oricine în afară de conducerea şcolii. Dacă elevii ajungeau la şcoală după ce suna clopoţelul, trebuiau să aibă un certificat de întârziere.

Problema era că şcoala nu le elibera elevilor certificate de întârziere, decât dacă aveau un bilet de acasă. Toate se petreceau însă pe neaşteptate, astfel încât nu aveam cum să ştiu când urma să întârzii şi nu puteam să iau bilet de la mama, decât dacă mă întorceam ca să i-l cer. Astfel, ar fi trebuit să pierd mereu prima jumătate a orei. De ce îmi era atât de greu să ies din casă cu numai 15 minute mai devreme?

Nu avea nici un sens - dar nici nu s-a schimbat nimic. Pur şi simplu, părea că nu funcţionez în aceiaşi parametri de timp ca restul lumii; mă gândeam că, dacă plec de acasă în fiecare dimineaţă la 8.01 si merg destul de repede, aş putea să ajung la şcoală până la 7.50.

Într-un sfârşit, am întrebat-o pe mama dacă o deranja să-mi scriu eu biletele de întârziere în astfel de dimineţi si să semnez cu numele ei, atunci când este nevoie.

Analizând alternativa de a rata o întreagă materie din cauza plimbărilor acasă şi înapoi la şcoală, în fiecare dimineaţă, a fost nevoită să accepte.

într-o zi, administratorul cu disciplina din şcoală m-a văzut că îmi scriam singur biletul de întârziere. Era un tip plin de sine, fost militar, al cărui fiu ar fi putut fi dat ca exemplu de copil cu probleme de comportament (te cam pune pe gânduri, nu?). Arătând înspre biletul pe care îl scriam, izbucni, cu o importanță de sine indignată: „Ce faci?”

„îmi scriu un bilet de motivare a întârzierii”, a venit răspunsul meu calm.

„O să trebuiască să cobori la camera de penitență, pentru că falsifici semnătura mamei tale.”

„Nu, n-o să cobor. A falsifica înseamnă să o fac fără ca ea să ştie, sau fără consimțământul ei. Iar eu le am pe amândouă.”

Răspunsuri ca acesta nu le erau prea dragi profesorilor mei. „Cum te cheamă?”, mă întrebă administratorul.

„Eric Pearl.” M-am ridicat, mi-am adunat lucrurile şi l-am privit pe om în ochi. „P-E-A-R-L”.

Apoi m-am întors şi am pornit înspre clasa mea.

Astfel s-a desfăşurat viața mea, presărată cu asemenea întâmplări-lecții. Tata era co-proprietar al unei companii de automate, pe care o conducea împreună cu fratele şi cu tatăl lui. Mai era şi polițist voluntar.

Mama stătea acasă şi ne creştea pe noi trei. Uneori, mai era şi model şi modera emisiuni de modă.

Tata ieşea din casă înainte de 7.00 dimineața, iar la acea vreme mama ne împingea micul dejun pe gât, ca o pasăre ce-şi hrănea puii. Nu plecai până nu mâncăi bine la micul dejun si nu aveai cutiuța pentru prânz plină - cu „toate cele patru grupe de mâncare” (la vremea aceea, părinții încă mai credeau în paradigma asta).

La vârsta de 13 ani, mi-am sărbătorit bar-mitzvah. Uneori, duminicile, mergeam cu prietenii la biserică.

Grădinița, şcoala primară, gimnaziul, liceul: prieteni noi, examene, promovări, carnetul de şofer, alte examene şi, în sfârşit, bacalaureatul şi facultatea...

Mai departe

Am descoperit repede că terminarea liceului nu însemna „libertate”: părinții mei erau hotărâți să mă țină aproape, lângă ei. Dar, ca de obicei, eu aveam alte idei. De ce să rămân în New Jersey? Voiam să merg la facultate în California. Suna de parcă as fi spus „Polul Nord”.

„E prea departe”, au insistat mama şi tata. Discuția rezonabilă s-a transformat în dezacord din ce în ce mai mare, care a evoluat la țipete.

Într-un sfârşit, s-a ajuns la un compromis: puteam să merg la facultate la Miami, în Florida.

Părinții mei credeau că planul ăsta e sigur - nu numai că Miami era de două ori mai aproape de casă decât California, dar bunicul meu din partea tatălui, Zeida - cel care îmi dăduse cutia de ceasuri când eram copil - se mutase acolo, nu la mult timp după ce murise Bubba. Ideea era că Zeida ar fi putut să stea cu ochii pe fiul risipitor. La urma urmei, eram primul născut al primului născut.

Acesta s-a dovedit a fi modul în care părinții mei m-au pierdut pentru un an întreg.

M-am înscris la Universitatea din Miami.

Părinții îmi spuseseră tot timpul că puteam să fiu *orice* doream să fiu şi puteam să fac ance îmi puneam în minte. Să creşti cu un astfel de concept era dătător de putere, dar pentru mine, lipsa aceasta de busolă interioară a devenit o problemă din ce în ce mai mare, pe măsură ce creşteam şi am început să mă gândesc la o carieră. Fii orice şi fă orice nu îmi dădea o orientare prea exactă. Chestia era că nu mă interesa nimic, aşa că nu aveam cu ce să „îmi pun mintea”.

M-am dedicat imediat... unui traseu educațional complet incoerent, în decurs de un an, am analizat nu mai puțin de trei domenii majore: psihologie, şcoala pregătitoare de drept şi dansul modern.

Nu aveam idee ce voiam să fac. Si - ca de obicei - nimic nu-mi putea reține interesul pentru mai mult timp.

Zeida a observat că, trăind independent în Miami, evoluam - şi dorea să vadă acest proces continuând. Fără a le cere permisiunea părinţilor mei, deschise uşa posibilităţii ca eu să-mi petrec anul al doilea în Mediterană. Perspectiva era foarte interesantă. Pe când prin cap mi se învârteau viziuni cu Roma şi cu Atena, Zeida se porni să „definească” *Mediterană.* Avea şi un nume de alint - îi spunea *Israel.* Cu un pas înaintea situaţiei, ca de obicei, Zeida scoase la iveală o broşură despre un curs de un an la Ierusalim - un program pentru studenţii americani. Apoi s-a oferit să subvenţioneze aventura. Cum ar fi putut părinţii mei să spună nu?

Mai mult decât lapte şi miere

Cei mai mulţi dintre studenţii care au plecat în Israel s-au dus acolo aşteptându-se să-L vadă pe Dumnezeu coborând din ceruri şi laptele şi mierea să curgă pe străzi. Au fost dezamăgiţi. Eu însă m-am dus acolo aşteptând ceva mai mult decât un an în afara Statelor Unite - deci, nimic nerealist care să-mi stea în cale, astfel că am sfârşit prin *a mă îndrăgosti* de tot. Călătoria în ţara Sfântă era cel mai puternic an din viaţa mea de până atunci. Până şi azi mă trezesc din vise în care sunt acolo, printre oamenii, templele vechi şi peisajele uluitoare ale Muntelui Sinai,

La întoarcerea în State, am revenit exact la viaţa pe care o lăsasem în urmă. Indiferent ce aş fi găsit în ţara Sfântă, ea nu-mi dezvăluise adevăratul meu scop - sau, dacă o făcuse, eu nu-l recunoscusem. Acum eram înapoi, confruntându-mă cu aceeaşi dilemă: să-mi aleg un domeniu de studii.

În anul dinainte să plec în călătorie, îmi venise o idee. în timpul anului petrecut la Miami, avusesem o experienţă cu o tehnică de masaj al ţesutului profund, numită Rolfing, menită să elibereze musculatura corpului. Câţiva prieteni de ai mei făcuseră cele zece şedinţe de Rolfing prescrise şi văzusem ce schimbări fizice se produseseră.

Pozele lor „înainte” şi „după” au fost tot ce mi-a trebuit, ca să mă hotărăsc să merg şi eu la şedinţele de masaj.

Şedinţele au sfârşit prin a-mi schimba modul de a gândi şi au părut a mă deschide unui mod mai cuprinzător de a vedea lumea. Construită pe baza conceptului unui circuit de feedback între minte şi corp, teoria Rolfingului este că, prin eliberarea muşchilor, unul câte unul, se eliberează şi durerea acumulată - fizică şi emoţională, veche şi nouă. Adeseori, trecând prin aceste şedinţe, te eliberezi de experienţe vechi, pe măsură ce te eliberezi de disconfortul adus de ele. Ca rezultat, atât corpul tău fizic, cât şi emoţiile sunt adeseori transformate. Această nouă existentă, eliberată de multe dintre durerile vechi, îţi dă voie să te mişti, să stai şi să ai o postură diferită. Iar atunci când îţi schimbi postura - adică, atunci când ocupi un alt spaţiu fizic - ocupi şi un alt spaţiu emoţional.

Impresionat deopotrivă de concept şi de rezultate, m-am gândit să devin şi eu maseur specialist în Rolfing. Dar părinţii mei au simţit că Rolfingul se putea dovedi a fi o modă trecătoare, lăsându-mă astfel izolat profesional. Poate, au sugerat ei, aş putea să mă gândesc la o carieră într-un domeniu al îngrijirii sănătăţii, care era dovedit ca util: chiropractica. Dacă nu-mi aducea nimic altceva, măcar aveam o diplomă pe care să mă sprijin. Am convenit să merg la Brooklyn şi să vorbesc cu un chiropractician căruia i-am fost prezentat de un prieten de familie. Doctorul mi-a prezentat filosofia elementară din spatele artei şi ştiinţei chiropracticii. A explicat că există o inteligenţă universală, care păstrează organizarea şi echilibrul Universului - şi că există o prelungire a acelei inteligenţe, denumită *inteligenţa înnăscută,* în interiorul fiecăruia dintre noi, care ne ţine în viaţă, sănătoşi şi echilibraţi. Această inteligenţă înnăscută - sau forţa vitală -comunică şi cu restul corpului nostru fizic, în mare parte prin intermediul creierului, al coloanei vertebrale şi al restului sistemului nervos - sistemul care ne controlează corpul.

Atâta timp cât comunicarea între corp şi creier este deschisă şi se desfăşoară liber, ne menţinem în starea noastră potenţială, optimă, de sănătate. Atunci când una dintre vertebre se răsuceşte, sau se deplasează de la locul ei, aceasta poate exercita o presiune asupra nervilor, inhibând sau întrerupând comunicarea între creier si partea din noi alimentată de acei nervi. Ca urmare a acestei interferenţe, celulele noastre încep să slăbească, la fel ca şi rezistenţa noastră, permiţând apariţia *stării de disconfort,* care este premergătoare bolii. Astfel, ceea ce face un chiropractician este să îndepărteze interferenţele cauzate de aceste dezalinieri (numite *subluxări]* din coloana vertebrală şi să permită forţei vitale să-şi reia cursul, readucându-ne la starea sănătoasă de echilibru.

Cu alte cuvinte, asta înseamnă vindecare prin îndepărtarea cauzei, nu prin acoperirea sau tratarea simptomului.

Când mi-am dat seama, dintr-o dată, că durerile de cap ale oamenilor nu erau rezultatul unei deficienţe congenitale de aspirină în sânge - aşa cum ne făceau să credem reclamele pe care le vedeam - şi că puteam să fac ceva ca să ajut, m-am decis să devin chiropractician. Nu m-am oprit să mă gândesc la absurditatea acestui pas, nici nu am prevăzut rolul pe care avea să-l joace această decizie în viaţa mea, până la urmă. Sincronicitatea nu era un concept pe care îl aveam la nivel conştient, Dintr-o dată, s-a făcut un clic. Am fost inundat de amintiri ale unor fantezii din copilărie - sau, să fi fost viziuni? - în care ajutam oamenii, ca Oracolul din Delphi. Poate că asta era o cale să fac ceva în acest sens. Tot ce ştiam atunci era că ceva din spusele doctorului atinsese o coardă, Ceva mă făcea să simt că totul este perfect - iar asta era suficient pentru mine.

Eram gata să fac primul pas într-o nouă direcţie -aceea care, într-un final, avea să mă aducă mai aproape de destinul meu.

CAPITOLUL PATRU

O *nouă cale a descoperirii*

„Bineînţeles că ai aptitudini de vizionar;
doar că nu îţi dai seama de asta.”

prietena mea, Debbie Luican

Înapoi la şcoală

Chiropracticianul din Brooklyn cu care vorbisem, îmi recomandase Colegiul de Chiropractică Cleveland, din Los Angeles. Am făcut cerere acolo si m-au acceptat.

Aşa s-a întâmplat că, până la urmă, părinţii mei şi-au pierdut fiul - şi l-au pierdut în favoarea Californiei, acolo unde voisem să merg de la bun început.

Pe de altă parte, într-un sfârşit, s-au ales cu un doctor - prin urmare, presupun că toate s-au echilibrat.

Prima mea zi la colegiul de chiropractică îmi va rămâne mereu în amintire. Grupa de boboci era mare - peste 80 de studenţi. A trebuit să se dea la o parte un perete, temporar, ca să putem încăpea în două săli. Instructorul ne-a cerut fiecăruia dintre noi să spunem, pe scurt, care erau motivele pentru care doream să devenim chiropracticieni.

A început cu studentul care stătea în primul rând, în capătul din stânga - care, desigur, s-a nimerit să fie cel mai îndepărtat de locul unde stăteam eu, în colţul din dreapta, în spate. De acolo, fiecare şi-a spus povestea, rând pe rând. Am stat şi am ascultat poveste după poveste, despre un student care fusese paralizat şi apoi ajunsese la un chiropractician;

un alt student care se vindecase de cancer; o fată căreia îi revenise vederea; o alta care scăpase de migrenele ce o chinuiau de o viaţă - şi aşa mai departe, o litanie nesfârşită de vindecări permanente, care depăşeau domeniul a ceea ce era obişnuit să audă oricine care nu era chiropractician - iar eu în mod special. Zeida încă îi mai numea pe chiropracticieni „ăia care îţi pocnesc spatele".

Într-un sfârşit, mi-a venit rândul să vorbesc. Optzeci şi trei de capete se întoarseră să-mi audă povestea - ultima din acea zi. Oare povestea mea avea să fie sfârşitul apoteotic, care să-i arunce pe toţi din încăpere, direct pe o nouă şi strălucitoare cale a vieţii lor? Nu cred. Eram singura persoană din încăpere care nu fusesem niciodată la un chiropractician. DL. acest motiv, încă nu prea ştiam ce este un chiropractician. îmi aminteam doar bucăţele din ce îmi spusese doctorul acela, în decursul întrevederii noastre de douăzeci de minute - ceva despre îndepărtarea interferenţelor şi despre a lăsa corpul să se vindece singur, înţelesesem premisa atât de bine, atunci când îmi fusese explicată, încât nu mă deranjasem niciodată să o testez, să o *analizez,* sau să vorbesc cu alţii despre ea.

M-am ridicat, m-am uitat peste mulţime şi m-am auzit spunând: „Ei bine... e ceva ce *sună frumos!'*

Dacă nu găseşti, înseamnă că te străduieşti prea mult

Aşa că, iată-mă înapoi la şcoală - dar lucrurile erau puţin diferite, de această dată. în primul rând, era o şcoală şi un curs pe care eu le *alesesem.* Asta însemna o diferenţă cât lumea de mare.

Nefiind un şoarece de bibliotecă, îmi plăcea să fiu cu prietenii, să mă distrez şi să-mi explorez noul oraş. Mi-am luat un serviciu - o jumătate de normă la un magazin de pantofi - pentru că, deşi părinţii îmi trimiteau bani ca să-mi acopăr cheltuielile cu şcoala, voiam să câştig ceva în plus, ca să fac lucrurile pe care voiam *eu* să le fac.

într-o zi, a intrat în magazin un client - un cercetător de la un laborator de seismologie, ca să-şi cumpere pantofi. Cât a fost acolo, s-a întâmplat să menţioneze că, la laborator, se anticipase un cutremur ce urma să aibă loc în sudul Californiei, în următoarele 24 de ore.

„Aţi spus cuiva dintre ceilalţi angajaţi?", am întrebat.

„Nu, nu am spus la nimeni."

„Bine. Nu spuneţi nimic." Am zâmbit.

Mi-a zâmbit ca răspuns, arătând că înţelege, apoi a plătit pantofii şi a ieşit din magazin. La câteva minute după ce a părăsit magazinul, am pretins că am o premoniţie şi mi-am anunţat colegii că aveam *sentimentul* că urma să fie un cutremur în următoarele trei zile.

Aşa cum „prezisesem", s-a întâmplat. Toată lumea l-a simţit şi s-a vorbit de el si la ştiri. Colegii mei de muncă au fost foarte impresionaţi.

După câteva zile - şi fără intervenţia unui seismolog -am avut sentimentul că avea să aibă loc un alt cutremur. Cu curaj, mi-am urmat norocul şi am dat de veste şi despre acesta. Credeţi sau nu, dar a mai fost un cutremur.

Era ca şi cum se declanşase ceva în mine.

In următorii doi sau trei ani, am prezis cu acurateţe 21 din cele 24 de cutremure.

Intr-o după-amiază, colegul meu de cameră a ajuns acasă si a găsit un bilet de la mine: *Va fi cutremur.* Mi-a spus mai târziu că, în momentul în care citea biletul, a început cutremurul. Prietena lui a stat tot timpul lângă el... ţipând.

Într-o altă zi, mâncăm singur la un restaurant şi am simţit începuturile unui alt cutremur, de felul acelora care fac o mişcare de „ruliu". Pe măsură ce creştea în intensitate, am privit în jur, în încăpere. Nu reacţiona nimeni. Nu se cutremura paharul nimănui; lămpile atârnau nemişcate deasupra capului. Totuşi, în acelaşi timp, *eu* puteam vedea mişcarea lămpilor. Pentru *mine* era ceva real. M-am ridicat şi am ieşit repede în stradă. Nu mi-am putut da seama de ce nu

mai fugea nimeni, de ce, peste tot, viața curgea în continuare, absolut monotonă şi normală.

Părea imposibil. Pământul încă se mai cutremura; îl *simțeam. A* fost cel mai lung cutremur cu ruliu pe care l-am trăit vreodată; totuşi, combinația dintre mişcarea sa ireală şi faptul că nimeni nu părea să-l observe m-a făcut să trag concluzia că, în realitate, nu se întâmplase. M-am întors la restaurant, cu coada între picioare.

M-am bucurat că cinam singur; ar fi fost puțin dificil să explic de ce fugisem aşa, brusc, în stradă...

Dar dacă nu fusese un cutremur adevărat, atunci trebuie că fusese un alt fel de premoniție.

Nu putea să fie altă explicație.

Pe drum spre casă, de la restaurant, m-am oprit la curățătorie să-mi iau rufele şi le-am spus proprietarilor că în seara aceea avea să se cutremure pământul. Au râs cu toții.

Mai târziu, în timpul serii, ne lovi cutremurul.

Epicentrul era în Culver City, exact acolo unde locuiau cei care aveau curățătoria.

După câteva săptămâni, când s-au strâns suficiente rufe murdare ca să umplu o jumătate de duzină de plase uriaşe, m-am dus iar la curățătorie. Chinuindu-mă să văd ceva dincolo de primele trei plase pe care le căram, am căutat uşa cu piciorul. Deschizând-o cu atenție, am fost nevoit să reperez tejgheaua cu degetele de la picioare.

Deodată, o voce răsună lângă mine atât de puternic, încât mă mir că n-am aruncat în aer toate şase plasele.

„El e! El e omul!”, strigă femeia din spatele tejghelei, cu un puternic accent ruso-evreiesc.

„Iată adresa mea”, spuse ea, vârându-mi în palmă o bucățică de hârtie, mâzgălită în grabă. „Vreau sa chemi la telefon pe mine chind vine următor!”

De atunci, de fiecare dată când intram acolo, îmi cereau să le prezic următorul cutremur. Chiar încercam - dar se părea că nu merge aşa. Nu puteam să forțez nota; prezi-

cerile veneau numai când îmi vedeam de treaba mea. Fără să-mi dau seama, aflasem un adevăr profund:

Dacă nu poți să găsești, înseamnă că te străduiesti prea mult

Reînvierea

Din când în când, puneam laolaltă destui bani din bugetul meu de student, cât să mă duc la un film, la colțul străzii pe care se afla apartamentul în care stăteam, într-o după-amiază, am ajuns exact la timp pentru al doilea film - sau filmul „B”, *Reînvierea,* Cu Ellen Burstyn. Desigur, era un film de categorie B doar pentru un timp, căci domnişoara Burstyn avea să fie nominalizată, mai târziu, la un premiu Oscar pentru cea mai bună actriță, cu rolul din filmul acesta.

Reînvierea se bazează pe povestea unei femei, numită Edna Mae, care, după un accident de automobil, moare în sala de operație... si revine la viață după aceea. La un moment dat, mai târziu, descoperă că are puterea de a vindeca - un fel de vindecare prin atingere. Doar atingând oamenii şi intrând, în acelaşi timp, într-o stare de iubire, oamenii se vindecau. Uneori le prelua boala sau infirmitatea - după ce o îndepărta de la ei, şi apoi îşi vindeca propriul corp. Alteori, vindecarea părea să se producă prin Grație Divină, fără ca ea să trebuiască să preia nimic.

Am fost atât de fascinat de acest film, încât, după ce am stat să văd primul film - nu mai ştiu ce a fost - am mai văzut o dată *Reînvierea.* Apoi mi-am adus şi prietenii să-l vadă. După aceea, am adus şi alți prieteni. Nu aveam nici o idee de ce eram atât de atras să văd filmul ăsta, de atâtea ori.

La vremea aceea, deşi aspectul de vindecare al filmului era interesant, ceea ce mă atrăsese cu adevărat era asemănarea între imaginea din film a experienței în apropierea morții pe care o avusese Edna Mae şi cea prin care trecuse mama mea, în ziua în care mă născusem.

Nu văzusem şi nu citisem niciodată nimic pe tema asta, iar acest film descria cu enorm de mare acurateţe, experienţa mamei. De fiecare dată când îl vedeam, mă simţeam ca şi cum as fi tras cu ochiul la ceva ce îmi era, într-un fel, extrem de familiar. Ca si cum puteam să văd aproape totul - aproape că îmi puteam aminti totul. Ceva...

Alte indicii

În perioada mea de explorare, am mai descoperit si ceea ce se numeşte „psihometrie" - abilitatea sau arta de a culege informaţii despre oameni, atingând sau ţinând în mâini un obiect care le aparţine - de obicei, o bijuterie pe care au purtat-o. După ce am văzut pe cineva făcând acest lucru, am încercat şi eu şi am descoperit că acţiunea mă deschidea pentru a primi informaţii exacte despre oameni -chiar despre oameni pe care nu îi cunoscusem niciodată, în scurt timp, am descoperit două secrete despre acest proces: cu cât îmi mişcăm mai constant degetele pe bijuterie, cu atât mă concentram mai mult; apoi, cu cât vorbeam mai repede, cu atât informaţiile erau mai exacte. Explorarea insistentă a obiectului cu degetele părea să-mi liniştească mintea, într-un mod asemănător celui în care, la mulţi dintre noi, ni se relaxează şi ni se linişteşte mintea, atunci când conducem. Aparent, vorbirea mai rapidă nu-mi lăsa timp să mă gândesc de două ori. Prin liniştirea minţii, îmi veneau informaţiile, iar prin rapiditatea vorbirii, curajul de a le exprima.

Menţionez aceste idei, nu doar pentru că ele mi se păţeau ciudate, dar şi pentru că îmi indicau „alte" influenţe în viaţa mea, chiar şi în acei ani de început.

Pe lângă aceste întâmplări oarecum pline de culoare, principala mea activitate în această perioadă de timp a fost ceea ce învăţătorii şi profesorii mei din şcoala primară şi secundară nu ar fi crezut niciodată că o voi avea: mergeam la şcoală şi învăţam.

Ei bine, versiunea mea de a „merge la şcoală" consta adesea în a mă aşeza în spatele clasei si a ridica mâna, doar atât cât să spun: „Prezent", însă, ca si în cariera mea şcolară anterioară, reuşeam să iau note bune ... în final, am terminat cu o diplomă de chiropractician. Fără să vreau, dovedisem că directoarea mea de şcoală din copilărie avusese dreptate.

Îmi găsisem ceva care mă interesa si - până la urmă -chiar aveam să fac ceva cu viaţa mea.

Friguri şi vizitatori

Într-o zi a anului 1983, nu mult după ce am terminat colegiul, mi-am dat seama că mă simţeam cam răpus de vreme: aveam dureri în corp, mă durea capul şi aveam febră. Nu mă încânta prea tare să iau o aspirină ca să-mi scadă febra, căci ştiam că febra are scopul ei si voiam să o las să-şi urmeze cursul. Aşa că m-am dus în pat, m-am înfofolit, am băut o groază de lichide si m-am uitat la televizor (privitul la televizor este darul suprem al statului în pat, atunci când eşti bolnav).

Dar, după câteva zile, am hotărât că era vremea să întreprind ceva mai eficient, ca să determin febra să cedeze. Aşa că, în fiecare noapte mă înfăşuram în pături, transpiram si schimbam cearşafuri şi pijamale, de cel puţin două ori.

În fiecare dimineaţă mă trezeam la fel ca în ziua precedentă, în sfârşit, am cedat şi am chemat un doctor. Mi-a prescris Tylenol cu codeină. Se vede treaba că astea au fost Tyle*nol-cu-codeină-varianta-super-mari,* căci e nevoie de al naibii de multă codeină ca să mă dobori pe mine, în timpul unei vizionări maraton a filmului *Îmi place Lucy.* Dar după ce am dat pe gât pilulele alea, tot restul zilei s-a transformat într-o ceaţă presărată cu păr roşcat şi cu accente cubaneze.

Aveam temperatură foarte mare: 40, 41, 42. într-un sfârşit, după încă o noapte de schimbat cearşafuri si pijamale (eram sigur că, dacă o ţineam tot aşa, febra avea să cedeze), am deschis ochii şi - pentru un scurt moment - am văzut că

aveam „musafiri". Acolo, la capul patului, stătea un grup de „oameni". Păreau să fie şapte, diferiţi ca formă şi dimensiune: unii înalţi, alţii scunzi, alţii aproape ca nişte pitici. Au rămas acolo doar atât cât să-i văd - şi cât să vadă că i-am văzut.

Apoi au plecat.

Înainte ca mintea mea să poată prelucra conştient ceea ce se întâmplase, am luat o gură de aer. Am simţit că respir ca şi cum ar fi fost prima oară când respiram în ziua aceea; ca şi cum, de când deschisesem ochii şi până ce „vizitatorii" mei plecaseră, nu aş fi respirat deloc. Am început să inspir şi am simţit - şi am auzit - un sunet slab, un zornăit în piept.

Dintr-o dată, am înţeles: *Mor.*

Mi-am sunat doctorul şi i-am spus că vin la el, apoi am sunat la un taxi şi am cerut să trimită o maşină cu aer condiţionat, căci era un val de căldură caniculară si - cu febra mea, nu mai aveam nevoie şi de caniculă.

Abia puteam să stau în picioare, dar am ajuns la uşă şi afară, în stradă. A venit taxiul... fără aer condiţionat, bineînţeles, în plin delir, am urcat în el. La cabinet, doctorul mi-a făcut o radiografie la plămâni şi mi-a spus să mă duc direct la spital. „Nu te opri pe drum", mi-a spus. Se părea că aveam pneumonie. Simţind că urma ceva mai mult decât o scurtă vizită, am luat un taxi direct acasă, să-mi adun pijamalele, periuţa de dinţi şi aşa mai departe.

Nu aveam asigurare medicală pe vremea aceea, aşa că la spitalul judeţean m-au lăsat să aştept o vreme, înainte să mă primească în salon, în dimineaţa următoare, m-au mutat într-o cameră în care am stat zece zile, cu tuburi de oxigen... şi mâncare ca cea pe care o primeşti pe orice linie aeriană naţională. Când mi-au dat drumul, în sfârşit, greutatea îmi scăzuse la 62 kg. - iar eu am 2 metri. Ulterior, doctorul meu mi-a mărturisit că a crezut că nu aveam să scap viu de acolo.

Nu-mi amintesc prea multe despre timpul petrecut la spital, dar ştiu că mi-am pierdut mare parte din memoria recentă, probabil ca rezultat al febrei atât de ridicate.

(Că veni vorba de creiere supraîncinse, aţi observat vreodată cât de asemănătoare sunt cuvintele *transpiraţie şi aparitie?* Ambele au doi i, doi p, cinci vocale, patru silabe... Şi oricare dintre ele îl poate crea pe celălalt.)

Deci, cine *fuseseră* oamenii aceia pe care îi văzusem la capul patului, acasă?

Ghizi?

Spirite?

Îngeri păzitori?

Un grup inter-dimensional de observatori?

Apariţii provocate de febra mea - cu alte cuvinte, o iluzie? Sau erau apariţii care existau cu adevărat, dar pe care le puteam vedea doar când aveam febră - adică, fiinţe ce locuiau într-unul din cele 11 planuri ale existenţei descrise (până acum) de teoria şi de tendinţele actuale ale gândirii cuantice?

Nu ştiu. Dar un lucru e sigur: dacă nu i-aş fi văzut pe acei vizitatori, în ziua în care mi-a hârâit pieptul, mi-as fi continuat regimul de sucuri şi înfofoliri - si probabil că as fi murit, însă nu eram pregătit să o fac. Aveam alte planuri.

Şi poate că cineva, sau ceva, are planuri cu mine.

Reînvierea - din nou

Ca parte din procesul profesional pe care îl alesesem, am devenit, într-un târziu, „extern" - de fapt, un „doctor student" la cabinetul unui chiropractician calificat. Deşi plină de satisfacţii în multe privinţe, această fază a carierei noului chiropractician nu era chiar ceea ce am putea numi o perioadă lucrativă. Ca majoritatea oamenilor, am presupus că toţi doctorii ştiu cum să conducă un cabinet. Nu avusesem dreptate. La cabinetul unde am fost eu, nu ştiau o grămadă de lucruri. Relaţiile cu pacienţii erau primele pe listă.

**perspiration; apparition* în lb. eng. n.t.

înțelegerea era că eu le dădeam cincizeci la sută din ceea ce luam de la pacienții mei. Cum ei își tratau proprii lor pacienți, să spunem, nu tocmai ca pe neamuri regești, nu a fost de mirare că pe ai mei îi tratau pe jumătate atât de bine.

Iar din cauza modului în care îmi tratau pacienții, mulți dintre ei nu s-au mai întors.

Venitul de numai cincizeci la sută din ceea ce încasam de la un fond imprevizibil de pacienți abia mă ajuta să-mi plătesc chiria la birou sau la apartament. Cu cât lucram mai mult ca extern, cu atât datoram mai mulți bani. Cu cât datoram mai mulți bani, cu atât mai puțin îmi permiteam să plec - până ce, după trei ani, *a trebuit sa* plec - sau să renunț de tot la cariera mea. Așa că, am plecat.

Dar tot m-am ales cu ceva avantaje frumoase din acea experiență. Unul dintre pacienții mei avea o legătură directă cu filmul *Reînvierea* - care, după cum am menționat, devenise unul dintre filmele mele preferate.

O pacientă era membră a Academiei de Arta și știință a Filmului si m-a dus la decernarea premiilor Academiei din acel an. Așa că, iată-mă acolo, la balcon, privind spectacolul. Când m-am întors, am văzut că Ellen Burstyn, o candidată care stătuse în față, pe scena principală, venise și se așezase chiar în spatele meu.

Ce ciudat, mi-am spus. Nu observasem mai înainte că scaunul fusese gol.

După o vreme, s-a ridicat și a plecat. Nu am mai văzut-o niciodată pe ea, în persoană - și nici nu m-am gândit prea mult la acea întâlnire la distanță atât de mică, sau la celelalte evenimente ciudate care îmi marcaseră viața: „ființele” de la capul patului, prezicerea cutremurelor, psihometria, ceasurile care se „reparau” singure...

Cel puțin, nu m-am gândit mult la ele, până ce, 13 ani mai târziu, au început vindecările.

Fantoma din Melrose Place

Ca fost extern, fără prea mult timp sau bani, am pus mâna pe primul locșor care corespundea bugetului meu -un dormitor într-un apartament cu două camere la mansardă, în Melrose Place - pe care îl împărțeam cu doi psihologi. Melrose Place - cu toate cele trei străduțe - este considerată de mulți ca fiind una dintre cele mai interesante și mai atrăgătoare străzi din Los Angeles, dar eram sigur că cei care făceau astfel de afirmații nu îmi văzuseră noul birou.

Pacienții trebuiau să se târâie pe o serie de trepte - si asta nu era singura problemă. După cum știe toată lumea, în Los Angeles nimeni nu merge niciunde decât cu mașina, iar locuri de parcare în Melrose Place aproape că nu existau, lucru ce mi-a dat ideea să fac niște aranjamente pentru parcare cu cei care aveau magazinul de antichități și obiecte de artă de la parterul blocului.

Așa că, pacienții mei mai pasionați de urcarea pe scara socială se puteau lăuda că mergeau la un chiropractician care avea valeți la locul de parcare.

Insă toate astea au venit mai târziu. La început, cea mai mare problemă a mea a fost cum să transform un singur dormitor într-un spațiu util pentru chiropractică.

Am proiectat o serie de nișe de tratament de forme bizare și astfel am făcut din dormitor trei încăperi; „camera de mic dejun” am transformat-o în zonă de primire, iar în cea mai mică bucătărie pe care v-o puteți imagina, am înghesuit un birou și o recepționeră.

Apoi am angajat oameni să facă treaba.

Așa cum știe oricine care a avut vreodată de a face cu construcțiile, lucrările pot să dureze la nesfârșit, depășind cu mult bugetul și timpul alocat inițial, într-un târziu, am rămas fără bani și n-am putut convinge banca să-mi mai împrumute și alții.

În fiecare dimineață veneam la biroul meu neterminat, ca să-mi văd pacienții si să mai fac încă două lucruri: să sun

la bancă pentru ca să încerc să-i conving să-mi mai împrumute nişte bani şi să strâng şuruburile la noul meu corp de iluminat.

La 27 de dolari bucata, ideea de spoturi de lumini mascate zburase direct pe fereastră, împreună cu devizul estimat de instalator şi cu termenele de execuție anunțate de acesta.

Dintr-un motiv oarecare, în fiecare dimineață, şuruburile lămpilor erau „deşurubate" şi ieşite cu vreo 2 centimetri în afară din poziția lor optimă. Eram la colțul unei străzi cu mult trafic, deci poate că vibrațiile produse de maşinile grele le făceau să se deşurubeze.

Prin urmare, în fiecare dimineață le înşurubam. Era un ciclu: cei de la bancă îmi strângeau mie şurubul, iar eu strângeam şuruburile la lămpi.

Într-o seară târziu, după ce „personalul" meu (o femeie care petrecea atât de mult timp pilindu-şi unghiile, încât mă miram că nu găseam sânge pe tot ce atingea) închisese şi plecase acasă, am rămas să lucrez cu un pacient întârziat.

O mişcare mi-a surprins privirea şi m-am uitat în sus, la un bărbat care se plimba pe culoar, trecând de uşa camerei de tratament. Ştiam că uşa de la intrare era încuiată, aşa că n-avusese cum să intre nimeni.

Totuşi, îl vedeam clar pe omul ăsta: avea peste doi metri, o față rotundă şi un păr ondulat, lipit de cap.

Purta o jachetă gri texturată şi părea să aibă între douăzeci şi treizeci de ani. Ştiam, fără cea mai mică urmă de îndoială, că era o fantomă.

In dimineața următoare, când le-am spus psihologilor cu care împărțeam apartamentul despre acest lucru, am fost uimit să aflu că ambii făcuseră deja cunoştință cu acest vizitator. Nu mi-l pomeniseră, pentru că aveau nevoie de o a treia persoană la împărțeala chiriei şi se temeau că perspectiva unei fantome m-ar alunga de acolo.

Adevărul era că nu mă prea deranja fantoma - însă eu păream să-l deranjez pe el.

„Prea mult trafic pedestru", spuse un medium, care crezuse că poate face fantoma să plece.

„Nu-l deranjează un om pe oră, cum e la psihologi, dar tu aduci prea mulți străini în casa lui."

M-am uitat la persoana respectivă cât s-a plimbat prin apartament (biroul meu), căutând locul unde credea că fantoma îşi petrecea cea mai mare parte din timp şi cum îi spunea, foarte politicos că, de fapt, era moartă.

După aceea, i-a spus: „Du-te în lumină" - sau ceva de genul ăsta. Totul a durat 30 de secunde.

Asta se întâmpla într-o duminică seară, în dimineața următoare, am intrat si m-am uitat la şuruburile de la lampă: erau toate înşurubate bine şi au rămas aşa până le-am dat jos, după cinci ani, când mi-am extins biroul.

Atunci a sunat telefonul.

Era banca.

Împrumutul meu fusese aprobat.

CAPITOLUL CINCI

Deschidem alte uşi, aprindem lumina

„Ceea ce se afla în spatele nostru fi ceea ce se află
În fata noastră sunt lucruri mărunte, în comparație
cu ceea ce se află în noi.”

Ralph Waldo Emerson

Țiganca evreică de pe Venice Beach

Au trecut doisprezece ani; între timp, mi-am extins afacerea şi am preluat şi etajul al doilea al clădirii din Meirose Place, Treaba prospera. Cabinetul avea acum opt camere de tratament şi era ținut în viață de asistente, maseuri, reflexologi, valeți de parcare şi de cât de mulți pacienți puteam să preiau, Cu toate acestea, din punct de vedere emoțional, abia mai rezistam.

Tocmai pusesem capăt unei relații de şase ani, de la care mă aşteptasem să dureze tot restul vieții mele. M-am târât cumva prin zilele de după despărțire, efectiv incapabil să fac un pas după altul. Singurul lucru mai greu decât să mă trezesc în fiecare dimineață, ca să mă duc la birou, era să fac lucrurile să pară în regulă pentru pacienți, cât eram acolo.

Ca şi cum ceea ce se întâmpla în viața mea personală nu era suficient, s-a întâmplat că, în acelaşi timp, tocmai îmi schimbam personalul la birou, Femeia extrem de competentă care se ocupase de cabinet se mutase în altă parte a țării, ca să fie lângă prietenul ei, Plecarea asta s-a suprapus cu alte două plecări, pe care le convenisem cu angajații încă dinainte.

Iată-mă, deci, cum nu peste mult timp o luam de la ai pat. Mi-au trebuit doi oameni ca să înlocuiesc femeia care plecase - o persoană care să se ocupe de chestiunile de culise, cum ar fi facturi, rapoarte medicale şi corespondentă, iar cealaltă care să preia relațiile cu pacienții şi fluxul de oameni la birou. Postul acesta se numea recepția.

Ca într-un spectacol de pe Broadway (sau o telenovelă, în cazul acesta), lucrurile trebuiau să meargă mai departe, aşa că am început să chem oameni la interviu, pentru postul de la recepție. Când e vorba despre un recepționer, mie mi-a plăcut întotdeauna „caracterul”: o persoană sociabilă la recepție creează o legătură cu pacienții - iar o personalitate puternică mă ajută pe mine să nu mă plictisesc.

N-am fost niciodată foarte bun la angajat oameni, astfel încât, în privința interviurilor, m-a ajutat o prietenă care făcea treaba asta ca profesie. Mai erau încă una sau două persoane care mă ajutau cu selecția. Parcurgând lista candidaților, gândul îmi rămase - şi nu numai mie - la o anumită femeie.

Nu ştiu dacă mă credeți, dar arăta, vorbea şi se purta exact ca şi personajul Fran Drescher, din serialul TV Dădaca: înaltă, brunetă şi atrăgătoare, avea o atitudine îndrăzneață, un accent ascuțit şi nazal de New York şi o voce cu care putea să taie diamante. Era o actriță care nu mai voia să fie actriță (dacă există aşa ceva).

Toată lumea mi-a spus: „N-o angaja. N-o angaja pe femeia aia.” Dar a trebuit să o fac. Era ceva în ochii ei care îmi amintea de Bubba. Pe de altă parte, nu-mi venea să cred că o astfel de persoană există cu adevărat, Am mai încercat o dată să mă conving să nu o angajez, să ascult de sfaturile profesioniştilor care veniseră să mă ajute să-mi angajez la birou personal competent, dar eram fascinat de ea. Nu avea sens să mai tulbur toată chestiunea cu vreo reflecție logică.

Lucrurile se transformară într-o relație de iubire/ură, Pacienții o urau.

într-o zi, mă anunţă că, având în vedere tot stresul la care fusesem supus, o zi la plajă mi-ar face bine. Asta însemna, de fapt, că ea voia să meargă la plajă şi nu voia să-şi cheltuiască banii pe benzină, dar... la naiba, în sâmbăta aia am plecat la Venice Beach. O vreme am zăcut aşa, relaxându-ne în nisip, apoi ea dispăru. Când s-a întors, mi-a spus,

„Am găsit-o pe femeia asta care dă în cărţi. Trebuie să mergi să-ţi ghicească"

Nu aveam nimic împotriva datului în cărţi, dar chiar as fi preferat să merg la cineva care avea referinţe mai bune.

„Nu vreau să-mi dea în cărţi, un personaj oarecare de pe plajă", i-am spus,

Dacă o ghicitoare e chiar aşa de bună, oamenii ar veni ei la ea, m-am gândit eu. N-ar trebui ca ea să care o masă, cu fată de masă, scaune şi alte angarale, pe trotuarul unei plaje supra-aglomerate, încercând să pescuiască vreun client.

Dar recepţionera mea insista - şi o făcea chiar în stilul ei de Dădacă. Am privit o singură dată în ochii ei - si mi-am dat seama că orice proteste s-ar dovedi inutile, în final, a mărturisit că o cunoscuse pe femeia asta la o petrecere si că îi spusese că urma să fie la plajă în acea zi. „M-aş simţi tare încurcată dacă nu te-ai duce să-ţi dea în cărţi", oftă ea, încruntându-şi o sprânceană. „ Teroooog..."

Am cedat şi am urmat-o pe „Dădacă" prin nisipul fierbinte al plajei, ca s-o văd pe femeia respectivă. Am găsit-o la măsuţa ei de ghicit, cu cărţile etalate într-o manieră ţigănească, dar potrivită cu situaţia, După ce s-au făcut prezentările, femeia spuse, „Bubbelah, avem ghicit de 10 dolari şi ghicit de 20 de dolari"

Bubbelah! Adică, chiar să existe o ţigancă evreică?

Nu ştiu cum, dar venisem la plajă doar cu vreo 20 de dolari în buzunar. Gândindu-mă cât îmi era de foame, i-am spus: „Să facem unul de 10 dolari."

În schimbul banilor, am primit o şedinţă de ghicit foarte nostimă, dar nu neapărat memorabilă, despre timpul

prezent. Când s-a terminat, femeia spuse - cumva, ca un td de reflecţie întârziată: „Eu fac o lucrare foarte specială. Lucrarea reconectează liniile meridiane ale corpului tău, cu liniile grilei planetei, care ne conectează la stele şi la alte planete" Mi-a spus că, în poziţia mea de vindecător, aveam nevoie de asta. Mi-a mai spus si că puteam să citesc despre acest gen de lucrare într-o carte, numită Cartea cunoaşterii: Cheile lui Enoch, de J. J. Hurtak.

Suna destul de interesant, aşa că am aruncat întrebarea cea mare: „Cât costă?" Mi-a spus, „333 de dolari." I-am spus, „Nu, mulţumesc."

Ăsta e genul de lucruri despre care eşti avertizat la ştirile de seară. Chiar pot să aud şi titlul: „ţigancă evreică jefuieşte un chiropractician naiv, luându-i 333 de dolari, pe Venice Beach..." Apoi, poza mea apare pe ecran, cu subtitlul Fraierul „...îl convinge pe doctor să-i mai plătească 150 de dolari pe lună, tot restul vieţii, ca să ardă lumânări pentru protecţia lui... amănunte la ora 11.00." M-am simţit umilit că i-am dat atenţie. Aşa că recepţionera mea şi cu mine am plecat să ne folosim creativitatea - adică ca să încropim, cu 10 dolari, un prânz pentru două persoane.

Aţi putea crede că ăsta a fost sfârşitul, dar căile minţii sunt misterioase. Nu mi-am putut scoate din cap cuvintele femeii. M-am trezit folosindu-mi ultimele câteva minute dintr-o pauză de prânz, ca să merg la librăria Bodhi Tree de lângă birou şi să încerc să citesc rapid capitolul 3.1.7 din Cartea cunoaşterii: Cheile lui Enoch. (Acesta era capitolul ce îmi fusese recomandat în acea zi, pe plajă.) însă cea mai mare lecţie din ziua aceea a fost că, dacă s-a scris vreodată o carte pe care să nu fie cu putinţă să o citeşti la repezeală, atunci era cea pe care o aveam în mână. Dar citisem destul. Cartea urma să mă bântuie, până cedam. Mi-am spart puşculiţa si i-am dat femeii un telefon.

Lucrarea avea să se facă în două zile separate, în prima zi, i-am dat banii, m-am întins pe masă şi mi-am ascultat

pălăvrăgelile minţii, în vreme ce ea a făcut ca lumina să fie difuză şi a dat drumul la obişnuitele dăngănituri New Age, Ăsta e cel mai idiot lucru pe carel-am făcut vreodată, m-am gândit. I-am dat toţi banii ăştia unei femei complet necunoscute, ca să-mi deseneze cu vârful degetelor, linii pe corp,

Stăteam acolo şi mă gândeam la tot ce aş fi putut face cu acei bani, când o străfulgerare mă făcu să mă aud gândind: Ei bine, oricum, deja i-ai dat banii. Ai putea să încetezi cu pălăvrăgeala asta negativă si să fii deschis să primeşti ce o fi de primit. Aşa că am rămas tăcut, pregătit şi deschis.

Când s-a terminat, mintea m-a anunţat că nu se întâmplase nimic. Absolut nimic, însă se pare că eram singurul din încăpere care ştia acest lucru. Femeia mă ridică, de p:.r-că s-ar fi mişcat pământul, spunându-mi să mă ţin de ea, cât mă va plimba încet prin sufragerie.

„ Ancorează-te”, mă instrui ea. „Vino înapoi în corp”

Şi atunci am auzit-o: acea voce mică, nu foarte tăcută, din capul meu, spunând: Cucoană, habar n-am ce crezi tu că s-a întâmplat aici, darmiemi-a scăpat

Plătisem pentru ambele şedinţe, aşa că m-am gândit că as putea să revin duminică, să văd partea a doua. însă, în noaptea aceea s-a întâmplat cel mai ciudat lucru cu putinţă. La vreo oră după ce mă dusesem la culcare, veioza de lângă patul meu - una pe care o aveam de zece ani - s-a aprins şi m-am trezit cu senzaţia extrem de reală că în casă se află cineva. Aşa că m-am ridicat curajos - cu un cuţit de sculptat, un tub de spray de piper şi cu câinele meu Doberman Pinscher - şi am cercetat casa. Dar nu am găsit pe nimeni.

M-am dus înapoi la culcare, cu sentimentul extrem de pregnant că nu sunt singur, că sunt urmărit.

Următoarea şedinţă a început la fel ca prima, însă, în curând a devenit clar că nu avea să fie deloc aşa. Picioarele nu voiau să-mi stea liniştite. Aveau senzaţia aceea de tremur şi nerăbdare care te loveşte câteodată din senin, în miez de

noapte, în curând, senzaţia s-a răspândit în tot corpul, amestecată cu frisoane aproape insuportabile. Tot ce puteam să fac era să stau liniştit pe masă. Pe cât de mult voiam să sar în sus şi în jos si să-mi scutur senzaţia aceea din corp - nu îndrăzneam să mă mişc. De ce? Pentru că îi dădusem femeii mai mulţi bani decât aş fi dat pe alimente într-o lună şi intenţionam să-mi trăiesc experienţa de toţi banii - de aia!

Într-un sfârşit, şedinţa s-a încheiat. Era o zi frustrant de caldă, de august, iar noi ne aflam într-un apartament fără aer condiţionat.

Cu toate acestea, îmi era frig - eram aproape îngheţat, iar dinţii îmi clănţăneau în gură; femeia se grăbi să mă învelească într-o pătură, în care am rămas vreo cinci minute bune, până ce temperatura corpului mi-a revenit la normal.

Acum eram altfel. Nu înţeleg ce s-a întâmplat, nici nu pot încerca să explic, dar nu mai eram persoana care fusesem cu patru zile înainte. Nu ştiu cum am ajuns înapoi la maşina care păru să cunoască singură drumul spre casă.

Nu-mi amintesc nimic despre restul zilei. N-aş putea să vă spun cu certitudine nici că restul zilei a avut loc. Tot ce ştiu este că, în dimineaţa următoare, mă aflam la serviciu.

Odiseea mea începuse.

Se întâmpla ceva

Memoria îmi reveni la momentul la care am păşit în recepţia cabinetului. Era ca şi cum, cu o zi înainte, îmi fusese ridicată din craniu o parte din creier, care acum îmi revenise.

Dar acesta nu era singurul lucru ciudat. M-am mai trezit şi în faţa unui torent de întrebări neaşteptate: „Ce ţi s-a întâmplat în week-end? Arăţi altfel! Pari diferit!”

Cu siguranţă că nu aveam de gând să-i răspund:

Ei, i-am dat unei ghicitoare de pe plajă 333 de dolari ca să-mi deseneze nişte linii pe corp cu vârfurile degetelor. Dar de ce întrebi?”

La unele întrebări mai bine nu răspunzi.

„O, nimic”, am răspuns simplu - întrebându-mă, la rândul meu, ce se întâmplase în week-end.

Obişnuiam să las pacienţii să stea întinşi pe masă, cu ochii închişi, vreo 30 - 60 de secunde după ce făceam tratamentul. Asta le dădea timpul să se relaxeze şi lăsa ajustarea să se instaleze, în această zi de luni, şapte dintre pacienţii mei - printre care cu unii lucram deja de ani de zile, iar cu unul mă vedeam pentru prima oară - m-au întrebat dacă mă deplasasem în jurul mesei, pe când ei stăteau întinşi. Unii m-au întrebat şi dacă a venit încă cineva în încăpere, pentru că au avut senzaţia că în jurul mesei stăteau sau se plimbau mai multe persoane. Trei dintre ei au spus că au simţit ca şi cum nişte oameni ar fi alergat în jurul mesei, iar doi au mărturisit timizi că a fost ca şi cum cineva ar fi zburat în jurul mesei.

Eram chiropractician de doisprezece ani şi nimeni nu îmi mai spusese aşa ceva până atunci. Acum, şapte persoane mi-o spuneau în aceeaşi zi. Nu trebuia să-mi cadă un pian în cap, ca să-mi dau seama: se întâmpla ceva!

Pacienţii mi-au spus că puteau să simtă unde se aflau mâinile mele, înainte ca acestea să le atingă corpul, îmi puteau simţi mâinile, de la mulţi centimetri distanţă. A devenit un joc - să vadă cât de exact îmi puteau localiza mâinile. A devenit însă mai mult decât un joc, când oamenii au început să primească vindecare. La început, vindecările erau mai puţin spectaculoase: dureri, migrene şi altele asemenea.

Pacienţii veneau pentru tratamentul chiropractic, eu făceam ajustarea şi apoi îi rugam să închidă ochii şi să rămână acolo, până ce le spuneam să-i deschidă din nou. Cât aveau ochii închişi, îmi treceam mâinile pe deasupra lor, timp de o clipă sau două. Când se ridicau şi îşi dădeau seama că le-a trecut durerea, mă întrebau ce făcusem.

„Nimic - şi nu mai spune la nimeni!”, a devenit răspunsul meu obişnuit. Directiva asta era cam la fel de eficientă ca şi abordarea lui Nancy Reagan, cu „Spune nu, drogurilor”.

In curând, pacienţii începură să vină de peste tot, pentru „vindecări”. Cu toate astea, eu nu prea aveam idee ce se întâmplă, căci nimeni nu se ostenise să-mi lase vreun manual de instrucţiuni. O sunam regulat pe femeia din Venice Beach - trebuia să vorbesc cu cineva, căci şi în casă se întâmplau lucruri ciudate şi chiar nu puteam să povestesc despre aceste fenomene, nici unuia dintre prietenii mei „normali”.

„Trebuie că vine de la ceva ce se afla deja în tine”, mi-a spus ea. Apoi a adăugat: „Poate că are a face cu experienţa în preajma morţii, pe care a avut-o mama ta când te-a născut. Asta e ceva extrem de neobişnuit. Nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.”

În prima zi pe plajă, ea sugerase să încep să iau „picături de esenţe florale” - şi numise ce anume picături voia să iau. De fapt, menţionase şase, dar îmi spusese că puteam să amestec numai cinci deodată.

Aşa că m-am străduit să mă hotărăsc care să fie cele cinci pe care să le iau - şi pe care anume să o exclud. Această procedură de luare a unei decizii ar putea părea fie extrem de amuzantă, fie tare plictisitoare pentru oricine mă cunoştea la vremea aceea, pentru că... ei bine... să spunem doar că nu eram renumit pentru caracterul meu hotărât.

Într-un sfârşit, am trimis comandă pentru picături, iar când au ajuns, le-am amestecat în bucătărie, cu o grijă ce se apropia de veneraţie. Am umplut un picurător de trei mililitri, pe trei sferturi cu apă de izvor. Am pus şapte picături din fiecare dintre cele cinci esenţe florale asupra cărora mă hotărâsem, în fiecare dintre sticluţe. Ţineam o sticluţă lângă pat, una în servietă, una în dulapul cu medicamente şi una în sertarul biroului, la cabinet, într-o manieră aproape solemnă, în fiecare zi îmi puneam sub limbă şapte picături din noua mea poţiune - de patru ori pe zi. Şi, ca şi cum asta nu era suficient, mai făceam şi o baie (apă curată, sucul de la o jumătate de lămâie şi şapte picături din amestec), o dată la trei zile.

Stăteam în cadă douăzeci de minute, udându-mi mereu, cu atenție, toate părțile capului si ale corpului care începeau să se usuce la aer - cum ar fi nasul (care, după cum am înțeles mai târziu, trebuia să stea deasupra apei o mare parte din timp). Instrucțiunile femeii erau precise si eu le urmam, poate cu o mai mare precizie decât era necesar.

De ce menționez toate astea? Pentru că se pare că în nopțile astea pline de ritualuri, după ce îmi parcurgeam rutina obişnuită de încuiat şi re-încuiat, setat şi re-setat alarma şi - într-un târziu - mers la culcare, mă trezeam cu senzația că în casă sunt oameni. Mă ridicam cu inima bubuindu-mi în piept, porneam prin casă, simțind în fiecare clipă că acum voi da peste cineva care nu se afla acolo când mă dusesem la culcare ... ca să descopăr doar că o uşă pe care o închisesem era acum deschisă şi/sau o lumină pe care o stinsesem înainte de a mă duce la culcare, era aprinsă.

Uşi care se deschid şi lumini care se aprind - ce metaforă frumoasă! însă nu o priveam suficient de detaşat, ca să o recunosc ca atare. Ştiam doar că în casa mea se petrecea ceva ieşit din comun - şi voiam răspunsuri. Țiganca mea nu putea să mi le dea, însă nu părea îngrijorată de ce se întâmpla, aşa că nu m-am îngrijorat nici eu.

Habar n-aveam că, în curând, urma să trecem împreună dincolo de domeniul care îi era ei familiar.

Băşici şi sângerări

Mai erau şi pacienți care veneau pentru tratamentul chiropractic obişnuit, nefiind conştienți de „celelalte lucruri" care se întâmplau în cabinetul meu. O astfel de pacientă fusese trimisă la mine de ortopedul ei, care nu reuşise să o scape de durerea de spate. Femeia avea aproape cincizeci de ani şi suferise de durerea asta multă vreme.

Îi era foarte rău, în ziua în care a venit la cabinet, dar nu numai de la durerea de spate. Mi-a spus că suferea de o afecțiune osoasă degenerativă la genunchiul drept, de când avea nouă ani şi că durerea era aproape de nesuportat.

Am făcut ajustarea, apoi i-am spus să închidă ochii şi să nu-i deschidă până ce nu-i spuneam eu. Pe când avea ochii închişi, am trecut în partea cealaltă, la genunchiul ei drept şi mi-am ținut mâinile la vreo 10 centimetri deasupra, făcând mici mişcări circulare. Am observat că, întotdeauna când făceam asta cu o persoană, aveam o anume senzație în palme. De data aceasta, simțeam căldură.

Asta e tot ce am observat - deşi era, poate, un pic mai multă căldură decât în mod obişnuit.

După ce am terminat, i-am cerut să deschidă ochii.

Mi-a spus că se simte mai bine. Trebuie să recunosc că mă obişnuisem deja cu genul ăsta de reacție. Chiar ciudată cum era, părea să se întâmple cu destul de multă regularitate, însă ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost ceea ce s-a întâmplat după aceea. Am pornit către uşa de la intrare şi, pe când ne apropiam de recepție, recepționera mea aproape căzu de pe scaun.

„Uite!", a scheunat ea, în felul ei unic, arătând înspre mâna mea. Am privit în jos. Mâna îmi era acoperită de băşici - băşici mărunte-mărunte, de un milimetru.

Şaptezeci si cinci, o sută, poate chiar mai multe, în trei sau patru ore, au dispărut.

Băşicile astea au apărut de mai multe ori. într-un fel, mă bucuram de apariția lor - era o manifestare vizibilă a unui lucru altfel nevăzut. Era ceva ce puteam să le arăt oamenilor şi să spun: „Vezi? Vezi?"

Apoi, s-a întâmplat. Palma mi-a sângerat. Nu vă mint. în loc de băşici, a sângerat. Nu cu şuvoaie care să-mi țâşnească din ea, ca în vechile filme, sau în National Enquirer, ci ca şi cum mi-aş fi înțepat palma cu un ac. Dar era sânge.

Pe când eu şi pacienta mea ne uitam la asta în tăcere, s-au apropiat şi alți pacienți.

„E o inițiere", zise unul dintre ei.

„Inițiere în ce?”, am întrebat eu.
Nimeni n-a putut să răspundă.
Dar, bine, cum puteau ei să știe? De ce nu știam eu?
Cine știe, cu adevărat?

Căutarea răspunsurilor

Nu numai că am continuat să caut explicații, dar am și accelerat această căutare. Am descoperit nume și detalii legate de câteva persoane renumite pentru experiența lor în diferite domenii legate de fenomene spirituale și așa-numite, paranormale. Le-am cumpărat cărțile audio și le-am ascultat în mașină - și am ajuns la întrebările pe care voiam să le pun acestor oameni. Din când în când, mai reușeam să și pun aceste întrebări.

Când am auzit că dr. Brian Weiss, autor al cărții Multe vieți, mulți maeștri, face un seminar de o zi, am aranjat imediat să mă duc. Dr. Weiss este una dintre cele mai mari personalități, la nivel global, în materie de hipnoză regresivă și de vieți anterioare. Și-a început cariera ca psihiatru și hipnoterapeut obișnuit - dar, în timp ce trata anumiți pacienți, s-a convins de realitatea vieților trecute și de efectul pe care acestea le pot avea asupra acestei vieți.

Speram că, dacă mă duceam la seminar, voi reuși să vorbesc cu el într-o pauză, să văd dacă putea să arunce puțină lumină asupra a ceea ce se întâmpla în propria mea viață, care fusese cândva normală.Ei bine, a existat o pauză, într-adevăr, dar nu așa cum o anticipasem.

Am stat la seminar, împreună cu încă vreo șase sute de persoane, toate așteptând cu nesaț să vorbească personal cu dr. Weiss, cu speranța nu numai că acesta va fi uimit de ceea ce aveau să spună, dar că își va face și timp să vorbească cu fiecare dintre ei, astfel încât ei să se poată simți importanți.

' publicată de Editura For You n.t

In aparență, puțini își dădeau seama - sau nu le păsa -că șase sute de persoane care pun întrebări, înmulțit cu un minut pentru fiecare răspuns, înseamnă zece ore, adică mai mult decât timpul alocat pentru întregul seminar.

Desigur că eu eram una dintre aceste persoane. Ca și ceilalți, simțeam că întrebarea mea trebuie pusă. Așa că am așteptat momentul potrivit să ridic mâna: pauze naturale în cursul prelegerii, subiecte legate de întrebarea mea etc. A doua opțiune mi-ar fi dat mai multe posibilități de intervenție, pentru că ar fi trebuit să-mi prefațez întrebarea cu o scurtă poveste a ceea ce se întâmpla cu mine - întâmplări care aveau legătură cu aproape fiecare subiect pe care îl discutase dr. Weiss. însă nu numai că nu s-au pus întrebări, dar nici nu a existat o sesiune de întrebări.

Pauza de prânz a venit curând. Seminarul era pe jumătate gata și eu încă nu reușisem să-mi creez ocazia.

După pauză, dr. Weiss a anunțat că urma să facă o regresie la viețile anterioare, pe scenă - lucru pentru care avea nevoie de un voluntar din public. Cinci sute nouăzeci și șapte de mâini s-au ridicat (probabil că trei încă mai erau la toaletă). Dr. Weiss a anunțat că avea să aleagă cinci persoane din public, care să urce pe scenă, după care va face un soi de examinare vizuală a fiecăruia, pentru a determina cel mai bun subiect. Celelalte patru persoane se vor întoarce la locurile lor.

„Unu, doi, trei, patru, cinci...” Dr. Weiss își alese voluntarii si aceștia urcară pe scenă, fiecare ocupând unul dintre cele cinci locuri indicate. Eu nu mă aflam printre aceste persoane. Cei care nu fuseserăm selectați ne-am lăsat mâinile jos si am așteptat cu nerăbdare, să vedem ce se întâmplă în continuare... când dr. Weiss se întoarse brusc din nou către public, ca și cum ar fi pierdut ceva.

„Tu!” Arătă prin mulțime. „Nu aveai mâna ridicată?”

M-am uitat în jur, să văd înspre cine arată, dar mi-am dat seama că toată lumea se uita la mine.

„Ba da”, m-am bâlbâit, încurcat și nestiind prea bine ce să fac. „Dar deja ați ales cinci persoane.”

„Voiai să vii?”

Bineînțeles că voiam să vin. Ce întrebare mai era şi asta?

„Păi, da”, am răspuns.

„Bine, atunci vino”, îmi spuse.

Să spun că acum aş fi vrut să intru într-o gaură de şarpe ar însemna să spun prea puțin. Cumva, mi se părea mult mai simplu să fiu unul dintr-un grup de cinci, decât să fiu o persoană singură, identificată într-un mod atât de bătător la ochi. Dar m-am dus - după câteva ghionturi prieteneşti în coaste şi o serie de priviri răutăcioase, deghizate cam transparent. Nu puteam să-i învinuiesc.

Oricine ar fi vrut să aibă ocazia să fie subiectul unei regresii făcute de însuşi Brian Weiss.

Dr. Weiss m-a adus pe scenă şi a descris „examinarea vizuală” la care avea să ne supună pe fiecare dintre noi.

De fapt, era un test de sensibilitate la hipnoză, în care priveam în sus fără să ne mişcăm capetele, apoi închideam ochii încet, ca el să poată vedea „vibrația” închiderii pleoapelor. Era clar că în felul ăsta putea să determine persoana cea mai potrivită pentru regresie hipnotică.

Dacă nu ați ghicit deja, eu am fost norocosul. Poate că el ştiuse de la bun început.

M-a aşezat pe un scaun, m-a pus să închid ochii, a făcut câteva sugestii, apoi a întrebat: „Ce vezi?”

Mi-am dat seama că mă uitam la mine însumi, în jos, chiar dacă aveam ochii închişi. Am văzut pielea bronzată, dar de o nuanță diferită de a mea - era un ten măsliniu, mediteranean. Dintr-o dată, am ştiut că eram un băiețel şi că trăiam într-o epocă îndepărtată, undeva în deşert. Mai ştiam şi că, după standardele de azi, arătam mai în vârstă decât eram. De fapt, după cum i-am spus cu voce tare doctorului. Weiss, eram „un băiat între 12 şi 17 ani.”

Am descris ce era împrejurul meu: curtea interioară a unei clădiri foarte mari, cu coloane de piatră. O coloană se

afla în mijlocul curții, ridicându-se peste nivelul privirii mele. Era enormă, avea un diametru de cinci picioare, suficient de mare încât să mă pot ascunde după ea - ceea ce şi făceam. La acest moment, gura mea spuse publicului: „Sunt înapoi, în Egipt,” în timp ce, în minte, îmi spuneam: Dumnezeule! Egipt! Toată lumea spune că se întoarce în Egipt.

Oare inventez toate astea? Am continuat: „Trăiesc în casa Faraonului.” Normal că da. Ce lipsă de imaginație din partea mea. „Sunt o rudă apropiată a Faraonului.”

Deci, acuma sunt os domnesc. „Dar nu sunt din sângele Faraonului.” Aşa că, presupun că sunt Moise. Nu pot să cred că spun asta!

Dar în ochiul minții mele se desfăşura o poveste; că era adevărată sau nu, acum nu puteam să mă opresc. Le-am spus că mă ascundeam în spatele coloanei, strecurându-mă ca să nu fiu văzut de un paznic, îmi amintesc că mi-a sunat ca ceva ciudat, pentru că, la urma urmei, eram în casa mea.

Dar ştiam că scopul meu era să trec nevăzut până la nişte scări care duceau în subsol, la o încăpere unde magicienii curții îşi țineau uneltele meseriei lor.

Nimeni nu avea voie acolo - şi nici eu. Magicienii ziceau că sunt singurii care ştiau cum să folosească uneltele. Eu ştiam altceva. Eu ştiam că eu eram singura persoană care avea îndemânarea să le folosească; magicienii se prosteau -sau încercau să ne prostească pe noi, ceilalți.

Mai ştiam şi că, printre comorile din încăperea subterană, se mai aflau sceptre de aur de diferite lungimi, unele având chiar până la şase picioare. La capătul rotunjit, erau împodobite cu pietre enorme - mai ales una, care era într-o montură de țepi de aur. Acest sceptru avea o piatră verde închis, imensă - un smarald sau un moldavit finisat, denumire pe care aveam să o aflu mai târziu.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este dr. Weiss, care îmi spunea: „Bine, să trecem la sfârşitul acestei vieți.”

Am mers puțin mai departe. Dintr-o dată, am ştiut că murisem şi că părăsisem acea viață. Conştiința pe care o aveam la acea vreme îmi spusese că puterea nu se afla câtuşi de puțin în sceptru şi coroană - puterea era în mine şi o purtam cu mine, din viață în viață.

Aşa s-a încheiat şedința mea. Din ziua aceea şi până astăzi, încă tot nu sunt sigur dacă nu cumva am inventat toată povestea.

Pe când mă aflam pe scenă, sunt sigur că am simțit nevoia să spun ceva.

După ce s-a terminat, multe persoane din public mi-au spus: „Dacă ai fi fost aici, privind, aşa cum am făcut noi, ai fi ştiut că nu inventezi."

Dr. Weiss mi-a spus ulterior că, în timpul regresiei, adusesem informații pe care el le aflase deja pentru următoarea sa carte. Nu aveam cum să fi ştiut acele lucruri, înainte de a păşi pe scenă, a spus el.

A trebuit să fiu de acord. Deşi nu era nimic în acea experiență care să-mi valideze realitatea ei, nimic din ceea ce povestisem nu se găsea în lucrarea pe care o scrisesem în anul trei de liceu, la materia numită „Egiptologie".

CAPITOLUL ŞASE

Goana după explicații

„Recunoaşte ceea ce poți să vezi; si ceea ce îți este ascuns va deveni'clar.

Biblioteca Nag Hammadi

M-am gândit că cineva *trebuia* să ştie ce însemnau toate întâmplările astea ciudate.

Cu siguranță, experiențele *mele* nu erau unice.

Cineva, undeva, trebuia să aibă răspunsurile.

Am început, desigur, de la femeia din Venice Beach. Când a auzit despre băşici şi despre sângerare, a recunoscut că nu avea idee ce se întâmplă, sau de ce, Epuizase toate presupunerile si platitudinile New Age şi mi-a spus că acum era momentul să contactez o *alta* femeie, care „o învățase pe ea şi pe toți ceilalți" despre cum se face treaba asta. Mi-a dat un nume şi un număr de telefon.

Era prea târziu să mai sun în seara aceea, aşa că am telefonat în ziua următoare şi i-am spus acestei noi „învățătoare" toată povestea; luminile care se aprind, uşile care se deschid, „oamenii" pe care îi simțeam în casă şi cei pe care pacienții îi percepeau la cabinet, palmele mele cu băşici şi însângerate.

Eram optimist şi speram să aflu de la ea ceva util. După ce mi-am terminat povestea, la capătul celălalt al firului s-a lăsat o lungă tăcere. Apoi femeia spuse: „Nu cunosc pe nimeni care să fi reacționat vreodată aşa. Este *fascinant*."

Asta era tot ce avea de oferit.

Se pare că „fascinant” era varianta New Age pentru: „eşti pe barba ta, băieţaş”. Dar nu eram pregătit să mă dau bătut. Luna următoare, la recomandarea unui prieten, am contactat un clarvăzător renumit din L. A.

Când am stabilit întâlnirea, nu i-am spus ce mi se întâmpla; nu i-am spus nici măcar numele meu mic. Voiam să văd dacă avea să-şi dea seama de ceva de la sine şi - poate - să aibă vreo idee despre ce se întâmpla cu mine.

În ziua când trebuia să mă întâlnesc cu el, cu sufletul la gură, pierdut şi în întârziere cu 30 de minute, am dat buzna în apartamentul lui, m-am proptit pe un scaun şi m-am prefăcut că nu observ insinuarea din privire.

Ştiţi, privirea aceea constipată a celor super-punctuali, cea care te face să îţi aminteşti fiecare ocazie când ţi s-a făcut morală pentru că ai întârziat şi să te îndoieşti de valoarea ta, ca fiinţă umană. Eram sigur că, în ziua sa liberă, omul ăsta scria petiţii la Parlament, ca să reintroducă folosirea cuvântului întârziatin sistemul nostru şcolar de stat. Mă gândeam că şedinţa era ratată.

Clarvăzătorul îşi etala cărţile, într-o manieră foarte profesională, atent să nu afişeze nici un pic de căldură sau de compasiune. Se uită la cărţi, apoi mă privi direct în ochi, cu ceea ce era fie o expresie uşor întrebătoare, fie una încruntată.

„Cu ce te ocupi?”, mă chestiona el, imperativ.

Acuma, nu ştiu cum sunteţi voi, dar eu, la 100 de dolari pe oră, mă gândeam: Tu eşti clarvăzătorul. Tu să-mi spui. M-am abţinut să-mi verbalizez gândurile.

„Sunt chiropractician,” am răspuns, cu o voce clară, atent să nu dezvălui nimic care să poată influenţa lectura pe care urma el să o facă,

„A, nu”, zise el, „e mult mai mult decât atât. îţi iese ceva din mâini şi oamenii se vindecă. O să apari la televizor”, continuă el, „şi o să vină să te vadă oameni din toată ţara.”

Acesta era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud de la acest om - mai ales după modul în care începuse întâlnirea. Mă rog, aproape ultimul lucru pe care mă aşteptam să îl aud, pentru că următorul lucru pe care mi l-a spus a fost că aveam să scriu cărţi. „Hai să-ţi spun ceva”, am replicat eu, cu un zâmbet atotştiutor. „Dacă există vreun lucru de care sunt sigur, acela este că nu voi scrie nici o carte.”

Şi chiar aşa credeam. Nu mă împăcasem niciodată cu cărţile. Până la acel moment al vieţii mele, citisem, poate, vreo două cărţi - din care la una încă mai coloram.

Activitatea mea favorită era să mă uit la televizor. Ca să o spunem pe şleau, eram dependent de televizor.

Destul de ciudat, dar după vizita la clarvăzător, m-am trezit citind. Citeam în neştire. Dependenţa mea de televizor se oprise brusc, înlocuită - îndrăznesc să spun - de cărţi,

Nu mă mai săturam - filosofie orientală, viaţă după moarte, informaţii venite prin channeling, chiar şi experienţe cu OZN-uri. Am citit totul, indiferent de unde venea şi de cine era scris.

Bucăţică cu bucăţică, viaţa îmi era preluată de această energie nouă şi ciudată. Noaptea, când mă duceam la culcare, îmi vibrau picioarele. Mâinile erau de parcă ar fi fost „încinse” tot timpul. Oasele craniului îmi vibrau şi ele, iar în urechi aveam un bâzâit, Mai târziu, am început să aud tonuri şi - rareori - ceva ce semăna cu un cor de voci.

„Gata. Mi-am pierdut minţile.” Acum eram sigur. Toată lumea ştie că, atunci când înnebuneşti, începi să auzi voci. Ale mele cântau. Şi încă în cor!

Nu puteam şi eu să am parte de un murmurat uşor, de vreun solist amărât, sau măcar de un mic grup coral,

Nu - eu aveam Corul Templului Mormon.

Cât despre pacienţii mei? Aceştia vedeau culori: nuanţe rafinate de albastru, verde, purpuriu, galben şi alb. Nuanţe de o frumuseţe ce depăşea tot ce cunoşteau.

Deşi puteau recunoaşte aceste culori, mi-au spus că nu le mai văzuseră niciodată manifestate în acest fel.

Unii pacienți care lucrau în industria filmului mi-au spus că nu numai că aceste culori nu există pe Pământ - în modul în care cunoaştem noi culoarea - dar că ele ar fi imposibil de reprodus, chiar folosind toată tehnologia şi toate resursele pe care le au ei la dispoziție.

Auzind acestea, mi-am amintit de experiența de viață-după-moarte a mamei mele, când vorbise despre „nuanțe şi forme indescriptibile", care nu existau în lumea pe care o lăsase în urmă - şi cum vederea lor o făcuse să se minuneze.

Manifestarea simptomelor

Indiferent că înțelegeam sau nu sursa primordială a energiei pe care o foloseam, vindecările au continuat. Deşi îmi puneam întrebări cu privire la originile energiei, nu i-am pus niciodată la îndoială rezultatele.

Dacă aş fi făcut-o, ar fi fost alții care să le confirme.

Pe la sfârşitul anului (1993), îmi făcusem planuri să plec în partea cealaltă a țării, ca să-mi petrec sărbătorile cu Zeida. în noaptea dinainte să plec, am fost invitat la o petrecere. Nu prea voiam să merg, mai ales că, de obicei, sunt cam nervos înainte de o călătorie - ce să-mi iau cu mine, ce să las, ce o să uit.., Dar am reuşit să ajung la petrecere.

Când am ajuns, gazda a menționat că unul dintre oaspeți avea SIDA, în stadiu avansat. Lucrul acesta mi-a fost clar din clipa în care l-am văzut; pielea lui avea paloarea cenuşie care apare adesea în stadiile finale ale bolii, iar el țâra după el o perfuzie de morfină contra durerii, folosindu-se de suportul perfuziei ca să-şi mențină echilibrul. Mai avea şi o complicație numită citomegalovirus, care îi afecta ochiul drept şi toată vederea pe acea parte.

Omul nici nu se mai gândea că durerea avea să-i dispară vreodată, dar spera cu adevărat că ar putea să-şi recapete măcar vederea. Gazda mă întrebă dacă voiam să lucrez cu el; am spus: „Sigur, cu plăcere".

L-am luat în altă cameră şi am lucrat cu el vreo cinci minute, după care mi-a spus că durerea aproape că i-a dispărut. Ne-am gândit amândoi că ăsta era un rezultat minunat şi eu am ieşit din încăpere.

După vreun minut, a ieşit si el şi a anunțat că vede clar cu amândoi ochii. A fost un moment extraordinar.

La fel de extraordinar, dar în alt fel, a fost şi în dimineața următoare, când m-am trezit cu propriul meu ochi -cel stâng - umflat la de trei ori dimensiunea lui normală!

Dintr-un motiv oarecare, de câte ori „dobândeam" temporar simptomele altcuiva, acestea se instalau întotdeauna pe partea opusă a corpului meu - nu ştiu de ce.

Ochiul îmi rămase umflat vreme de vreo 36 de ore.

Nu aveam nimic cu băşicile şi cu sângerarea, dar asta era altceva. Am început să mă întreb: Oare preiau boala altcuiva, atunci când fac lucrarea asta energetică? Mă agăț de boala aceea? Oare asta o să declanşeze în mine nişte reacții ulterioare?

Gândurile acestea îmi dădeau o stare de disconfort.

Apoi mi-am dat seama: Nu aveam nevoie să materializez fizic problemele sau simptomele altor oameni, pentru ca să apară vindecarea - şi nici nu aveam nevoie de aceste semne, ca dovadă că acolo se întâmpla ceva adevărat şi puternic.

După această revelație, nu am mai avut nici o altă manifestare fizică.

Dar a avut-o altcineva.

CAPITOLUL ŞAPTE

Darul pietrei

„Orice tehnologie suficient de sofisticată este imposibil de deosebit de magie."

Lumile pierdute ale lui 2001, de Arthur C. Clarke

În cultura noastră, ianuarie este începutul anului - un moment în care ne gândim la trecut şi luăm decizii pentru viitor. Privind în urmă la anul 1993, am văzut un şir de vindecări, care mă umpleau de veneraţie şi de uimire.

Privind înainte, vedeam... ce? Cât de departe aveau să meargă toate astea? Unde mă duceau? Nu aveam idee - la vremea aceea, încă nu îl întâlnisem pe Gary (din Capitolul 1) şi nici nu trăisem saltul de potenţial pe care avea să-l reprezinte vindecarea lui.

Desigur, toată chestia asta cu vindecarea o făceam după ureche - nu aveam nici un manual, nici o planşă, nici un sfat de la vreun maestru recunoscut în ale „metafizicii".

Tot ce puteam să fac era să o ţin tot aşa şi să sper că ceea ce îmi aducea această energie, îşi va face treaba.

Aşa cum se întâmplă deseori, nu am recunoscut etapa următoare, atunci când ea s-a instalat. Curând după ce am revenit la cabinet, după sărbători, un pacient mi-a adus un cadou, într-o cutiuţă albă. îmi amintesc că mi-am spus că e cam ciudat ca cineva să-ţi dea un cadou de sărbători - după sărbători. Deşi era genul de cutiuţă în care putea să fie o mică bijuterie, ştiam ce era înăuntru.

De când începuseră vindecările, pacienţii îmi tot aduceau daruri. Fiecare credea că aveam nevoie de câte ceva.

„Ceva" se încadra, de obicei, într-una din aceste trei categorii: (1) cărţi sau casete - am primit o grămadă; (2) statuete - am primit toate versiunile de Buddha, Moise, lisus, Fecioara Măria, de Krishna şi de arhangheli pe care vi le puteţi imagina; şi (3) cristale. Cristalele erau de două dimensiuni: mărimea „Volkswagen" - genul de chestii pe care trebuie să le pui în colţul unei camere, dacă ai o cameră suficient de mare - şi cele „de buzunar".

Cei care dăruiesc cristale de buzunar iau termenul „de buzunar" foarte în serios. Ei aşteaptă de la tine să porţi cristalul în buzunar! Există un singur mod în care poţi evita să le porţi în buzunar - şi anume, să găseşti chakra corespunzătoare, peste care să le agăţi, dar şi să faci rost de şnurul sau lănţişorul de culoarea potrivită, de care să le atârni.

Nu aveam cum să merg atât de departe, aşa că îmi puneam cristalele în buzunar. Curând, au început să se aglomereze. De fiecare dată când mă aplecam să fac o ajustare, îmi cădea din buzunar cel puţin un cristal. Când mă aplecam să îl ridic, cristalele de cuarţ roz - singurele care erau finisate şi rotunjite - o luau singure la vale din buzunar şi se rostogoleau pe coridor, ca nişte bile de sticlă. Sunt sigur că unii dintre pacienţii mei, văzându-mă, şi-au spus că am luat-o razna.

Aşa că, deschizând cutiuţa albă, m-am aşteptat să găsesc ceva albastru sau roz sau strălucitor... dar, spre surprinderea mea, am descoperit o piatră de un verde întunecat, cu o formă neregulată, care arăta aproape ca din altă poveste, cum era ea aranjată frumos pe pernuţa de vată. îmi amintesc că mi-am spus că nu e o piesă deosebit de atractivă. Nu strălucea şi nu reflecta lumina; avea o formă brută.

Nu strălucea în culori minunate, dar avea un „ceva" aparent de neobservat, întunecat, lucios, marmorat, obscur, negru-verzui. în cel mai bun caz, semăna la culoare şi la textură cu un fruct de avocado Haas, copt prea tare.

Cu alte cuvinte, nu se potrivea cu imaginea pe care o aveam despre cristale.

„Ce este?”, am întrebat.

„Moldavit”, veni răspunsul.

Hmmm... Moldavit Ce nume drăguț? Presupun că există multe mucegaiuri care pot lua culori asemănătoare cu asta - m-am gândit. Va trebui să țin minte pentru cadourile de sărbători de la anul. Poate voi găsi si nişte pietre care se numesc ciupercă - să nu primească toți acelaşi cadou. Ştiind că, în general, fiecare cristal are atribuit un anume domeniu de influență, am întrebat ce însemna moldavitul.

„Priveşte culoarea!”, mi-a spus pacientul meu, ca şi cum nu ar fi observat remarca sau comentariile mele tăcute.

Ignorându-mi întrebarea şi expresia nu tocmai încântată, îmi smulse cu entuziasm piatra dintre degete şi o duse la fereastră, lăsând lumina să treacă prin ea. Nu eram pregătit pentru ceea ce aveam să văd. Cu lumina soarelui pătrunzând din spate, această piatră, opacă mai devreme, se transformă într-un smarald pur, diafan, provocator de fermecător în licărirea lui translucidă.

Am repetat întrebarea, „Pentru ce este?”

„Păi”, răspunse pacientul meu, „e prea complicat de explicat. Pune-ți-o în buzunar si data viitoare când te duci la librărie, ia ceva materiale despre ea.”

Mi-am vârât piatra verde în buzunar, fără să mă mai gândesc la ea - si mi-am continuat ziua. Habar nu aveam că lumea mea, care şi aşa se cam clătina de pe axul ei, avea să se răstoarne complet cu susul în jos.

Mai târziu, tot în ziua aceea, a venit Fred pe la cabinet. Fred era un pacient cu care mă vedeam de vreun an şi jumătate. De data aceasta, i-am făcut ajustarea, apoi i-am spus să închidă ochii şi să nu-i deschidă până ce nu-i spun eu.

[1] în lb. engleză, mold - mucegai (n.tr.)

Mi-am ridicat mâinile şi le-am trecut peste corpul lui, ca de obicei - dar când am ajuns la cap, acesta avu o tresărire în spate. Ochii s-au dat peste cap, gura i s-a deschis şi limba începu să i se mişte într-un mod care, în mod clar, forma vocale. Se auzea cum îi ieşea aerul prin gură.

Ca să spun aşa, imaginea a fost cel puțin deconcertantă pentru mine. Energia îmi curgea în continuare prin mâini si mi-am spus: Ştiu că încearcă să vorbească.

Mi-am mişcat încet mâinile, încercând să localizez o zonă în care senzația devine mai puternică. M-am mişcat uşor într-o parte, apoi în cealaltă. Căutam

Dar Fred încă nu scotea nici un cuvânt - doar pantomima aceea cu buzele şi limba. Mă simțeam frustrat, îmi era clar că încerca să vorbească şi voiam să ştiu ce are de spus. Mi-am adus urechea tot mai aproape de gura lui, ca şi cum asta l-ar fi putut ajuta. N-a fost aşa.

Eram uimit de situație, între timp, ştiam că încăperile din jur se umpleau de pacienți care nu erau obişnuiți să aştepte. Eram sigur că toată lumea se întreba: Ce f ace doctorul? Trebuia să opresc şedința cu Fred.

Mi-am retras mâinile - dar nu ştiam ce să fac cu Fred, pentru că limba încă i se mai mişca şi el continua să emită sunete care promiteau să formeze un discurs. L-am atins încet pe piept şi i-am spus: „Fred, cred că am terminat.”

I s-au deschis ochii. M-a privit şi l-am privit si eu. N-a spus nimic, aşa că nu am spus nici eu nimic, într-un sfârşit, s-a ridicat, ca şi cum ar fi fost o vizită obişnuită - şi a plecat.

Am decis să uit, pur şi simplu, toată chestia asta şi să o las să treacă. După cum spuneam, Fred îmi era pacient de vreun an si jumătate - si lucrurile se desfăşuraseră relativ normal cu el până în acea zi. Dar, după mai puțin de o săptămână, Fred veni la o altă vizită. După ajustare, mi-am adus mâinile în zona capului său şi - bum, acesta s-a rostogolit pe spate, buzele s-au despărțit, limba şi-a început mişcarea şi aerul a început din nou să iasă cu zgomot.

Deşi trebuie să recunosc că mă cam aşteptam să se întâmple asta, intensitatea m-a făcut să mă dau un pas în spate.

Rămăsesem fără grai.

Cumva, co-creasem întâlnirea din această zi, pentru că mai devreme, când îl văzusem pe Fred la recepție, avusesem inițiativa să mut ceilalți pacienți din cabinet înaintea lui, astfel încât să putem avea o şedință fără să ne întrerupă nimeni. Imediat ce au început să apară mişcările pe care le văzusem data trecută, mi-am lăsat mâinile să caute o legătură bună, puternică, cu energia lui - un loc în care să pot să fac ceva care să amplifice acest comportament.

Într-un sfârşit, Fred începu să vorbească.

Deci, când vorbim, cei mai mulți dintre noi deschidem gura si iese o voce - nimic surprinzător. Dar să auzi o voce care se formează din eter e puțin... neliniştitor. Şuieratul spart al aerului, pe care îl auzisem data trecută, începuse să se transforme în cuvinte. Vocea care le purta începu ca un scheunat zdrențuit şi ascuțit: „Suntem aici ca să-ti spunem”... vocea deveni mai profundă „... să continui să faci ceea ce faci..!' vocea continuă pe un ton întrerupt. „Ceea ce faci tu... aduce lumină si informație pe planetă”.

În timp ce vorbea, vocea lui Fred se schimba, acordând treptat tonalitatea, de la scheunat la un tunet profund, rezonant; formularea rămânea însă mecanică, aproape ca şi cum sursa acestei comunicări învăța să utilizeze cutia vocală a lui Fred. Dar tot ce spunea era clar şi covârşitor.

Între timp, toate camerele de ajustare se umpluseră din nou de pacienți. Asta însemna un număr semnificativ de oameni. Iar camerele de ajustare nu aveau uşi - nu era nimic care să împiedice această voce ciudată să călătorească prin tot cabinetul.

Dar nu voiam încă să-l las pe Fred să plece. Mă întrebam dacă aveam tipul de personalitate care putea să spună: „Mă scuzi, domnule Voce din Univers, care ai călătorit atât

de departe ca să comunici cu mine, dar acum nu e momentul potrivit. Poți să revii? Pe la şapte jumate ar fi minunat.”

Se dovedi că n-am putut să merg chiar atât de departe, dar am început să insist un pic. „Cum pot să vorbesc cu tine din nou?”, am întrebat vocea lui Fred.

„Mă găseşti în inima ta”, spuse aceasta.

Ăsta nu e răspuns; asta e o felicitare de la Hallmark! Voiam să aud din nou vocea. „Bine”, am spus, „pot să te contactez prin altă persoană?”

Răspunsul venit a fost vag.

„Pot să te contactez din nou prin această persoană?”, am întrebat.

Un alt răspuns neclar. Nu voiam să mă las aşa uşor. Prin urmare, am insistat, într-un sfârşit, vocea spuse: „Bine, poți să vorbeşti din nou cu mine prin această persoană.”

L-am atins pe Fred uşor pe piept, ca si înainte, spunându-i: „Fred, cred că am terminat”. A deschis ochii - şi Fred a țâşnit de pe masă la perete, unde s-a oprit, blocând telefonul. Mai târziu, mi-a spus că a fost sigur că urma să sun la un spital de boli mintale, să vină să-l ia. Deşi nu-şi putea aminti cea mai mare parte din ceea ce îi ieşise din gură, era conştient de ce se întâmplase - în principiu, cel puțin. A mărturisit că i se mai întâmplase şi înainte. Mai spusese la două persoane despre asta si nu voia să mai ştie nimeni altcineva.

Observase că vocea începuse să vorbească prin el încă de la şedința anterioară, dar crezuse că reuşise să o stăpânească şi că nu observasem nimic.

De data aceasta, pierduse controlul aproape imediat şi vocea se formase. Fred nu se sinchisea deloc de faptul că pierduse controlul. Simțea că nu era răspunzător de ceea ce îi ieşea din gură, explicând că îl deranja că nu poate să înțeleagă, în mod coerent, ceea ce spune. Descria procesul cam aşa: auzea un cuvânt, apoi pe al doilea, apoi pe al treilea, iar când îl auzea pe al patrulea, îl uita deja pe primul, îl mai deranja şi că nu putea să-şi adune gândurile în minte.

L-am asigurat că auzisem despre channeling şi despre vorbitul în limbi şi m-am gândit că e interesant să cunosc pe cineva care chiar face asta - am etichetat întâmplarea ca pe ceva ce-i aparţine numai lui.

Dar după vreo două zile, s-a întâmplat din nou - cu trei pacienţi diferiţi! Unul după altul - capetele li s-au rostogolit pe spate, ochii li s-au dus peste cap, buzele li s-au depărtat, limba a început să se mişte şi aerul să iasă cu zgomot. Nu aveam de gând să stau şi să aştept rezultatele unui prelung studiu pe grupuri martor neinfluenţate. Ştiam că, la următoarea vizită, aveau să vorbească. Voiam răspunsuri - şi le voiam imediat.

Ochiul de aur

Atunci, m-am întors la clarvăzătorul care îmi spusese despre mâini. La urma urmei, era renumit. Făcea şedinţe pentru case regale din Orientul Mijlociu, pentru Reagan la Casa Albă şi pentru o serie de celebrităţi care îi căutau sfatul.

I-am telefonat si i-am explicat tot ce se întâmpla. Ascultă atent, apoi spuse: „Ei bine, nu ştiu ce e asta.”

Asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

„Du-te la franţuzoaica asta din Beverly Hills”, îmi spuse el. „Ea a studiat chestii din astea. Poate te ajută - dacă poate cineva să te ajute. O cheamă Claude.” (Nu mă întrebaţi de ce nu o chema Claudine sau Claudette; habar nu am.)

Aşa că m-am dus la Claude.

M-am gândit că aveam să intru, să îmi ţin mâinile lângă ea şi să o las să simtă ceea ce venea prin ele. Apoi, în scenariul meu imaginat, ea îmi explica ce era, eu mă lămuream cât de cât şi puteam să îmi continui viaţa.

Se părea că eram singurul care avea astfel de aşteptări. Claude mă invită înăuntru, mă rugă să mă aşez pe sofaua ei şi îmi puse câte un cristal în fiecare mână. Apoi aduse o placă imensă, pe care era desenată o stea.

Fiecare porţiune a stelei era de altă culoare. Ca şi cum asta nu ar fi fost destul, peste tot, pe chestia aia, lipise nişte ochişori - evident, pentru efect.

Îmi spuse să mă uit la stele şi la culori, apoi să închid ochii, începu să mă treacă printr-un exerciţiu elementar de vizualizare a ^culorilor. Chiar nu aveam dispoziţia necesară pentru asta. în viaţa mea se întâmpla ceva pe bune; dacă voiam să-mi imaginez propriile explicaţii pentru asta, aş fi putut să stau acasă şi să o fac. Dar eram aici.

Ţinând cristalele în mâini, am închis ochii. Claude spuse, „Acum imaginează-ti albastru. Totul este albastru”

Nu ştiu cum sunt alţii, dar eu, când închid ochii, singura culoare pe care o văd este negru ca tăciunele.

Însă am încercat.

„Albastru”, spuse ea. „Totul este albastru.”

Mă străduiesc.

„Acum vizualizează roşu.”

Roşu, m-am gândit.

„Verde.”

Verde.

„Galben.”

Galben.

„Portocaliu.”

Portocaliu.

„Acum imaginează-ti auriu. Totul este auriu,” spuse Claude. „Cerul auriu. Pământul auriu. Muntele auriu. Cascada aurie.”

Bine, toată lumea e aurie.

„Stai sub cascada aurie”, continuă ea. „Simte apa aurie, cum curge pe tine.”

Femeia asta chiar întinde coarda, m-am gândit.

„Acum imaginează-ţi un ochi auriu, un ochi auriu uriaş, sus - în cer. Vei pune întrebări acestui ochi.”

Asta a fost tot ce mi-a trebuit să aud. Am deschis ochii si m-am uitat la ea. „Şi cum o să-mi răspundă? E un ochi”

„închide ochii şi o să-ti spun ce să întrebi”

„Bine”, am spus şi am închis ochii.

„întreabă ochiul câte stringuri de ADN ai.”

Nervos si frustrat, am deschis încă o dată ochii şi am privit-o. „Ştiu câte stringuri de ADN am; sunt doctor.” Am început să-i explic despre ADN şi ARN, să-i descriu stringurile simple, stringurile duble şi spirala dublă.

Ea ascultă cu răbdare.

Apoi, ca şi cum nimic din ce spusesem nu ar fi avut pic de relevanţă, reluă: „întreabă ochiul”.

Aşa că am închis iar ochii - pentru a treia oară, încercând să-mi imaginez cum aveam să scap din aiureala asta.

Cum puteam să pun ochiului ăstuia (pe care nici nu îl vedeam) o întrebare la care oricum nu avea cum să răspundă, pentru că era un ochi, nu o gură - şi al cărei răspuns îl şi ştiam deja, adică „două” - şi să ies din apartamentul femeii ăsteia, fără să par prea nepoliticos?

Dintr-o dată, am deschis ochii şi m-am uitat la ea, direct şi, în acelaşi timp, m-am auzit debitând: „Eu am trei. Există douăsprezece stringuri de ADN. Douăsprezece.”

Nu îmi spusese nimeni că era o întrebare cu două părţi, aşa că nu aveam habar de ce răspunsesem aşa.

Mai ales că ceea ce spusesem contrazicea tot ce ştiam până atunci, la nivel conştient.

„Oh”, spuse Claude. „Tu eşti Pleiadian.”

„A, da?”, am spus. „Ce-i aia - un Pleiadian?”

Îmi explică despre Pleiade - un sistem de şapte stele, care se vede clar de pe Pământ. (Imediat ce am ajuns acasă, am verificat - avea dreptate.)

Claude îşi continuă explicaţia şi spuse că, la un moment dat, Pământul fusese considerat ca o staţie de lumină şi de informaţie pentru călătorii prin univers. Aceştia se puteau opri aici ca să se relaxeze, să întinerească şi să acceseze informaţii, Pământul fiind considerat a fi o bibliotecă vie.

Oamenii care conduceau planeta la acea vreme erau Pleiadienii. La un moment dat, s-a iscat o luptă şi s-a format o schismă ideologică şi politică între două facţiuni de Pleiadieni. Fiecare grup voia să preia controlul - nu numai asupra celuilalt grup, dar şi asupra întregii planete.

Însă, cum membrii fiecăreia dintre facţiuni erau la fel de inteligenţi si de puternici, tot ce puteau să prevadă era un viitor de lupte permanente pentru obţinerea unei poziţii de superioritate. Acest lucru nu era acceptabil pentru nici unul dintre ei, astfel că au menţinut un soi de armistiţiu, până ce oamenii de ştiinţă ai unui grup au descoperit un mod de a deconecta 10 din cele 12 stringuri iniţiale de ADN, la membrii celuilalt grup. Se spune că noi suntem descendenţii acestor Pleiadieni modificaţi. Cine ştie?

Totuşi, aceia dintre noi care avem şi a treia catenă - şi care, teoretic, suntem mai aproape de părinţii noştri - am revenit ca să aducem lumină şi informaţie pe această planetă - adică, exact ceea ce îmi spusese şi Fred (sau, mai degrabă, ce îmi transmisese prin channeling).

Acum, eu nu spun că sunt Pleiadian, nici nu spun că Pleiadienii ăştia există. Tot ce sugerez la acest punct este să continuaţi să urmăriţi povestea.

Mă abandonez

M-am dus la Bodhi Tree şi - că tot eram pe acolo -m-am hotărât să cercetez puţin despre mica piatră verde pe care o aveam în buzunar. Din ce descoperisem eu, moldavitul nu este un cristal pământesc; este un meteorit care a căzut pe Pământ, în Europa de Est, acum aproximativ cincisprezece milioane de ani. Se presupune că el poate deschide comunicarea cu îngeri, entităţi şi fiinţe din alte dimensiuni (în funcţie de sursa din care citeşti informaţia).

Să fie adevărat? Oare piatra asta chiar are capacitatea să stabilească o comunicare interdimensională?

Nu ştiu. Ceea ce ştiu este că mi-am pus piatra în buzunar şi a început channelingul.

Mă aflam în faţa unei alegeri. Lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate în viaţa mea, chiar şi înainte ca Fred să fi transmis prima oară vocea. Unde mă va duce asta? în sfârşit, trebuia să iau o decizie - dacă să continui sau nu pe acest drum nou şi necunoscut.

Ce făceam? Era bine? Era rău? Ascultam oare vocile cele „bune”? Cum puteam să fiu sigur cu privire la intenţiile sursei care se afla în spatele întregii lucrări?

Reacţia mea iniţială a fost să întreb pe toată lumea care credeam că ar fi trebuit să ştie - vindecători, mediumuri, clarvăzători şi aşa mai departe.

Aceştia au fost aproape la unison. Ei simţeau că, până când (şi dacă) nu reuşeam să determin sursa acestor voci, era mai bine să mă ţin departe de ele.

Asta m-a pus în mare încurcătură. Cum să fac asta? Cum să întreb vocea? Nu e asta chiar dilema veche de secole - „Dacă e o voce cinstită, îţi va spune adevărul, iar dacă e una necinstită, te va minţi” în orice caz, răspunsul e acelaşi.

Să o împuşc cu un glonţ de argint?

Să port un colier de usturoi? Să-mi cumpăr o cruce mare? îmi era foarte greu să cred că această voce (sau aceste voci) şi-ar fi dat osteneala să bată atâta drum prin univers, doar ca să pună în scenă o măreaţă glumă cosmică.

Mi-am dat seama că emoţiile care înconjurau tot acest proces se încadrau acum pe o scală mult mai îngustă: anxietate, nelinişte si panică. Mi-a fost clar că toate sfaturile bine intenţionate pe care le primeam aveau un fir unificator: frica. Şi mi-am dat seama că mă aflam în faţa unei alegeri încă şi mai importante: dacă eram dispus să îmi bazez cea mai mare decizie potenţială din viaţă, pe frică. Nu. Răspunsul era evident şi incontestabil. Am hotărât că aveam să mă abandonez la ceea ce venea prin mine.

CAPITOLUL OPT

Observaţii: prezent şi viitor

„Şi pornim!”

JackieGleason

Cei trei pacienţi care „vorbiseră” cu voci, aşa cum făcuse Fred, reveniră pentru consultaţii, După cum prezisesem, buuum!- unui după altul, capetele ii s-au dat pe spate, ochii peste cap, limba începu să li se mişte şi aerul să le iasă prin gură cu zgomot,,, şi ce spuneau?

„Suntem aici să-ţi spunem să continui să faci ceea ce fad, Ceea ce faci tu aduce lumină şi informaţii pe planetă.“

Exact frazele pe care le rostise şi Fred,

Doar că aceşti pacienţi nu îl cunoşteau pe Fred, Nici măcar nu ie cunoşteau între ei,

Doi dintre ei au mai adăugat o frază: *„Ceea ce faci tu, reconectează stringurile“*

Al treilea pacient a spus un lucru uşor diferit: *„Ceea ce faci tu, reconectează corzile“* La următoarea vizită a lui Fred, mi-a spus că făcuse dictare automată - în fişele lui, scris de propria sa mână, ultimul rând (referitor la mine) spunea;

„Ceea ce face el, reconetează corzile”

După două zile, au început să apară şi alţi pacienţi care rosteau aceste fraze, I-am intervievat ulterior cu atenţie şi am aflat că, în afară de Fred, nici unul dintre ei nu mai avusese astfel de experienţe înainte,

Însă, dintr-un motiv oarecare, ei fuseseră aleşi să fie vehiculele acestor voci - şi indiferent ce alte cuvinte mai rosteau, repetau cu toţii aceleaşi şase fraze:

1. *Suntem aici să-ţi spunem să continui să faci ceea ce faci.*
2. *Ceea ce faci tu, aduce lumină si informaţii pe planetă.*
3. *Ceea ce faci tu, reconectează stringurile.*
4. *Ceea ce faci tu, reconectează corzile.*
5. *Trebuie să ştii că eşti maestru.*
6. *Am venit datorită reputaţiei tale.*

M-am gândit: Bun. Ceea ce faci tu, aduce lumină şi informaţii pe planetă... aşa că am continuat să aştept să primesc informaţiile... însă nu părea să vină nimic.

Ei bine, m-am gândit - ce fel de informaţii? Despre cum să creşti fructe uriaşe? Cum să pui la punct un sistem de apărare interplanetar? Cum să construieşti farfurii zburătoare? Încă nu aveam idee despre ce era vorba.

Stingerea

Am continuat să aştept să se împlinească frazele pe care le auzisem, dar în aprilie 1994 ceva începu să se schimbe. Mai întâi, vocile răzbăteau tot mai greu.

Uşurinţa cu care oamenii făceau channeling se diminua, iar transmisiunile în sine au devenit mai rare. De fapt, chiar au cunoscut o scădere bruscă şi spectaculoasă.

Apoi s-a terminat, în afară de Fred, nu mai existau alte transmisiuni si nici alte voci.

Înainte de asta, mă întrebasem adesea dacă nu cumva toată treaba fusese o glumă. Dacă nu cumva fata de la recepţie alesese pacienţii la întâmplare şi le spusese: „Uite, astea sunt replicile. Să nu vadă doctorul scenariul!”

Acum, vocile plecaseră, iar eu ştiam că nu fusese o glumă. Nici nu ar fi putut să fie mai real.

Aveam un sentiment de goliciune. La urma urmei, toate întâmplările astea ciudate deveniseră pivotul principal al vieţii mele. Cum să se fi terminat?

Până atunci, cele şase fraze îmi veniseră prin 50 de persoane diferite, independente una de alta. Să nu uităm că, în afară de Fred, nici una dintre persoanele acelea nu mai făcuse channeling înainte - ba chiar, unele dintre ele au fost atât de tulburate de experienţă, încât nu au mai revenit niciodată la cabinet. Date fiind toate acestea, precum si descrierile - remarcabil de asemănătoare una cu alta, ale unor diverse entităţi - mi-a fost clar că în timpul unei şedinţe de vindecare, *în încăpere se mai afla cineva, în afară de mine şi de pacient*. Iar această persoană - sau fiinţă - vorbea prin corpul persoanei care se afla pe masa de tratament. Nu ştiu dacă cei care făceau channelingul erau ca nişte aparate de radio care percepeau semnale transmise din tot universul, sau dacă primeau cu toţii acelaşi semnal de la o singură sursă, centrală, însă presupun că asta nu contează. Mesajul venise, clar şi răspicat.

S-ar putea ca mesajele să se fi oprit pentru că mă prinsesem care era chestia. Era cu neputinţă ca cineva - chiar si eu - să nege că acolo se întâmpla ceva adevărat şi profund. Deşi încă mai tânjeam după confirmarea pe care entităţile mi-o transmiteau prin channeling, sursa decisese că aveam tot ce îmi trebuia, Era vremea să nu mai caut altceva şi să îmi dau voie să văd ceea ce mi se dăduse deja.

Când treci printr-o astfel de experienţă, ştii că te conectezi la ceva din altă parte. Am abandonat repede ideea că totul fusese o glumă şi am aşteptat. Dar când aceste misterioase „informaţii” pe care se presupunea că le voi primi nu veniră, sentimentul meu de goliciune s-a adâncit.

Ce făcusem, de mă abandonaseră vocile?

Însă mai simţeam încă senzaţiile în palme şi lucram în continuare cu pacienţii, la fel ca mai înainte.

Vindecările continuau. De fapt, aceasta a fost perioada în care a venit la mine Gary şi a avut loc prima vindecare pe

care o consider „majoră”. Aşa că, în ciuda disperării mele că nu primeam ceea ce credeam că este informaţia promisă, am continuat să lucrez cu pacienţii şi să îmi mişc mâinile deasupra corpului lor, aşa cum făcusem si înainte. Din când în când, muşchii faciali ai pacienţilor - mai ales cei din jurul gurii - începeau să se mişte, însă vocile nu se mai auzeau.

Totuşi, la sfârşitul sesiunii, pacienţii îmi spuneau că „văzuseră” lucruri. Adesea, relatările erau similare: anumite forme, anumite culori... Si anumite persoane. Numiţi-le îngeri, îndrumători, entităţi, spirite - cum vă convine, însă, indiferent ce erau, pe baza descrierilor pe care le-am primit, de obicei apariţiile arătau exact ca oamenii adevăraţi.

Observaţii şi validări

Cam în aceeaşi perioadă în care mi-am dat seama că mi se făcuse un dar profund, pe care decisesem să îl accept, am primit un telefon de la producătorii unei emisiuni de televiziune, numită în partea cealaltă, care prezenta poveşti despre tot felul de întâmplări paranormale. Auziseră despre mine şi voiau să apar în emisiunea lor. Am acceptat şi l-am luat cu mine pe Gary, ca să-şi spună povestea.

După emisiunea asta, care s-a transmis pe la jumătatea anului 1995, au început să vină la cabinet oameni din toată ţara, A venit o femeie, pe nume Michele, din Seaside, Oregon, Pe când se afla pe masă, mi-am deplasat mâinile deasupra ei şi i-am privit reacţiile musculare, apărute involuntar la trecerea energiei, Asta e tot ce am văzut.

Dar când am terminat, ea şi-a deschis ochii şi mi-a spus; „Am văzut o femeie, Cred că este un înger păzitor. Şi mi=a spus că o să mă fac bine, că o să mă vindec.”

Povestea lui Michele

Michele a venit cu diagnosticul de sindrom de oboseală cronică şi fibromialgie. Simptomele erau atât de severe, încât

mulţi dintre doctorii care o consultaseră au crezut că are şi alte complicaţii. Astfel că i s-au prescris o serie de analgezice si de alte medicamente. Viaţa ei era un ciclu constant de durere şi epuizare. Lucruri mici, cum ar fi spălatul vaselor, pregătirea cinei sau chiar ridicatul din pat, dimineaţa, deveniseră sarcini majore si uneori imposibil de realizat.

Soţul ei trebuia să o care sub duşul fierbinte chiar si de patru ori pe noapte, ca să-i mai aline durerea.

Nu putea să mănânce şi pierduse mult în greutate.

Intr-o seară, pe când toată lumea din casă dormea, înghiţi mai mulţi pumni de pastile contra durerii, amestecate şi la grămadă. Când acestea începură să îşi facă efectul, se trezi rugându-se: „Doamne, te rog, ajută-mă. Nu vreau să trăiesc aşa, dar nici nu vreau să-mi părăsesc băieţii.”

Simţea, pur si simplu, că nu mai putea să fie bolnavă, dar nu ştia unde să meargă, ca să primească ajutor.

Probabil că a căzut şi a adormit pe podea, pentru că următorul lucru pe care si-l aminteşte este că a fost trezită de soarele de dimineaţă, care intra prin fereastra de la baie. Simţindu-se bolnavă şi epuizată, se târî până la canapea.

Se prăbuşi acolo şi, zăcând, dădu drumul la televizor -era un talk show. Mi se lua interviu - mie şi unui grup întreg de medici. Discuţia era despre pacienţii mei - cum câţi dintre ei fuseseră vindecaţi de afecţiuni neobişnuite.

Se uită la televizor şi mă ascultă explicând că vindecările păreau a fi efectuate de o „Putere superioară”, care, cumva, venea prin mine. Michele a sunat la postul de televiziune ca să afle numărul meu de telefon.

Prima ei şedinţă a început într-o încăpere liniştită, cu lumini difuze şi într-o atmosferă de pace. Mi-am pus uşor un deget deasupra inimii ei şi ea a căzut imediat într-un somn uşor. Apoi, mi-am ţinut mâinile pe şi deasupra capului ei.

Corpul i-a fost pătruns şi înconjurat de o căldură. Nivelul de energie din cameră a crescut foarte mult, iar ochii au început să i se rotească în orbite si degetele să facă nişte miş-

cari aproape ca de marionetă, în acelaşi timp, avea un spasm continuu, involuntar, al genunchiului drept

La un moment dat, am lăsat-o singura o clipă. Când am revenit, Michele mi-a spus ca a avut senzaţia puternică a unei alte prezenţe care intrase în încăpere. Auzise vocea dulce a unei femei care încercase să-i spună lui Michele numele ei. Acesteia i-a fost greu să înţeleagă clar, căci comunicarea se făcea prin ceea ce Michele a descris ca fiind „aproape" o voce. La început, Michele a crezut că femeia era cam agresivă, însă după aceea şi-a dat seama că era doar frustrată că Michele nu prea putea să o înţeleagă.

Femeia i-a spus lui Michele că era îngerul ei păzitor si că numele ei era ceva de genul Parsley sau Parcel.

Într-un sfârşit, a auzit numele: Parsilia. Apoi îngerul i-a spus un lucru extrem de ciudat. I-a spus lui Michele:

Vei fi vindecată. Si trebuie să mergi la televiziune si să vorbeşti despre asta. După cum gândeam eu la vremea aceea, astea nu erau lucruri pe care le-ar spune un înger. Dar nu era treaba mea să fac comentarii de acest fel. Doctorii făcuseră ce putuseră pentru Michele, dar prezenţa Parsiliei îi spusese că acum viaţa ei începea din nou.

După şedinţa aceea, Michele şi-a recăpătat pofta de mâncare.

Şedinţa a doua, din în ziua următoare, a fost la fel de spectaculoasă, îngerul păzitor a revenit. Din nou, mai multe zone din corpul lui Michele s-au înfierbântat, apoi s-au relaxat şi au devenit calde. S-a făcut aşa de caldă, încât chiar şi picioarele i-au căpătat o culoare roz strălucitoare.

Din nou, Parsilia i-a spus lui Michele, de mai multe ori, că se vindeca. De fapt, Michele avea atât de multă energie după a doua şedinţă, încât a decis să meargă la cumpărături cu mama ei. Pe când umblau prin magazine, mama ei a trebuit să-i spună, efectiv, să o ia mai încet.

Era un şoc plăcut pentru amândouă.

În timpul celei de a treia şi celei de a patra şedinţe ale lui Michele, îngerul i-a spus că se vindecase şi că, treptat, avea să mai remarce şi alte schimbări.

Michele a văzut flori de culori pe care nu le văzuse niciodată până atunci şi a simţit fericire peste tot în jurul ei.

Imediat a înţeles că fiecare avea un scop. De asemenea, i s-a mai spus şi să petreacă mai mult timp cu fiii ei.

Pentru Michele, viaţa a revenit la normal. A început să ia în greutate, să facă exerciţii fizice în fiecare zi si să lucreze cu normă întreagă - la propria ei afacere.

Puţină cunoaştere

Înainte ca Michele să vină la cabinet, o serie de pacienţi mai descriseseră îngeri sau fiinţe cu formă umană.

Însă niciodată nu auzisem o poveste atât de detaliată şi de elaborată ca a ei. Ei bine, m-am gândit, la ce te aştepţi? Vezi ce faci - se pare că ţi-e dat să atragi genul de oameni care cred că văd îngeri.

La o lună sau două după vindecarea lui Michele, a venit la cabinet un bărbat din Beverly Hills. Nu era bolnav; numai că auzise despre ceea ce se petrecea în cabinet şi voia să experimenteze şi el.

După şedinţă, şi-a deschis ochii şi mi-a spus: „Am văzut o femeie, care mi-a zis să-ţi spun că e aici, că o să ştii cine este. Părea să fie un pic agresivă, dar mi-am dat seama că era doar frustrată, că nu-mi putea comunica clar numele ei. Era Parsley - sau aşa ceva. Apoi mi-a spus: Dacă te vindeci, o să mergi la televizor să vorbeşti despre asta?

Am rămas uimit. Cine era personajul ăsta, Parsley -îngerul Relaţiilor cu Publicul? Nu - ea era confirmarea.

Nu l-am mai văzut pe omul acela niciodată. El nu-l cunoştea pe nici unul din pacienţii mei - si totuşi, ştia despre îngerul cu nume ciudat.

Lucrurile abia începeau capete formă.

A venit la mine o femeie din New Jersey, cu fata ei de 11 ani, care avea scolioză - o curbare a coloanei vertebrale. După şedinţa, fata a deschis ochii şi a privit surprinsă,

După cum mâ obişnuisem, am întrebat: „Ce s-a întâmplat? Ce ai observat?”

„Ei bine”, mi-a spus ea, „am văzut un papagal mic, cu multe culori, care mi-a spus că îl cheamă George,

După aceea, nu mai era defel un papagal; nu mai era nici măcar o formă de viaţă”

O formă de viată, a spus ea.

Erau cuvintele ei. O fetită de 11 ani.

„ Apoi”, adăugă fetiţa, „el a devenit prietenul meu”

Nu mult după asta, a venit un bărbat - adult - pentru o şedinţă. Când s-a terminat, mi-a spus, „M-am trezit lângă o statuie, o statuie de marmură, afară, undeva lângă un vechi bazin roman sau grecesc, cu secole în urmă.

Am privit înspre mâna mea dreaptă şi am văzut un papagal mic, cu multe culori.

Mi-a spus că îl cheamă George. Şi apoi, nu mai era deloc un papagal; iar apoi a devenit prietenul meu.”

În afară de „forma de viaţă”, era aceeaşi poveste ca a fetiţei - cuvânt cu cuvânt.

M-am simţit şi mai vulnerabil decât de obicei când m-am hotărât să-i explic verişoarei mele - a cărei părere o preţuiam - ce se întâmplă în viaţa mea. Am luat o gură de aer şi m-am ţinut tare, ca să aud cum îmi ies din gură fraze ca „palma mi s-a băşicat”, „altă dată a sângerat” şi „pacienţii mei îşi pierd cunoştinţa şi vorbesc cu voci care nu sunt ale lor”, într-un ritm ciudat de independent de voinţa mea.

„Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de tine”, zise ea după ce am terminat, „nu l-aş fi crezut. Dar ştiu că tu nu ai inventa chestii din astea. Te ştiu de o viaţă. Eşti prea cu picioarele pe pământ.” Auzind asta de la verisoara mea, care avusese grijă de mine când eram copil, mi-am dat seama

dintr-o dată, că habar nu aveam cum mă percep alţi oameni - sau că modul în care mă percep ei este atât de diferit de cel în care mă percepeam eu. Habar nu aveam că atâţia oameni rni-ar spune că mă cred când le povestesc ce se întâmplă, „pentru că o spui tu”, „pentru că eşti aşa de mult cu picioa rele pe pământ”, „pentru că. te bazezi aşa de mult pe realitate”, „pentru că, de obicei, eşti atât de sceptic”.

Cu picioarele pe pământ. Mă bazam pe realitate. Sceptic. Ştiam că eram un pic sceptic - măcar si doar pentru că nu prea îi credeam pe oameni, atunci când îmi spuneau că sunt cu picioarele pe pământ. Adică, eu mă consideram un om cu picioarele pe pământ (uneori, cel puţin), însă în nici un caz nu îmi dădusem seama că eram si perceput în acest fel.

În ciuda acestor confirmări, mi-a trebuit o vreme până să le spun părinţilor ce se întâmplă în viaţa mea.

Nu voi uita niciodată răspunsul tatălui meu: „Să nu pleci niciodată din cabinetul ăla!” Ca si cum îngerii, la fel ca si fantoma care obişnuia să bântuie clădirea din Melrose Place, erau cumva legaţi de acea adresă anume.

Din fericire, vindecările, inclusiv aspectul lor de experienţă transcendentală - precum îngerii si culorile - apăreau la fel de bine şi când călătoream, astfel încât ştiam că, dacă entităţile astea ar fi fost într-adevăr „angajate” în Melrose Place, cel puţin îmi puteau urmări programul si îşi puteau aranja transportul până la locuir ţa mea.

Nu că ar fi trebuit să călătoresc cine ştie ce., dat fiind cât de mulţi oameni veneau să mă vadă.

Curajul de a ieşi în faţă

Vindecările deveneau din ce în ce mai uimitoare. Şi totuşi, deşi rezultatele erau satisfăcătoare - în sine si de la sine - ele nu păreau să-mi fie de ajuns, încă mai voiam să ştiu de ce apăreau vindecările. Ce însemna acest fenomen?

De unde venea? Căutarea mea nu avea sfârşit.

Am hotărât să merg la un seminar de trei zile, susținut de Deepak Chopra (Dr. Chopra, desigur, este una dintre figurile majore ale curentului de sinteză medicină-spiritualitate de astăzi, inclusiv ale contopirii fizicii cuantice cu înțelepciunea străveche.) Majoritatea participanților la seminar erau medici şi alți specialişti.

Poate din cauza succesului neobişnuit pe care îl avusesem cu Brian Weiss, am crezut că voi putea găsi un moment ca să îi pun dr. Chopra o mică, întrebare, care ar putea să arunce puțină lumină asupra a ceea ce se întâmpla cu mine şi asupra vindecărilor. Am remarcat că, din loc în loc, în încăpere se aflau microfoane instalate pe stative, care păreau a fi puse acolo pentru a invita publicul să participe.

Seminarul mergea înainte, dar nimeni nu pomenise încă de microfoane, sau de posibilitatea de a interveni din public. Timpul trecea.

În sfârşit, chiar înainte de pauza de prânz din a doua zi, n-am putut să mă mai abțin. Am ridicat mâna si l-am întrebat pe dr. Chopra dacă va exista o sesiune de întrebări.

Dr. Chopra mi-a răspuns cu o întrebare: „Ai o întrebare de pus?”

„Da, am”, am spus.

„Ei bine, du-te la microfon şi întreabă.”

Pe când parcurgeam drumul - aparent, nesfârşit de lung - până la cel mai apropiat microfon, mi-am dat seama că paşii mei răsunau din ce în ce mai tare în încăperea în care se lăsase, brusc, o tăcere întrețesută cu gânduri aproape sonore şi parcă auzeam:

Cine mai e si ăsta?
De ce el are voie să pună întrebări?
Şi eu voiam să pun o întrebare.
Am fi putut să mâncăm de prânz acuma.
Şi proverbialul...
Măcar să fie una bună!

Pe când mă apropiam de microfon, dr. Chopra îmi puse întrebarea: „Ei, care e întrebarea?”

Nu ştiam, încă nu o formulasem. Ca să fie treaba oablă de-a binelea, mi-am dat seama, dintr-o dată, că dacă dr. Chopra nu ştia nimic despre ce se întâmpla în viața mea din august 1993 încoace, ar fi imposibil pentru mine să pun întrebarea, chiar dacă aş fi formulat-o. Aşa că am încercat, pe cât de succint puteam, să explic rapid ce se întâmplase - vocile, sângerările, băşicile. Speram că, până ce aveam să termin cu introducerea, mi se va arăta şi întrebarea perfectă.

La sfârşitul micului meu monolog, mă trezii spunând: „Vă rog să nu credeți că nu-mi dau seama cum sună toate astea - pentru că îmi dau seama. Dar mă întreb dacă nu cumva aveți vreo observație, sau vreun sfat?”

Nici măcar nu prea era o întrebare. L-am privit pe dr. Chopra înclinându-se în față, acolo, pe scenă.

Apoi întrebă: „Care e numele tău de familie?” M-am dat jumătate de pas înapoi, am spus brusc: „Pearl!”

Dădu din cap. „Am auzit de tine.”

Privi în încăpere. „Şi vreau să ştiți cu toții, cei care vă aflați aici, că tot ce a spus acest om este adevărat.”

În prezența tuturor acelor persoane, m-a invitat să vin la Centrul pentru Bunăstare Chopra din La Jolla (în apropiere de Sân Diego) şi să facem ceva cercetări.

Apoi veni si sfatul: „Rămâi ca un copil”.

Patru cuvinte - care însemnau atât de mult...

Nu le voi uita niciodată.

Începuturile cercetării

După cum mi se spusese că se va întâmpla, din ce în ce mai mulți producători de televiziune începură să îmi ceară să apar în emisiunile lor. Fox TV mi-a cerut să îmi ia un interviu la o mare conferință din zona Sân Francisco, împreună cu alte persoane, printre care şi dr. Andrew Weil, doctorul cu barbă

albă, autorul best-sellerului *Să mâncăm bine pentru o sănătate optimă*, care poartă un război extrem de vizibil pentru consolidarea medicinei „tradiționale" și „alternative".

Înainte să părăsesc Los Angeles şi să plec la seminar, din senin, am primit un e-mail de la părinții mei. îmi spuneau un lucru destul de surprinzător: Tatăl meu şi cu tatăl dr. Weil aveau aceeaşi orientare politică şi fuseseră amândoi membri în câteva comitete, în oraşul meu natal, cu ani în urmă. De fapt, părinții mei şi cu părinții lui fuseseră prieteni. Cumva, informația asta nu apăruse până atunci.

Apoi, mama mi-a spus ceva foarte mişcător despre tatăl dr. Weil, Dan. Povestea era aşa: La începutul anilor 1980, tatăl meu a avut o operație cvadruplă de bypass. Pe când era în convalescență, Dan Weil - un om bun şi plin de compasiune - a trimis o scrisoare, dar nu lui, ci mamei mele. Scrisoarea spunea că, adesea, în vremuri de încercare cum erau acelea, cei mai mulți trimiteau o carte poştală celui aflat în spital, uitând că, de cele mai multe ori, persoana care rămâne acasă este cea care are nevoie de mai mult sprijin. Scrisoarea lui era plină de blândețe si de încurajare - a fost un lucru pe care părinții mei nu l-au uitat niciodată. De atunci, Dan Weil murise, iar părinții mei se gândiseră că poate fiul lui va dori să ştie cum le influențase tatăl său viața. I-au scris o scrisoare lui Weil şi m-au rugat să i-o dau eu.

Se nimeri ca Andrew Weil să fie în holul hotelului chiar atunci când eu mă înscriam la seminar. M-am prezentat şi i-am dat scrisoarea. M-a întrebat dacă pot să-i dau şi scrisoarea pe care o scrisese tatăl său, ca să i-o arate mamei lui.

Am schimbat câteva cuvinte politicoase şi am crezut că asta avea să fie cam toată conversația mea cu doctorul.

În seara aceea, am primit un telefon de la femeia care aranjase si făcuse interviurile de la televiziunea Fox. Avusese un accident de maşină în săptămâna trecută si avea câteva coaste rupte, astfel că trebuia să meargă în baston, iar coastele rupte îi permiteau să respire numai superficial. Abia

putea să vorbească - ceea ce nu o punea în cea mai bună poziție pentru a lua interviuri oamenilor.

Mă întrebă dacă puteam să lucrez cu ea în seara aceea. I-am spus că mi-ar fi făcut plăcere. Dar se dovedi a fi mai mult decât atât. Se dovedi a fi încă una dintre piesele acestui puzzle de sincronicitate.

În dimineața următoare, am apărut pentru interviu si am descoperit că dr. Weil urma să fie intervievat chiar după mine. Aşa s-a făcut că drumurile noastre - al meu, al reporteriței si al dr. Weil - s-au întâlnit. Dr. Weil venea la interviu, iar reportera îmi mulțumea pentru şedință si spunea că nu mai are nevoie de baston, că acum poate să respire profund si că este în stare să facă interviurile.

Dr. Weil a întrebat ce făcusem. După ce i-am explicat puținul pe care îl aveam la dispoziție, m-a invitat să vin la Universitatea din Arizona si să țin o prelegere pentru bursierii din Programul lui de medicină integrată (PMI).

Invitația a fost o onoare şi am acceptat-o bucuros. Asta m-a condus la Gary E. R. Schwartz, şeful catedrei de Sisteme Energetice Umane de la Universitatea din Arizona. El şi cu soția lui, Linda G. S. Russek, sunt autorii cărții Universul de energie vie, care prezintă ideea că totul, la orice nivel de existență, este viu, îşi aminteşte şi evoluează. Cartea vrea să explice nu numai unele dintre cele mai mari enigme ale ştiinței convenționale, dar şi mistere cum ar fi homeopatia, supraviețuirea după moarte si capacitățile paranormale.

Dr. Schwartz m-a invitat să revin la universitate si să fac cercetare pe tema vindecărilor. Am acceptat.

Intersecții

Lucrurile se întâmplau din ce în ce mai repede. Era tentant să continui să mă las aşa, dus de val, dar oare chiar puteam să fac asta? Mai erau şi alte considerații.

Îmi petrecusem o parte importantă din viață construind un cabinet de succes, iar toată treaba asta cu „energia vindecătoare" şi cu „spiritele venite prin channeling” nu prea fusese cine ştie ce benefică. Aşa cum am spus şi mai devreme, unii dintre pacienții care făcuseră channeling au fost atât de şocați de experiență, încât pur şi simplu nu au mai revenit niciodată, însă ăsta nu era cel mai rău lucru,

Imaginați-vă că mergeți la chiropractician pentru un tratament şi auziți cum din încăperile alăturate răsună voci bizare. Aşa ceva v-ar cam pune pe gânduri ...

De multe ori mi-am spus: „Trebuie că eşti nebun. Ai de plătit ipoteca, ai rate la maşină - şi mai ai şi un cabinet mare, pe care trebuie să îl ții în funcțiune, ca să poți să faci față la toate astea. Rămâi la chiropractică şi gata.”

Dar nu asta voiau să spună entitățile cu *Suntem aici ca să îți spunem să continui să faci ceea ce faci - şi ştiam asta*. Aşa că am continuat să fac acest „lucru” nou care apăruse.

Chiar şi atunci când vindecările luau o pauză, eu continuam să lucrez cu energia.

Continuam să fac ceea ce făceam.

De ce eu? Nu puteam să mă abțin să mă tot întreb acest lucru. Mi s-a spus că e o întrebare a egoului, dar când viața ți se dă peste cap şi când elementele fundamentale ale realității, pe care le acceptasei încă de la naştere, pur şi simplu nu se mai aplică, întrebarea chiar devine una dificilă.

M-am trezit din nou gândindu-mă la fraze. Ceea ce faci aduce lumină si informație pe planetă, în mod clar, asta însemna că se întâmpla mai mult decât simpla „vindecare” - cel puțin în sensul obişnuit al cuvântului a *vindeca*.

Iar *Trebuie să ştii că eşti un maestru* avea conotații destul de puternice. Problema era că nu prea mă puteam vedea ca un bun candidat pentru statutul de profet.

Îmi plăcea să beau, să mănânc, să mă distrez, să pierd nopțile. Da, este adevărat că fascinația mea - uneori obsesivă

- pentru genul acesta de distracții scăzuse destul de mult, din acea zi pe Venice Beach - şi chiar si mai mult din ziua în care stătusem la fereastra cabinetului şi îl privisem pe Gary luptându-se cu treptele. Totuşi, cu siguranță că mai erau şi alți oameni, care păreau mult mai „merituoşi”, aşa că *ceea ce se întâmpla* nu prea avea sens.

În parte, motivul ar putea să fie că am, aşa, o gură mare: sunt dispus să ies în față şi să vorbesc despre chestiile astea. De asemenea, poate si pentru că se pare că sunt capabil să construiesc legături. Mă dichisesc frumos şi am capacitatea să mă prezint la spitale şi la universități, într-o stare destul de lucidă, să vorbesc cu medici, cu educatori si cu cercetători pe o temă care, ca să nu spunem mai mult, este „de actualitate”. De asemenea, văd că nu am nici o problemă să vorbesc cu cei care pretind că sunt spiritualişti paranormali.

Aceste două grupuri par că există la capete opuse ale spectrului şi că îşi petrec cea mai mare parte din timp fie țipând unii la alții, fie încercând să se ignore reciproc.

Se pare că am capacitatea să îi iau de mână - si pe unii, şi pe alții - si să îi prezint ca oameni care au ceva interesant de oferit şi de împărtăşit.

Sau poate că, la urma urmei, am fost ales cu mult înainte să fi fost capabil să mă gândesc la asta.

Poate că am fost ales încă din noaptea în care m-am născut şi în care mama mea a renăscut - noaptea în care magnifica *Lumină* i-a spus mamei că avea o treabă de făcut: trebuia să mă crească pe mine. Poate că locul ăsta de muncă mi s-a repartizat încă de pe atunci. Şi poate că ceea ce se întâmplă acum este că eu *mă reconectez* cu el.

Vindecătorule, învață-te pe tine

Vindecarea lui Gary şi apariția la televizor care a urmat au fost puncte de răscruce în viața mea. Dintr-o dată, m-am trezit înconjurat de două tipuri de oameni: cei care doreau

vindecare şi cei care doreau să îi învăţ cum *să facă* astfel de vindecări, în sfârşit, am început să fiu abordat de tot felul de organizaţii de învăţământ, cu aceeaşi cerere.

„Asta nu e ceva ce poate fi învăţat", am răspuns. Adică, cum să îţi predea cineva chestia asta? Pe mine nu mă învăţase nimeni. Pur şi simplu... venise.

„Sigur că se poate", venea răspunsul de „trezire la realitate" - întotdeauna inevitabil. „O grămadă de oameni predau cursuri despre vindecare. Există cărţi şi casete pe tema asta în toate librăriile". Şi atunci îmi fluturau în faţă o listă de autori şi de titluri - probabil că multe dintre ele vă sunt cunoscute. Dar, citind cărţile şi ascultând casetele, mi-am dat seama că instrucţiunile - toate - se reduceau la ceva de genul acestor rânduri: „Puneţi clientul să stea întins pe spate (sau pe un scaun). Poziţionaţi-vă într-o anume parte faţă de pacient (cartea vă va spune exact şi care parte este cea mai potrivită), puneţi mâna dreaptă aici şi mâna stângă aici, apoi mutaţi mâna dreaptă unde a fost mâna stângă, iar mâna stângă o puneţi aici..." Nu vă faceţi griji. Cartea vă va spune nu numai poziţiile exacte în care să vă plasaţi mâinile, dar şi direcţia în care să mergeţi şi spre care să priviţi. Iar dacă asta nu e suficient, cartea vă va mai spune şi ce anume să gândiţi, în timp ce faceţi toate astea.

Dar, după cum îmi dădeam seama, asta nu era vindecare. Era un soi de tangou. Iar lumea nu prea avea nevoie de încă un profesor de dans.

Nici milioanele de seminarii pe tema asta nu păreau să fie de mai mult ajutor - fie mari, fie mici, ieftine, scumpe sau exorbitant de scumpe. Să vorbim despre câteva dintre aceste seminarii. Ca să fii vindecător, nu ai nevoie să cheltuieşti 40.000 de dolari pe un curs de patru ani, unde să studiezi despre alţi vindecători şi hipnotizatori care au existat de-a lungul timpurilor. Ca să îl parafrazez pe dr. Reginald Gold, chiropractician şi filosof al timpurilor noastre, asta nu te face vindecător - asta te face *istoric*.

Cu alte cuvinte, cele mai multe şcoli de vindecare nu te învaţă nimic despre vindecare, ci despre istoria anumitor vindecători. Te învaţă ce gândea vindecătorul cutare, ce credea vindecătorul cutare, iar în cazul în care chiar nu ai nici un pic de noroc, te învaţă şi *ce anume ar trebui* sa gândeşti tu.

Am abordat fiecare nouă experienţă educaţională structurată - fie ea carte, casetă sau seminar - cu o stare de anticipaţie, ca să-mi dau seama doar că mi se servea acelaşi castron de ovăz spiritual, încălzit şi reîncălzit la nesfârşit. Ba mai mult, castronul care mi se oferea se răcise atât de mult, încât prinsese si pojghiţă.

Şi totuşi, la seminariile astea, jumătate dintre participanţi stătea acolo hipnotizată, de parcă li s-ar fi aruncat dinainte perlele unei cunoaşteri nou descoperite.

Cealaltă jumătate afişa un zâmbet si dădea din cap aprobator. Nu e vorba despre acel gest mic pe care îl faci când eşti singur într-o cameră si citeşti o carte sau asculţi pe cineva la radio; astea erau încuviinţări largi, de spectacol, supradimensionate, care să demonstreze celorlalţi că instructorul spune un lucru pe care ei îl ştiau deja şi care să îi valideze pe ei, faţă de toţi ceilalţi din încăpere. (Să nu uităm că goana după evoluţia spirituală nu înseamnă întotdeauna că jocul de-a „conducătorul" s-a terminat.)

Sprijinindu-mă pe dovezile din ce în ce mai covârşitoare ale acestor experienţe, am început să fiu si mai sigur de afirmaţia mea dinainte; *Vindecarea nu e ceva ce se poate preda şi învăţa*. Şi ştiţi ceva? încă mai cred asta.

Ei bine, atunci, de ce scriu cartea asta? Pentru că, pe când mă concentram să văd dacă (sau cum) se poate învăţa despre vindecare, mi-a scăpat un fenomen din ce în ce mai frecvent, care se petrecea chiar aici, în cabinetul meu.

Ştiţi, din ce în ce mai mulţi oameni care veniseră la mine pentru vindecare telefonau, de obicei după o primă şedinţă, ca să-mi spună că, atunci când ajung acasă, descoperă că televizoarele, combinele muzicale, luminile, frigiderele -

în general, aparatele electrice de tot felul - se aprind şi se sting, Totul se întâmplă în mod repetat.

Oprirea era rareori una permanentă - deşi, ne-am putea gândi că aparatele se pot stinge sau pot să se oprească şi să nu mai meargă minute - sau zile - în şir. De obicei, cu cât era mai mare obiectul, cu atât mai lung era timpul de oprire. Era ca şi cum aparatele ar fi căpătat viaţă proprie.

Pentru cei mai mulţi dintre oameni, experienţa dădea senzaţia că li s-ar fi comunicat ceva. Cred că aşa şi este. Eu mă gândesc că e cineva care spune: *„Salut. Chiar sunt aici. Noi chiar existăm.”*

Aceiaşi oameni povesteau apoi că simţeau şi că se întâmpla ceva ciudat cu mâinile lor - senzaţii ciudate: calde şi electrice, sau reci şi ca o adiere.

Apoi îmi explicau că, dacă îşi ţineau mâinile în apropierea cuiva care avea o problemă, adeseori simptomele se diminuau sau dispăreau în întregime: psoriazisul se curăţa, astmul dispărea, rănile cronice se vindecau.

De multe ori, astfel de rezultate apăreau peste noapte sau imediat. Poveştile şi telefoanele veneau mereu.

Din asta mi-am dat seama că, deşi nu poţi învăţa pe cineva despre vindecare, capacitatea de a vindeca poate fi, într-un fel, „transmisă” oamenilor.

Apoi, ceea ce se poate preda este modul de recunoaştere şi de rafinare al acestei capacităţi (lucru pe care încerc să-l fac prin această carte).

Într-un sfârşit, am sunat la una dintre organizaţiile care îmi făceau curte şi am fost de acord să predau un curs.

Le-am spus să adune oamenii şi să facem o încercare.

Sosi şi seara cursului. Undeva pe drum, pe când conduceam în traficul infernal al orei de vârf în L.A„ am decis să nu folosesc notiţe, Am intrat în încăpere şi toţi erau deja aşezaţi la locurile lor.

Douăzeci şi cinci de persoane. Nu mă aşteptasem să văd atâta lume, Am mers în partea din faţă a încăperii şi am

dat la o parte scaunul şi pupitrul; mi-am dat jos pantofii şi nvam aşezat, cu picioarele încrucişate, pe masa pliantă care, dintr-un motiv sau altul, fusese pusă acolo şi a fost suficient de drăguţă încât să nu se prăbuşească sub greutatea mea. „Ştiu că aţi venit aici cu toţii ca să auziţi ce am de spus în seara asta”, am spus, „şi abia aştept şi eu să văd ce am de spus.” Am început să povestesc ce mi s-a întâmplat în august 1993, am răspuns la întrebările lor şi apoi am „activat” mâinile fiecărui cursant. I-am învăţat cum să se joace (sau cum să lucreze, dacă preferaţi aşa) cu aceste noi frecvenţe de energie - şi, după ce le-am spus să mă sune dacă se întâmplă ceva interesant, am eliberat un grup de proaspeţi „vindecători”, pe o planetă care nici nu bănuia ce i se întâmplă,

După aceea, telefonul începu să sune ca la gară,

Dar iarăşi - cine putea să ştie ce urma să se întâmple?

Acuma cine e elevul?

Deci, iată-mă aici, Călătoria a fost lungă şi ciudată, incitantă şi puţin înspăimântătoare pe ici, pe colo, însă cred că acum sunt acolo unde trebuie să fiu.

Dacă ne gândim, este o mare ironie; loaza, elevul care nu putea să stea liniştit, puştiul care chiulea de câte ori putea şi care m împotrivea cursurilor da la facultate, ori de câte ori putea - acum deveniii chiar el profesor,

Restul cărţii eite o parte din acest proces,

Tot făcând eemirarii, de-a lungul anilor am descoperit că oamenii m pot conecta la această energie, având o cantitate minimă de instrucţiuni - şi să o folosească apoi în modul în care doresc,

Într-un fel, a învăţa ia foloseşti aceste energii este ca şi cum ai învăţa să dansezi tango,

Poţi să te uiţi la nişte desene dintr-o carte, dacă vrei -dar învăţarea m face mai rapid şi mai bine dacă te uiţi la o casetă video,

Si, până la urmă, nici caseta nu este la fel de eficientă ca un curs de dans la un studio, unde lucrezi cu un instructor în mod direct.

Acelaşi lucru este valabil şi aici.

Restul cărţii vă va da o serie de informaţii transmise prin cuvinte. Alte informaţii vor fi împărtăşite prin altceva decât cuvintele - puteţi să o numiţi codificare, vibraţie, sau oricum altcumva.

Şi da, puteţi începe transformarea şi lucrul cu energia după ce citiţi aceste rânduri, pentru că, într-o anumită măsură, capacitatea de a menţine si de a utiliza aceste frecvenţe noi este împărtăşită celor care vin în contact cu ele prin cuvântul scris, dar si prin alte forme de media.

Nu, nu e la fel ca atunci când lucrezi cu fiecare persoană în parte, dar este un început în forţă.

PARTEA A II-A

VINDECAREA RECONECTIVĂ ŞI CE ÎNSEAMNĂ ACEASTA

"Linii drepte ale timpului sunt, de fapt, fire ale unei plase care se întinde la infinit"

A trăi acest moment

Sutre pentru iluminare instantanee

CAPITOLUL NOUĂ

Spune-mi mai mult

„Religia si ştiinţa trebuie sa se împace, la fel cum trebuie să se împace intuiţia si raţiunea, experienţa si cunoaşterea.”

Dr. Jonas Salk

Aşa cum am spus, după cea de a doua şedinţă pe care am avut-o cu femeia din Venice Beach şi după evenimentele ce au urmat, m-am concentrat să aflu ce se întâmpla cu mine.

Faptul că am început să citesc cărţi de bună voie spune multe, dar nu m-am oprit acolo.

În afară de „experţii”, „mediumurile senzitive” şi „maeştrii paranormali” pe care i-am vizitat - şi care m-au vizitat - am întrebat pe toată lumea care am crezut că mi-ar putea da cea mai mică idee despre ce se întâmpla: conducători religioşi, rabini, kabalişti, guru - tot ce vreţi.

În cea mai mare parte, mi-am dat seama că nimeni nu „ştia” cu adevărat. Cel puţin, nimeni de pe lumea *asta.* Sau poate că ştiau frânturi, dar nu aveau o viziune completă. Sau îmi confundau experienţele cu ceva ce citiseră, cu un lucru despre care învăţaseră, însă care, de fapt, nu se aplica aici. Situaţia cea mai obişnuită în care mă aflam era că, în loc să *analizeze* efectiv fenomenul, oamenii voiau să-l explice din optica parametrilor confortabili ai propriului lor sistem de credinţe sau religii. Cumva, voiau să îl înghesuie într-o cutiuţă prea mică, prea restrictivă ca să-l poată conţine.

Trebuia să ştiu mai mult şi voiam să aflu mai multe de la cineva care avea o perspectivă completă. Voiam să am o conversaţie directă cu aceşti *îngeri,* cu aceste *fiinţe.* Am încercat cum am putut, dar lucrul acesta părea să nu se întâmple - si credeţi-mă, era mai mult decât frustrant.

Mi-am observat si mi-am ascultat pacienţii destul de mult până acum, ca să ştiu că îngerii ăştia erau reali. Pacienţii mei chiar *vedeau* ihgerii, chiar îi *auzeau,* le *miroseau* parfumul - adică, toţi *în afară de mine.*

E puţin dacă aş spune că mă simţeam exclus. Aşa că, ori de câte ori puteam, încercam să fac aceste fiinţe să comunice cu mine, cel puţin indirect, prin Fred.

Vreau să ştiţi că nu obişnuiesc să cred lucrurile doar pentru că sunt flatat sau pentru că ele sună bine. Nu îmi pasă prea tare de termenul *NewAge.* Am îndoieli serioase cu privire la mulţi dintre cei care pretind că au daruri „speciale” şi „supranaturale”, mai ales după ce, analizând intenţiile şi scopurile lor, se pare că mulţi dintre ei se prezintă în acest fel doar în încercarea lor de a se evidenţia din mulţime, de a primi ceva laude publice, sau de a-şi compensa sentimentele de inferioritate. Nu văd aure şi nici nu am puteri paranormale. Iar în ceea ce îi priveşte pe cei care fac channeling, hai să fim serioşi - nu trebuie să fii Linda Blair, să te tânguieşti, să tremuri şi să vorbeşti cu o voce care sună ca un disc vechi, cântat pe un patefon cu viteze variabile.

Pe de altă parte, când am 50 de oameni care nu m-au mai văzut niciodată si care îmi spun aceleaşi cuvinte şi - fără să le cer - îmi relatează că au perceput aceleaşi entităţi de care n-a mai auzit nimeni până acum... ei bine, atunci nu mai e rezonabil să *nu* accept faptul că se întâmplă cu adevărat ceva.

Dar *ce anume* se întâmplă? în primul rând, de unde vine energia vindecătoare? Cine o trimite?

Cum face ea ceea ce face?

Entităţile erau dispuse să vorbească despre cele mai

multe dintre aceste lucruri, dar channelingul era doar una

dintre sursele de informație.

În sfârşit, aveam să descopăr o altă sursă de informaţie - una care se afla adânc în mine. (Uneori, curajul înseamnă să mergi adânc în tine şi să ai încredere în ceea ce aduci de acolo... dar asta e altă poveste.)

Ceea ce am ajuns să numesc *deconectarea* (nume pe care l-am luat din cea de-a treia şi din cea de-a patra frază pe care le-am primit prin channeling) *nu este* ceva imaginar. Pe lângă faptul că mă bazam pe cele şase fraze primite şi pe fiinţele spirituale din alte dimensiuni, care să confirme si să dovedească realitatea existenţei acestei reconectări, ea este evidentă si în practică, dar şi în laboratoarele ştiinţifice.

Reconectarea este procesul general de reconectare la univers, care permite ca vindecarea reconectivă să aibă loc.

Aceste vindecări şi frecvenţe progresive au o lăţime de bandă diferită şi ne vin printr-un spectru de *lumină si informaţie* care nu a fost prezent pe Pământ până acum. Prin Reconectare, putem să interacţionăm cu aceste noi niveluri de lumină şi informaţie; la fel, prin aceste noi niveluri de lumină şi informaţie, ne putem reconecta.

Acum sunteţi deja pregătiţi să vă faceţi o idee despre ce este procesul acesta, de unde vine şi cum funcţionează el.

Bun venit la ceva *nou.* Acest lucru este *diferit* Este *real* - şi, cumva, el se află în voi.

Din fericire, nu e nevoie să depanăm poveşti despre sursa sau despre natura acestei energii. Vindecarea Reconectivă este sprijinită de cele mai recente teorii din fizica nucleară si cuantică, prin care tot ceea ce noi, oamenii, ştiam că este adevărat, acum este răsturnat cu susul în jos: timpul curge invers, gravitatea creste odată cu distanţa, iar materia şi energia se desfac în bucle vibratorii de stringuri.

CAPITOLUL ZECE

Stringuri si corzi

„Dintr-un punct de vedere multisenzorial, observaţiile, intuiţiile, bănuielile si inspiraţiile sunt mesaje venite de la suflet sau de la inteligenţele avansate, care sprijină sufletul în călătoria sa de evoluţie.”

GaryZukav, autor al cartii Sediul Sufletului

Ce se află dincolo

Oamenii sunt fiinţe cercetătoare, întotdeauna vrem să ştim „cum” şi „de ce”, chiar şi atunci când răspunsurile nu ne fac nici un bine - aşa cum, cel mai adesea, este cazul.

De cele mai multe ori, „cum” şi „de ce” pot fi nişte în-Irebări foarte care ne iau din forţă. Cu toate acestea, încă de la început, iată cum mă lupt tocmai cu aceste întrebări:

„Cum?” „De ce?” „Cum funcţionează asta?”

„De ce este aici?” „Ce se întâmplă?”

Niciodată nu am primit un răspuns care să mă satislacă. Ştiu că nu toată lumea insistă să primească răspunsuri.

Unii oameni nici nu pun multe întrebări. Citesc despre ceva şi imediat cred lucrul acela. Prietenii le spun altceva şi ei cred şi aia. Credulitatea absolută, combinată cu ceea ce eu numesc „spiritul gregar”, îi face pe oameni să alerge în masă si să sară de pe o culme New Age pe alta, căutând răspun-

suri, dar înecându-se într-o mare de nehotărâre, care e mereu i cdirecționată.

Numai după ce mi-am dat seama că nu aveam să primesc alte răspunsuri - oricum, nu din surse externe - am ajuns la concluzia că, poate, nici nu era *important pentru* mine să ştiu. Poate că ar fi fost chiar contraproductiv.

Dar existau indicii - aluzii pe care vi le împărtăşesc acum, în această carte.

„ *Ceea ce fad tu, reconectează stringurile.* “

„ *Ceea ce faci tu, reconectează corzile.* “

Aşa cum am mai spus înainte, astea erau cea de a treia si cea de a patra afirmaţie, care îmi fuseseră transmise prin channeling, printr-o serie de pacienţi de ai mei. Din propria experienţă, am ştiut imediat la ce se refereau „stringurile”.

Când folosim această energie vindecătoare, facem mai mult decât să rezolvăm o anumită problemă; de fapt, efectiv, reconectăm stringurile - stringurile de acid dezoxiribonucleic, de ADN. ADNul este o moleculă complexă, formată din două stringuri conectate într-o formă de dublă spirală, ca o scară răsucită. Ştiinţa ne învaţă că fiecare fiinţă umană are aceste două stringuri în fiecare moleculă de ADN din corp şi că această configuraţie este baza codului nostru genetic - a structurii noastre. Din aceste mici fărâme de materie provine structura corpului, a creierului şi chiar a personalităţii noastre. Ceea ce *nu ne spune* ştiinţa - cel puţin, nu încă - este că, la un moment dat, se poate ca noi să fi avut 12 stringuri de ADN, care codificau încă şi mai multă informaţie! (Ei bine, închideţi-mă - am spus-o, deşi am jurat că nu am să o fac!)

„Reconectarea stringurilor” implică, în mod special, faptul că rasa omenească nu mai continuă să evolueze într-o manieră aproape lineară, ci va ajunge înapoi în timp si va scoate la iveală aspecte din vremea când eram oameni mai compleţi. Asta este, în parte, ceea ce se întâmplă acum, cu Reconectarea: ne reconectăm cu cine am fost altă dată.

„*Ceea ce faci tu, reconectează stringurile.*“

”*Ceea ce faci tu, reconectează corzile.* “

La început am crezut că cele două fraze înseamnă, mai mult sau mai puţin, acelaşi lucru - unii foloseau cuvântul *stringuri,* alţii cuvântul *corzi,* asta era singura diferenţă.

O diferenţă semantică.

Apoi am auzit de un concept din fizica cuantică şi mi-am dat seama că nu mă prinsesem defel despre ce era vorba cu „stringurile” la care se refereau entităţile.

Fraza aceea nu se referea deloc la ADN. Ea se referea la planurile existenţiale paralele (care se întâmplă în acelaşi timp): se referea la fizica subnucleară.

Era vorba despre descrierea structurii fundamentale a universului. Despre *teoria stringurilor**

În esenţă, „teoria corzilor, sau a stringurilor” este un mod de a vedea „cărămizile” de materie şi energie, într-un fel care ar putea să clarifice dilema care îi bântuie pe oamenii de ştiinţă de decenii încoace: anume, că nu se poate ca amândouă ramurile fizicii să fie adevărate.

* *Teoria Corzilor,* sau *a Stringurilor* este un concept ipotetic din fizică. Termenul provine din denumirea engleză „String Theory”, care ar însemna *Teoria Corzii* sau poate, şi mai bine, *Teoria Corzilor.* Deoarece un element esenţial în construcţia modelului fizic este supersimetria, de multe ori *Teoria Corzilor* este redenumită *Teoria Supercorzilor,* dar în esenţa ambele denumiri semnifică acelaşi lucru.

Până în prezent sunt cunoscute cinci modele viabile care nu au anomalii şi care sunt consistente într-un spaţiu fizic cu zece dimensiuni, una temporală si nouă spaţiale. Se crede că aceste cinci teorii nu reprezintă altceva decât diverse manifestări ale Teoriei M (M-theory).

In Teoria Stringurilor, particulele elementare sunt alcătuite din stringuri (corzi sau sfori) aflate sub excitaţie. Stringurile trebuie să fie întinse sub tensiune, pentru a deveni excitate, dar aceste stringuri nu sunt prinse de un suport, ele plutesc in spaţiu-innp. Tensiunea stringurilor este data de cantitatea l / (2pa), unde a este egal cu pătratul lungimii stringurilor. Daca teoria stringurilor este o teoria a gravităţii cuantice, atunci mărimea medie a unui string trebuie să fie aproximativ egală cu lungimea Planck, care este aproximativ 10-33 cm.

Stringurile pot fi inchise (sunt ca o bucată de sfoară sub formă de cerc), sau deschise (ca o bucată de sfoară). Cele deschise se pot inchide şi ele, devenind inchise. Aceste stringuri interactionează unele cu altele in spaţiu si timp, rezultând particule elementare. Diferitele forme de interacţiune dintre stringuri dau proprietăţile fizice ale particulei, n. t.

Asta nu este fizica pe care am învăţat-o cu toţii la şcoală, ci una care sprijină şi observă viaţa, spiritualitatea, planurile paralele ale existenţei. Să aruncăm o privire.

La urma urmei, fizica este cea care defineşte universul fizic în care trăim. Fizica se referă la obiectele din acest univers, la forţele care le ţin laolaltă şi la secretele care fac mecanismul să funcţioneze.

Fizica se mai referă şi la extreme. La un capăt al scalei, principiile bizare ale „mecanicii cuantice" descriu şi estimează comportamentul a ceea ce este foarte, foarte mic: atomii şi părţile lor componente.

La cealaltă extremă, cele două teorii ale relativităţii ale lui Einstein se ocupă de vastitatea universului în sine, de viteza luminii şi de deformarea spaţiului-timp de către corpuri masive, cum ar fi stelele, galaxiile şi găurile negre.

Dincolo de frumuseţea lor abstractă, ambele teorii s-au dovedit a fi instrumente foarte puternice. Mecanica cuantică a dus la dezvoltarea chip-urilor de calculatoare.

Relativitatea le-a dat cosmologilor instrumentele necesare ca să explice tot felul de activităţi ciudate care se petrec în imensitatea universului.

Problema, spun ei, este că, dacă fizica cuantică este adevărată, atunci relativitatea trebuie să fie falsă - şi invers.

Când încerci să aplici regulile ce guvernează un tărâm pe regulile ce îl guvernează pe celălalt, ele nu mai funcţionează. Mecanica cuantică sugerează că, la nivel subatomic, unde materia şi energia nu mai sunt entităţi separate, universul este atât de haotic şi de imprevizibil, încât el este denumit „spumă cuantică".

Pe de altă parte, relativitatea funcţionează doar într-un univers perfect neted şi extrem de previzibil. Vreme de decenii, fizicienii au căutat un mod de a unifica aceste două teorii puternice într-o singură Teorie a Totului. Acum se pare că au reuşit - prin Teoria Corzilor.

Conform acestui concept, cele mai mici „lucruri" din univers nu sunt particulele subatomice despre care am auzit cu toţii - protonii, neutronii şi electronii - şi nici măcar particulele şi mai mici, cu care lucrează de obicei specialiştii în fizică nucleară - quarkul, leptonul, neutrino (care, dacă mă întrebaţi pe mine, sună ca numele unei mărci de cereale pentru micul dejun) şi aşa mai departe. Se pare că cele mai elementare particule din univers, de fapt, nu sunt deloc particule. Cea mai bună descriere a lor este că sunt nişte bucle de „coardă", care vibrează la anumite frecvenţe.

Aceste frecvenţe vibraţionale determină „identitatea" corzii - şi implicit genul de particulă din care ea va face parte: un quark care face parte dintr-un atom, care, la rândul lui, face parte dintr-o moleculă de materie, sau o particulă care, în final, va deveni un foton de energie electromagnetică. Totul depinde de frecvenţa vibraţiei.

Percepută de la acest nivel, „spuma cuantică" nu mai pare atât de iremediabil haotică.

Bine, asta îi mulţumeşte pe fizicieni, însă cu noi cum rămâne? Ce înseamnă Teoria Corzilor, pentru noi?

Probabil că deja v-aţi năpustit să trageţi concluzii: Teoria Corzilor sugerează că forma si conţinutul întregului univers este determinată de *frecventele vibraţionale* din inima fiecărui atom, a fiecărei particule.

Acest concept coroborează ideea că, până la urmă, nu este nici o diferenţă între materie şi energie. Totul este una -şi totul este ca un fel de muzică. Vă sună cunoscut?

Conceptul acesta a fost deja înţeles de mistici şi de alte persoane de spiritualitate înaltă, cu secole în urmă.

Dar asta nu e totul. La nivelul minuscul al Teoriei Corzilor - un domeniu atât de mic, încât poate fi descris doar prin formule matematice extrem de complexe - universul nu este construcţia cvadri-dimensională pe care suntem obişnuiţi să o percepem noi, oamenii si în care suntem obişnuiţi

să trăim. Oamenii funcționează într-o lume definită prin înălțime, adâncime, lățime si timp. Asta e tot ce ştim.

Dar asta nu e tot ce este - nici pe departe. Până acum, fizicienii care lucrează cu teoria corzilor postulează că aceste corzi există peste tot, în *7 pană* la *11* dimensiuni diferite în acelaşi timp. într-un târziu, vor identifica şi o a douăsprezecea dimensiune - unii spun deja că există mai multe.

La celălalt capăt al scalei cosmice, oamenii de ştiință au acum dovada că unele particule nu numai că nu respectă „limita de viteză cosmică" a lui Einstein - viteza luminii -dar o şi depăşesc cu mult.

Deci, ce înseamnă toate astea pentru noi, la scară omenească? în primul rând, ele ne arată cât de mult mai au de învățat oamenii de ştiință. Pe de altă parte, acum ştim că mai există şi alte dimensiuni. Puneți asta laolaltă cu natura instabilă şi imprevizibilă a acestui univers - conform mecanicii cuantice - si veți obține suportul ştiințific pe care se sprijină nu numai conceptul de dimensiuni multiple, dar şi acela de *universuri* multiple - în cazul acesta, universuri *paralele* - şi anume, aşa-numita interpretare a Lumilor Multiple. Poate că există un număr infinit de astfel de universuri, care sunt, toate, conectate cu al nostru, la nivelul corzilor.

În sensul unei concluzii logice, asta ne spune că locul în care vă aflați acum, în vreme ce citiți această carte, există într-un număr infinit de variațiuni, care au loc toate în acelaşi timp. într-unul din aceste universuri, stați singur.

În altul, încăperea este absolut goală, într-un altul, are loc o petrecere. Cu alte cuvinte, toate lucrurile sunt... nu numai posibile, dar şi *probabile,* într-un univers alternativ.

Până acum, cei mai mulți dintre noi am fost conştienți de singurul univers pe care îl ocupăm. Acum, prin noile frecvențe de reconectare, putem să interacționăm cu alte planuri, sau cu alte dimensiuni... la nivel conştient.

Aceasta este trecerea noastră de la ființe omeneşti *cu cinci simțuri,* la ceea ce Gary Zukav numeşte ființe omeneşti

cu *multisenzoriale*- sau ceea ce eu numesc fiinţe omeneşti *trans-senzoriale* sau *transcendent-senzoriale.*

Astfel putem să trecem dincolo - să transcendem cele cinci simţuri de bază pe care le avem.

Când am primit prin channeling cele şase fraze, cine îmi trimitea aceste mesaje? Cu siguranţă că ele nu veneau de la persoana care vorbea - si era clar că nu se mai afla nimeni altcineva în încăpere. Aşa că, poate era cineva dintr-unul din aceste planuri de existenţă care apar simultan - cineva care înţelesese cum să treacă dintr-un plan într-altul şi cum să se prezinte într-o încăpere din lumea noastră.

Să fim atenţi

„Problemele importante pe care le avem nu pot fi rezolvate la acelaşi nivel de gândire cu care le-am creat.

Albert Einstein

Obişnuiam să cred că oamenii se încadrează în trei categorii: aceia care nu cred în existenţa a ceva de dincolo de cele cinci simţuri ale noastre, aceia care sunt deschişi să accepte posibilitatea că dincolo de acele simţuri există ceva şi aceia care cred, cu siguranţă, că există ceva mai mult.

Cu toate astea, dintr-o dată mă trezesc că mă aflu într-o a patra categorie: aceia care *ştiu* că există ceva mai mult.

Ce înseamnă faptul că diferite persoane care au venit la mine în cabinet văd aceleaşi entităţi în repetate rânduri - entităţi care nu sunt pomenite în nici o carte, în nici o poveste?

Oamenii ăştia văd aceiaşi îngeri, aceleaşi fiinţe, aceiaşi ghizi, aceiaşi... cum vreţi voi să le spuneţi.

Ce înseamnă faptul că oameni străini unii de alţii percep aceleaşi mirosuri, văd aceleaşi culori şi forme şi trăiesc aceleaşi senzaţii?

E cu neputinţă ca aceste manifestări să se repete cu o asemenea acurateţe absolută - în afară de cazul în care ele

chiar există undeva, iar diferiţi oameni le percep, printr-o *iranscendere a celor cinci simţuri.*

Cu alte cuvinte, pare clar că aceste persoane sunt în contact cu cel puţin un univers alternativ - diferit de al nostru şi totuşi unit cu el, undeva în spuma cuantică.

Două universuri, trei universuri, mai multe universuri legate unul de altul si legate de toate universurile posibile... prin corzile vibrânde care se află în miezul a toate.

Trans-senzorial sau transcendent-senzorial

Trans înseamnă „de partea cealaltă, dincolo de, peste". Mai înseamnă si „prin" şi „schimbare".

Transcedendent înseamnă „care trece dincolo" (de o limită omenească), „care există dincolo de si independent de ..." (experienţa materială a universului) si „care se ridică deasupra sau peste, care depăşeşte".

Iar senzorial înseamnă „care are legătură cu simţurile". *Trans-senzorial transcendent-senzorial* sau cum vreţi să-i spuneţi, este un termen care ar descrie procesul sau capacitatea de a trece dincolo de cele cinci simţuri de bază pe care le avem.

Deşi interpretarea şi descrierea pe care o dăm acestor experienţe se bazează deseori pe cuvintele familiare care reprezintă cele cinci simţuri ale noastre, experienţa în sine nu este aceeaşi. Ca vindecător, pacienţii (sau clienţii) pe care îi aveţi ar putea să vă spună: „Am auzit o voce, dar nu era *chiar* o voce... Nu aş putea spune chiar că *am auzit-o"*

Sau, aşa cum mi-a spus Gary: „Am simţit ca şi cum nişte mâini invizibile mi-ar fi rotit piciorul, dar nu le simţeam deloc ca pe nişte mâini."

„I-am văzut, dar nu i-am văzut efectiv, cu ochii", este o observaţie obişnuită, la fel ca şi: „Era cel mai uimitor parfum, însă ceea ce e ciudat, este că eu nu am simţul mirosului, aşa că nu ştiu cum îl miroseam."

Relaţionăm experienţele noastre la simţurile limitate pe care le avem aici, pe Pământ, pentru că asta e tot ce ştim... deocamdată.

Dintr-o dată, când noi, ca vindecători, lucrăm cu cineva, nu numai că simţim un vânt în mâini, deşi în încăpere nu este nici o adiere - sau o senzaţie ca nişte balonaşe în palme, sau scântei sau pulsuri magnetice - ci îi aducem şi pe *ceilalţi* într-un loc în care şi ei interacţionează cu alte dimensiuni.

Nu numai noi facem tranziţia, ci îi ajutăm şi pe ceilalţi, în tranziţia şi transformarea lor în fiinţe trans-senzoriale sau transcendent-senzoriale. îi purtăm *dincolo, peste* cele cinci simţuri pe care le au. îi conducem *prin* şi *în* schimbare, însă, mai mult decât atât, îi ajutăm să evolueze *dincolo de limitele lor omeneşti,* să existe *dincolo de experienţa materială si independent de aceasta,*

„Ceea ce faci tu, reconectează corzile".

Corzile.

Ce cuvinţel ciudat pentru ceva care ne modifică atât de drastic perspectiva asupra realităţii!

CAPITOLUL UNSPREZECE

Marile întrebări

„Suntem membrii unei imense orchestre cosmice, în care fiecare instrument viu este esențial pentru interpretarea complementara si armonioasa a întregii partituri.
din Suntem înrudiți cu tot ce înseamnă viață,
de J. Allen Boone

Ce înseamnă să te „acordezi” la o frecvență sau la o vibrație? De fapt, în primul rând, să vedem ce înțelegem prin „frecvențe” şi „vibrații”? în scrierile spirituale întâlniți termenii aceştia tot timpul, mai ales în materialele autorilor New Age contemporani, însă veți vedea că ele rareori sunt definite clar, Acceptăm - pe încredere - că ele înseamnă ceva concret? Cei care funcționăm foarte mult cu partea stângă a creierului ne-am putea simți împinşi să acceptăm anumite definiții doar pe bază de încredere - şi să nu ne placă acest lucru. Cei care lucrăm cu partea dreaptăne delectăm cu libertatea si cu fluiditatea conceptului,

Pe măsură ce evoluăm dincolo de cele cinci simțuri elementare, învățăm să comunicăm prin concepte şi să acceptăm faptul că anumite concepte nu pot fi definite cu cuvintele noastre, *Limbajul nostru este limitat de dimensiunea pe care o percepem.*

Vrem ca aceste cuvinte - sau, mai exact, lucrurile la care se referă aceste cuvinte - să însemne ceva concret. Indiferent ce înseamnă ele pentru noi la nivel intuitiv, mulți dintre noi credem că, pentru a fi de folos, cuvintele trebuie să aibă înțelesuri clar definite. Avem o dorință - aceea de a putea împărtăşi experiența noastră prin *cuvinte aici,* în ceea ce credem a fi „lumea reală”. Aşa că vrem ca înțelesurile acestor cuvinte să fie - şi ele - la fel de reale.

Să începem cu dicționarele. *A acorda* înseamnă „a ajusta, a armoniza, a pune într-o relație armonioasă de reacție reciprocă”, *A vibra* înseamnă „a se deplasa rapid înainte şi înapoi”, în domeniul ştiinței, *energia* este „capacitatea unui sistem fizic de a efectua o activitate”, iar *frecventa* înseamnă „numărul de apariții (sau ce măsurăm noi, acolo) într-un interval de timp dat”.

Să vedem acum ce înseamnă aceste cuvinte pentru noi.

Energie versus spirit

Mai întâi, dați-mi voie să subliniez că nu prea mă interesează cuvântul *energie,* folosit în legătură cu genul acesta de muncă de vindecare. Pentru mine, este un termen mult prea rece şi prea mecanic. Un alt motiv este că, în general, se consideră că energia scade odată cu distanța. Frecvențele acestui continuum de reconectare *nu* scad odată cu distanța. Asta, pentru că vindecarea şi transformarea au loc printr-un schimb de informații - „lumină şi informații”, ca să fiu mai exact. Deşi vindecarea aceasta se poate transmite prin energie, componenta energetică a acestei informații este doar unul dintre purtătorii ei. *Şoptitul* este o analogie simplă. Şoptitul utilizează mult mai puțină energie decât țipatul, dar, într-o stare corespunzătoare, cantitatea de informație primită este aceeaşi - dacă nu chiar mai mare, în orice caz, aici *nu* vorbim despre utilizarea energiei în sine, ci despre *transferul*

de informaţie. Cu alte cuvinte, transferul de informaţie nu depinde de cantitatea de energie care îl poartă.

Din acest motiv, vindecarea reconectivă ne duce dincolo de domeniul oricărei forme de vindecare energetică.

Vindecarea reconectivă se înscrie, mai degrabă, în sensul vindecării prin Spirit, sau prin spiritualitate, însă nu mă interesează nici termenul de *vindecare spirituală,* pentru că, deşi, în sensul său pur, este mai în ton cu ceea ce facem, ceea ce a ajuns el să însemne astăzi este o colecţie de lucruri date din mână în mână şi o serie de oameni care se prosternează în faţa lor cu veneraţie. Aşa că, nici termenul acesta nu este bun. Din câte înţeleg eu acum, ceea ce se întâmplă ar putea fi definit cel mai bine ca si o „comunicare spirituală/schimb de informaţii la nivel spiritual".

Beverly Rubik a spus odată că are senzaţia că „informaţie sfântă" ar fi un termen mai reprezentativ, dar eu nu aş vrea să-mi asum sarcina de a căra o astfel de cruce.

Aşa că, pentru moment - şi pentru ca să facem comunicarea mai uşoară şi textul mai simplu, să folosim doar cuvântul *energie,*

Frecvenţe

Dar „vibraţie"? E un cuvânt pe care îl folosim tot timpul, însă mulţi dintre noi nu ştim prea sigur ce înseamnă. Desigur, întotdeauna putem să ne bazăm pe definiţia simplistă din dicţionar: o vibraţie este, pur şi simplu, o mişcare repetitivă. Coarda unei chitare vibrează când o atingi; numărul de deplasări înainte şi înapoi ale coardei într-o secundă este „frecvenţa" vibraţiei. Noi o înregistrăm ca pe un anumit sunet. Dacă schimbăm frecvenţa, schimbăm sunetul.

Însă efectele vibraţiei depăşesc cu mult ceea ce pot percepe simţurile noastre, fără nici un fel de ajutor.

De exemplu, forţa care face un magnet să se lipească de frigider este aceeaşi forţă care vă permite să vedeţi *conţinutul frigiderului atunci când deschideţi uşa acestuia în timnutul* frigiderului, când deschidem uşa în timpul nopţii - si anume, electromagnetismul. Singura diferenţă dintre magnetism şi lumina vizibilă este *frecvenţa* mişcării ondulatorii a energiei.

Ce sunt culorile? Sunt frecvenţe diferite de lumină vizibilă, interpretate de creierul nostru. Ce sunt căldura şi frigul? Sunt diferite frecvenţe de mişcare moleculară - din nou, aşa cum sunt ele interpretate de creierul nostru.

Lucrurile continuă aşa, până la nivelul celor mai mici particule subatomice. De fapt, aşa cum am explicat deja, fizica nu face decât să confirme o credinţă veche - anume, că totul în univers este format, esenţialmente, din vibraţii care au loc la diferite frecvenţe.

Dacă schimbăm frecvenţa vibraţiei, vom schimba şi natura particulei pe care o defineşte vibraţia. Când vibrează un electron, spun unii, tremură întreg universul.

Vibraţia şi frecvenţa au de a face cu alte două concepte - *rezonanţa* şi *antrenarea.* Gregg Braden, în cartea sa, *Păşind printre lumi* le defineşte. *Rezonanţa,* explică el, este...

> un schimb de energie între două sau mai multe sisteme energetice. Schimbul este bidirecţional şi permite fiecărui sistem să devină un punct de referinţă pentru celălalt. Un experiment obişnuit pentru ilustrarea rezonanţei este plasarea a două instrumente cu coarde, în colţuri opuse ale camerei. Dacă atingem coarda cea mai de jos a unui instrument, va vibra aceeaşi coardă la cel de al doilea instrument. „A doua coardă" nu este atinsă de nimeni; ea reacţionează la undele de energie care traversează încăperea şi îşi găsesc rezonanţa cu cealaltă coardă.

* Editura FOR YOU. n. t.

Antrenarea, continuă el, este...

> o aliniere de forțe sau de câmpuri energetice, astfel încât să permită transferul maxim de informație sau comunicare.
>
> Spre exemplu, să luăm două elemente adiacente, care vibrează amândouă. Unul vibrează mai repede, iar celălalt vibrează la o viteză mai lentă. Tendința elementului de vibrație scăzută de a se sincroniza și de a se conforma elementului de vibrație mai rapidă poate fi considerată *antrenare,* în măsura în care se realizează potrivirea, putem spune că a avut loc antrenarea, sau că vibrația mai rapidă a antrenat vibrația mai lentă.

Deci, ce înseamnă asta pentru noi? înseamnă că „a acorda sau a antrena la o frecvență superioară" semnifică „a se armoniza cu o mișcare recurentă, ce are loc cu un număr mare de repetări pe secundă"

Gândiți-vă la asta, luând în considerare *efectele* acestei acordări. Să spunem că v-ați născut cu daltonism, incapabili să distingeți culoarea albastră de culoarea roșie si de culoarea galbenă. La un moment dat, se întâmplă ceva cu ochii voștri și celulele care receptează culoarea se activează.

Vă puteți imagina? Dintr-o dată, se trezește la viață un tărâm de percepție cu totul nou pentru voi.

Cu vindecarea reconectivă se întâmplă ceva similar. Acordându-ne (armonizându-ne) cu noile frecvențe energetice, începem să simțim schimbări în interiorul corpului. Vibrațiile se vor înregistra în noi și vor deveni o parte din noi. Când învățăm să lucrăm cu vindecarea, capacitatea de a recunoaște aceste senzații este un aspect important, la fel cum capacitatea de a percepe culorile este de neprețuit pentru un pictor, însă rețineți că asta *nu* este o cerință. Deși impresiile dobândite prin intermediul acestei capacități sunt foarte utile

ca să ne stăpânim mai bine aptitudinile, există pictori orbi și muzicieni surzi.

Sistemele de colectare a impresiilor se vor dezvolta în modul care vă este propriu, dintr-o stare de pace si nemișcare. Antrenarea, alinierea forțelor și a câmpurilor, comunicarea luminii și a informației va avea loc și - cel mai probabil - va găsi un mod de a vi se face cunoscută.

Cum va avea loc această acordare în cazul *vostru?* Ce puteți face, astfel încât corpul vostru - și de fapt chiar *ființa* voastră - să devină conștiente de noile vibrații și să poată acționa ca un canal pentru ele?

Știți ceva? Aceste schimbări se petrec deja în voi. Schimbările au loc în voi, chiar în acest moment. Pentru mulți dintre voi, faptul că acest proces de acordare se codifică și se desfășoară în voi chiar acum, când citiți această carte, este o concluzie *a priori.* Alții, probabil că abia îl descoperă sau sunt pe cale de a-l descoperi.

Din experiența mea, există trei „stiluri" principale prin care oamenii fac această acordare, această transformare, pentru a face loc noilor frecvențe: (1) Puteți remarca schimbări în voi aproape de la început - senzații noi de căldură, o senzație ciudată în cap sau în mâini, atunci când auziți prima oară despre materialul despre care scriu - sau când îl vedeți în librărie. (2) La alții, procesul poate începe de îndată ce luați cartea și o țineți în mână, sau când o deschideți și începeți să o citiți. Se poate să începeți să observați că se întâmplă lucruri, pe măsură ce citiți mai departe. Cufundați în material, senzațiile devin din ce în ce mai evidente. (3) Câțiva dintre voi s-ar putea să nu simtă nimic până mai târziu - după trei zile, trei săptămâni... sau poate chiar mai mult.

În sfârșit, există și un al patrulea „stil" - *cel care materializează.* Aceasta este o persoană care va avea bășicuțe sau sângerări inexplicabile, așa cum mi s-a întâmplat și mie, la un moment dat, în evoluția mea. Dacă se întâmplă acest lucru, el nu va dura mai mult de o zi sau două - înseamnă,

pur şi simplu, că organismul vostru se transformă, pentru a face loc acestor noi frecvenţe, care sunt superioare.

Descoperirea specificităţii

În martie 1994, am primit invitaţia ciudată de a participa la o adunare deschisă. Conform invitaţiei, se pare că Arhanghelul Mihail alesese acest moment din timp pentru a reveni pe Pământ, iar un grup decisese să se adune şi să ajute la „ancorarea" energiilor sale.

Acum, nu ştiu cum sunteţi voi, dar mie mi-e cam greu să cred că, dacă Arhanghelul Mihail ar vrea să viziteze Pământul, succesul proiectului său ar depinde de vreo 30 ue persoane care să îi cânte mantre.

Cu toate rezervele pe care le aveam faţă de aşa ceva, m-am dus la întâlnire. La vremea aceea, căutam răspunsuri peste tot şi încă mai credeam că *cineva,* dintre toţi „vindecătorii" care există pe lume, trebuie să ştie măcar *ceva* ce eu nu ştiu despre asta.

De fapt, abia trecusem de etapa la care eram sigur că toţi ştiau tot ce eu nu ştiam.

M-am înfiinţat la uşa apartamentului unde se petrecea evenimentul şi mi-am croit drum prin mulţime. Oamenii se adunaseră în jurul a două mese de masaj, iar pe fiecare dintre mese se afla câte o persoană.

Unii dintre participanţi îşi ţineau mâinile pe persoana de pe masa lor; alţii îşi ţineau mâinile în aer, deasupra persoanei, în stilul „vindecătorului".

Când eşti la Roma, faci ce fac romanii... mi-am zis şi m-am alăturat lor.

Mă aflam acolo în căutare de răspunsuri - şi am primit mai multe. Primul mi-a venit pe când stăteam acolo şi aşteptam ca cei de pe mesele de masaj să înceapă să aibă mişcări corporale involuntare şi să îmi transmită fraze prin channeling, aşa cum se întâmpla cu pacienţii mei.

În loc de asta, ei doar stăteau acolo, ca şi cum ar fi fost în meditaţie, sau ca şi cum ar fi tras un pui de somn - n-aş putea să bag mâna în foc că ăsta nu era chiar adevărul.

Am fost dezamăgit. Sperasem ca cei din încăpere să poată să vadă ceea ce, la mine la cabinet, devenise o rutină zilnică; sperasem ca ei să mă poată ajuta să înţeleg.

În loc de asta, era mai puţină mişcare decât într-un magazin universal, în prima zi după Crăciun.

Cumva încurcat de nivelul scăzut de reacţie fizică al persoanelor de pe masă, am întrebat dacă i-ar deranja dacă aş arăta ce se întâmplă, atunci când sunt singurul care îşi ţine mâinile în apropierea unei persoane. Oamenii au fost de acord şi şi-au tras nişte scaune mai aproape de mesele de masaj, ca să poată vedea şi, poate, să-mi dea ceva idei. O persoană s-a oferit voluntar să fie pe masă. Ceilalţi şi-au ocupat locurile şi eu am început.

Rezultatele au fost imediate. Muşchii din jurul gurii voluntarului au început să tresară, degetele au intrat într-o mişcare involuntară asimetrică, bilaterală, ochii începură să i se mişte dintr-o parte în alta cu repeziciune si persoana începu să vorbească. Reacţia nu a început la fel de repede ca atunci când lucram în mediul meu, însă după câteva minute a ajuns aproape la punctul culminant.

După gurile căscate din încăpere, mi-am dat seama că nimeni dintre cei prezenţi nu mai văzuse, până atunci, ceva atât de puternic.

Apoi, în mod brusc si deloc caracteristic, activitatea începu să scadă. Vocea se opri şi mişcarea scăzu considerabil.

Niciodată nu mai văzusem asta. în sfârşit, mi-am ridicat capul şi m-am întors către ceilalţi, gata să explic cât de neobişnuit era acest lucru.

Atunci am văzut: grupul se decisese să „contribuie". Stăteau acolo, cu palmele întoarse în sus, pe ascuns, îndreptate către persoana de pe masă. Nu toţi - doar câţiva.

Mai târziu, în cadrul discuţiilor, motivul pe care l-au invocat participanţii a fost că ei cred că „energia de grup ar întări efectul”. Deşi părea logic, n-a funcţionat aşa. Dar de ce? De ce mai multă energie nu însemna mai mult ajutor?

Răspunsul mi-a venit clar: *Energia de grup - mai ales a unui grup care încă nu transportă noile frecvente - alterează sau diluează cumva specificitatea frecventelor care realizează efectiv vindecarea.* Energiile pe care le „introducem” noi acum, nu sunt acelea pe care le foloseau ceilalţi. Aceste noi energii funcţionează la frecvenţe vibraţionale unice, iar amestecarea cu multe alte frecvenţe nu le face bine. Dacă pui bănuţi în puşculiţă, vei avea mai muţi bani, însă dacă pui apă într-o supă sau într-o cafea perfect echilibrată, o vei dilua - si probabil nu într-un mod pe care ţi l-ai dori.

Asta a fost o lecţie importantă - şi la mai multe niveluri. Deşi, ca grup, poate că am scăpat ocazia de a împărtăşi şi de a învăţa ceva nou, experienţa ne-a permis să recunoaştem că aceste frecvenţe au ceva specific, ceva ce le diferenţiază de altele la care am avut acces până acum pe planetă.

De asemenea, în lucrul meu cu mulţi dintre aceşti vindecători, după aceea am descoperit că, atunci când grupul era antrenat cu aceste noi energii, experienţa de grup căpăta o dimensiune cu totul nouă... sau, poate ar trebui să spun, *dimensiuni* cu totul noi.

Marea transformare

Cum se face că, brusc, există „noi” frecvenţe pe planetă? Sau, ca să spunem mai bine, cum pot să existe frecvenţe care sunt noi pentru planetă, dacă frecvenţele în sine sunt o parte din universul acesta, aflat în permanentă evoluţie?

După cum văd eu lucrurile, apariţia bruscă a acestor frecvenţe pe Pământ pare să aibă legătură cu modul în care se schimbă timpul. Dacă aţi fost atenţi, probabil că aţi remarcat că timpul pare să se mişte mai repede.

Nu în felul în care ar spune bunicii noştri, „Pe măsură ce îmbătrâneşti, verile par să vină din ce în ce mai repede”. Asta e altceva. Nu numai că timpul se mişcă mai repede, dar si facem mult mai multe în ceea ce pare a fi acelaşi interval.

Poate sună ca o contradicţie - dacă timpul s-ar mişca mai repede, ar fi de aşteptat să avem *mai puţin* timp să facem tot felul de lucruri, nu? Ei bine, de fapt, este adevărat contrariul. Este ca şi cum fiecare unitate de timp şi-ar fi încetinit, efectiv, viteza, pentru ca noi să putem face mai multe *pe durata* ei - dar, în general, timpul pare să se mişte mai rapid.

Asta ne aminteşte de natura contradictorie a fizicii cuantice şi a relativităţii. Nu pot să fie adevărate amândouă, dar la un anumit nivel chiar sunt.

Timp, energie, masă... toate sunt interconectate. Asta înseamnă relativitatea. Dacă ceva se mişcă mai repede, masa acelui ceva creşte, iar cadrul temporal se încetineşte.

Ca urmare, dacă timpul îşi măreşte viteza, atunci frecvenţele care stau la baza tuturor dimensiunilor universului nostru trebuie că se transformă şi ele. Ca dovadă, luaţi aminte la toate schimbările care s-au petrecut în ultimele două decenii ale secolului 20. Acum cincisprezece ani, poate că nu v-ar fi interesat să citiţi această carte. Acum şapte ani, eu nu aş fi scris-o!

Luaţi oamenii pe care îi cunoaşteţi bine şi de suficient de mult timp. Aţi observat că, dacă începeţi să le vorbiţi despre chestiuni spirituale şi despre concepte cum ar fi „transformarea”, nu numai că sunt mai deschişi şi mai receptivi decât v-aţi fi aşteptat, dar mulţi dintre ei vor recunoaşte că se gândesc la aceste lucruri de ceva vreme, în tăcerea propriei lor minţi? Metafizicieni de sertar.

Şi totuşi, acum câtiva ani, unii dintre aceşti oameni v-ar fi privit mai mult decât ciudat dacă aţi fi adus în discuţie astfel de subiecte, în plus,, să ne uităm la instituţia medicală.

Acum douăzeci de ani, nu aş fi reuşit nici să trec de intrarea principală a unui spital - nici măcar ca şi doctor de chiropractică.

Acum *sunt invitat sa* vorbesc şi să predau la spitale si la universităţi - nu ca şi chiropractician, ci ca şi *vindecător.*

Această transformare este evidentă chiar şi în industria spectacolului. Cu toate păcatele pe care le are, Hollywood-ul este un barometru excelent al culturii noastre.

Succesul lui depinde de capacitatea de a determina care sunt interesele oamenilor şi ce anume vor aceştia să vadă pe ecrane - şi asta ne şi dă. în ultimii douăzeci de ani, în filme s-a pus un accent clar pe chestiuni spirituale: filme despre îngeri, viaţă după moarte, transformări de paradigme, dimensiuni paralele, capacităţi paranormale...

Şi, da, *vindecători.* Şi nu numai atât, dar nici televizorul nu mai poţi să îl aprinzi fără să vezi ceva de genul acesta.

Efectele acestei transformări devin clare şi la alte niveluri. Probabil că aţi observat că mulţi oameni, conştient sau nu, aleg, în aceste vremuri, să părăsească planeta prin boli de gen SIDA, cancer şi diverse alte moduri de a ieşi.

Alţii, cum sunteţi şi voi, aţi ales să rămâneţi şi să sprijiniţi tranziţia la noile vibraţii superioare. Tranziţia aceasta are multe nume. „Transformarea” şi „Transformarea Erelor” sunt doi termeni pe care îi foloseşte Gregg Braden.

Tranziţia a fost prezisă de mayaşi, de incaşi, de indienii Hopi, de Nostradamus, de Edgar Cayce şi de Kabbala (atât cea creştină, cât şi cea iudaică), în cartea *Păşind între lumi,* Braden defineşte această trecerre ca fiind

> o epocă în istoria Pământului şi o experienţă a conştiinţei umane, deopotrivă. Definită de convergenţa tendinţelor descrescătoare ale magnetismului planetar şi a celor crescătoare ale frecvenţei planetare la un anumit punct în timp, Trecerea de la o Eră la alta - sau, simplu, *Trecerea* - reprezintă o ocazie rară de remode-lare colectivă a tiparelor de exprimare a conştiinţei umane. Trecerea este termenul folosit pentru a descrie procesul de accelerare a

> Pământului, în decursul unei schimbări evolutive, în cadrul căruia specia umană este conectată, la alegerea ei, de câmpurile electromagnetice ale Pământului, acomodându-se printr-un proces de modificare celulară.

Acum, eu nu spun că toate „prezicerile” trebuie luate neapărat ca atare.

Nu sunt genul care crede tot ce aude - şi vă sugerez să vă păstraţi şi voi un grad de scepticism sănătos şi obiectiv. Multe scrieri pot fi răsucite şi interpretate, astfel încât să spună ceea ce are planificat de spus cel care face interpretarea.

Însă atunci când atât de multe dintre aceste surse recunoscute par a spune aceleaşi lucruri si a stabili acelaşi cadru temporal pentru această Trecere, poate că cea mai bună soluţie nu e să-ti îngropi capul în nisip, ca struţul.

Previziunile de amploarea asta nu apar aşa, din senin.

Atâtea similitudini nu fac decât să sprijine conceptul foarte plauzibil al unei Inteligenţe Universale, al unui corp de cunoaştere, la care unii oameni - cei care îşi permit să fie suficient de deschişi - se pot conecta cu uşurinţă. Edgar Cayce, Nostradamus şi alţii ne-au adus aceste informaţii. Acum, Trecerea este aici. Aproape că trebuie să faci eforturi ca *să nu o observi.*

Mă bucur că nu am citit şi nu am auzit despre această Transformare înainte de a o remarca pe mine însumi.

Dacă s-ar fi întâmplat aşa, niciodată n-as fi putut să fiu sigur că nu îmi imaginez lucrurile, pur şi simplu ca o reacţie de aşteptare. Faptul că am recunoscut-o pe mine însumi -aşa cum aţi făcut sau faceţi cei mai mulţi dintre voi - şi că abia mai târziu am descoperit-o în scrierile înţelepţilor mi-a servit ca verificare şi mi-a validat autenticitatea a ceea ce descoperim noi acum, a ceea ce recunoaştem noi acum.

A fost confirmarea de care aveam nevoie, ca să pot să îi accept realitatea şi să merg mai departe.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Ca să dai, trebuie să primeşti

„Si Moise ii spuse lui Izrael: „Nu doar cu tine fac eu această înţelegere... ci cu aceia care stau printre noi astăzi, Înaintea Domnului nostru, Dumnezeu, si cu aceia care nu sunt astăzi aici, printre noi"

Vechiul Testament

Se dovedi că, pentru a găsi mai multe răspunsuri, trebuia să fac o introspecţie, încă de la începutul relaţiei mele cu energiile vindecătoare, m-au preocupat două lucruri: unul, că nu puteam să prevăd ce reacţie va avea cineva - şi deci nu puteam să fac nimănui nici un fel de promisiuni; al doilea, că aveam căderi şi vârfuri de energie, care durau de la câteva ore până la câteva săptămâni, timp în care mă simţeam destul de pierdut şi de confuz.

Oamenii spuneau: „O, astăzi eşti *cu moralul scăzut,* aşa că vindecările nu vin"

Si eu explicam, „Nu, vindecările nu vin şi de aceea am eu moralul scăzut"

Dar se părea că oamenii nu voiau să înţeleagă asta.

Sunt sigur că nu cadra cu cine ştie ce aforism New Age sau ca altceva... oricum, mă bucur că nu ştiu care e aforismul ăla. în orice caz, un lucru ştiam: că mă simţeam minunat atunci când aveau loc vindecările, dar atunci când intrau într-o perioadă de *scădere,* mă simţeam abandonat şi mă întreham dacă aveau să mai revină vreodată. Nimeni nu avea nici un răspuns pentru mine - nici un răspuns *care să reprezinte adevărul.* Aşa că mă gândeam din nou la cele şase fraze pe care le primisem prin channeling.

Ştiam că răspunsurile erau pe undeva pe acolo.

În momente de felul acesta, cel mai adesea mă liniştea prima frază: *Suntem aici ca să-ţi spunem să continui ceea ce faci.* Aşa că am continuat. Ştiam că fac ceea ce trebuie, deşi nu era atât de uşor pe cât suna. Vedeţi voi, una era când funcţiona, dar - pentru că lucrurile erau contrare oricărui concept de realitate pe care l-am avut vreodată, era cu totul altceva când nu mergea. Nimeni nu poate pune la îndoială înţelepciunea căii pe care te afli mai puternic decât o faci tu singur. Am devenit si mai deprimat - dar am continuat.

Într-un târziu, vindecările începeau din nou să capete forţă, însă aceste fluctuaţii ale energiei pe care o canalizam chiar mă deranjau. Cu toţii suntem fiinţe complexe şi formate, întrucâtva - cel puţin la suprafaţă - din aspecte şi trăsături aparent contradictorii, aşa că ar trebui să vă fi lămurit până acum că nu este genul meu să stau şi să mă uit cum lucrurile îşi urmează calea. Eram - şi încă mai sunt, în multe feluri - un om care ia frâiele în mâini. Cu alte cuvinte, nu eram genul: „ce-o fi, o fi*"*.

Aşa că, vă imaginaţi ce surprins am fost când, în sfârşit, mi-am dat seama că, pentru ca să se producă vindecările, trebuia să mă dau la o parte şi să încetez să mai dau instrucţiuni. Trebuia să mă dau la o parte şi să las o Putere Superioară să îndrume lucrurile.

Cine spune asta?, am gândit.

Nu se poate să o spun eu.

Dar aşa era. Nu numai că energia ştia unde să meargă si ce să facă, fără cele mai mici instrucţiuni de la mine, dar cu cât îmi eliminam mai mult propria atenţie, cu atât mai puternică era reacţia.

Primeşte, nu trimite.

Cine a spus as ta? am întrebat, cercetând cotloanele ascunse ale creierului meu, ca şi cum aş fi putut să văd ceva acolo. *Nu sunt persoana potrivită pentru genul ăsta de sfaturi.* Egoul meu încă se mai refăcea, după şocul cu *„Dă-te la o parte din drum si lasă o Putere Superioară să îndrume.”*

Nu înțelegeam nimic din toate astea. *Cum să transmit cuiva o vindecare dacă nu o „trimit”persoanei respective?* m-am întrebat.

Primeşte, nu trimite.

Te-am auzit de prima dată; acum răspunde-mi la întrebare, am replicat.

Tăcere.

(Tăcerea chiar mă enervează uneori.)

Dar, după cum am ajuns să-mi dau seama, *Primeşte, nu trimite* era chiar regula, în toată deplinătatea ei. La momentul acela, am îmbrăţişat cu adevărat conceptul căruia îi fusesem dedicat tot timpul, deşi nu îl înțelesesem pe deplin: *nu eu sunt vindecătorul; numai Dumnezeu este vindecătorul* - şi dintr-un motiv oarecare, fie că sunt un catalizator, fie că sunt un recipient, un amplificator sau un intensificator - alegeți ce cuvânt vreți, sunt invitat să iau un loc în formulă.

Primeşte, nu trimite.

De unde ştiu că e adevărat? E simplu: am testat-o.

Dacă încercam să forțez lucrurile, dacă încercam să preiau conducerea şi să fac energia să facă asta sau asta, ea nu mai funcționa. Dar dacă mă dădeam la o parte, dacă mă scoteam din prim plan şi lăsam energia să preia controlul, vindecările reveneau.

Nici măcar nu sunt singurul care a testat asta. La Universitatea din Arizona, sub îndrumarea dr. Gary Schwartz, cercetările erau în toi. Făceam o serie de experimente menite să arunce lumină asupra naturii şi domeniului acestei lucrări.

Unul dintre aceste experimente presupunea măsurarea nivelului de radiații gama într-o încăpere închisă, unde lucram cu energia reconectivă.

Câțiva dintre cercetători si alți participanți fuseseră la seminarul meu din săptămâna aceea.

Când le-am spus: „Rețineți, voi nu *trimiteți,* ci *primiți",* ei n-au înțeles ce voiam să spun.

„Şi cum să duci o vindecare de aici, acolo, dacă nu o trimiți?”, au întrebat.

Le-am răspuns ştiințific: „Nu ştiu”

De obicei, nivelul radiației gama creşte, odată cu creşterea numărului de oameni şi cu intensificarea activității într-un spațiu închis. Cercetătorii încercau să vadă dacă exista o diferență măsurabilă în nivelul radiației gama din încăpere atunci când lucram cu frecvențele reconective, față de nivelul de radiație existent în mod obişnuit.

Mai târziu, cercetătorii au analizat datele şi mi-au dat un telefon. „Ei bine, n-o să crezi”, mi-au spus ei.

„Detectoarele de radiație gama a înregistrat o *scădere* considerabilă a nivelului de radiații în prezența energiei reconective.

Ei au înțeles din asta - şi e o ipoteză - că, atunci când oamenii folosesc energia reconectivă, de fapt, *se absoarbe* ceva. Oamenii *primesc* energie, nu o trimit,

Adevărata natură a vindecării

Când se gândesc la „vindecare”, cei mai mulți oameni se concentrează pe noțiunea unei persoane care suferă de o afecțiune, sau are o rană - şi care „se face bine[7]'.

Dar ce înseamnă „a se face bine”? Bine, față de ce? Bine față de cum erau la un moment în trecutul lor?

Bine în comparație cu alții?

„A se face bine” este o definiție mult prea limitată a vindecării. Faptul că gândim în acest fel ne deposedează de dreptul nostru din naştere, acela de a fi în comuniune directă cu Dumnezeu/Iubirea/Universul - de a fi, prin urmare, ființe care se susțin singure şi se vindecă singure.

După cum înclinăm să credem deseori, vindecarea poate însemna şi reabilitarea simptomelor, a bolilor, a infirmităţilor si a altor aspecte observabile, care împiedică o funcţionare deplină. Vindecarea înseamnă şi restaurarea integrităţii spirituale a unei persoane, în esenţă, vindecarea este aşa: eliberarea sau îndepărtarea unui blocaj sau a unei interferenţe care ne-a ţinut separaţi de perfecţiunea Universului, Dar vindecarea se referă la evoluţia noastră şi include si restructurarea evolutivă a ADNului nostru şi reconectarea noastră cu universul, la un alt nivel.

De ce „RE-conectare”?

Cu toţii venim în această existenţă cu anumite limitări. După cum o dovedeşte istoria, omenirea, ca întreg, a fost deconectată cu mult timp înainte de la liniile de energie care ne acordează cu propriile noastre corpuri, cu câmpurile energetice ale celor din jurul nostru, cu liniile planetei şi - de aici - cu grila energetică a întregului univers.

Cum s-a petrecut această separare? Poate că povestea conspiraţiei Pleiadienilor este adevărată. Poate că nu.

Asta nu pot să spun cu siguranţă; dar ce pot să spun este că, poate, nu am fost întotdeauna aşa, în viaţă.

Fiecare cultură din istorie - de la civilizaţiile pre-biblice şi până la grecii antici (pe care îi onorăm ca fondatori ai civilizaţiei occidentale) - povesteşte despre o lume străveche, mai perfectă. O lume fără războaie, fără boli, fără durere.

Shangri-La, Atlantis.

Apoi a venit un soi de Cădere - o decuplare de la forţele care ne-au pus laolaltă în iubire si în fericire,

O *separare,* Unii atribuie această întâmplare Grădinii Paradisului. Alte culturi o atribuie unor vremuri încă şi mai îndepărtate. Cu mici variaţiuni, însă, această poveste este universală - încuiată în inconştientul colectiv al rasei umane, imprimată în genele noastre.

Fenomenul Reconectării ne transportă, într-o măsură diferită, înapoi în amintirile noastre interioare, la această epocă de aur - şi ne leagă cu sentimentul nostru iniţial, de conexiune profundă cu tot ce este viaţă.

Ne întoarcem şi - în aceeaşi măsură - înaintăm către ceva nou. Vindecarea vine din această integritate.

Adevărata vindecare. Vindecarea ce aduce evoluţie.

În ciuda a tot ce se spune despre „întoarcere”, adevărul este că nivelul de vindecare despre care vorbim aici nu ne-a fost accesibil tot timpul.

La un moment dat, specia noastră era conectată mai deplin, era „întreagă”, aşa că frecvenţele specifice reconectării nu erau necesare.

Ne-a fost accesibil altceva, însă; capacitatea de a înălţa conştiinţa colectivă la nivelul la care putem accepta şi putem găzdui frecvenţe de genul acesta.

Nivelul acesta a fost atins, în sfârşit, iar universul a hotărât că acum este momentul ca ele să fie prezentate.

Cu toţii avem capacitatea de a transporta această nouă frecvenţă de vindecare. Nu este un dar pentru câţiva aleşi -guru sau „sfinţi” (în accepţiunea generală),

Este un dar al acestui timp; inteligenţa şi înţelepciunea de care avem nevoie ca să ne îndrume este deja aici.

Ca rasă, pătrundem la un nivel de frecvenţă la care neadevărurile nu îşi vor mai putea antrena vibraţiile şi - fiind prea dense - pur şi simplu se vor destrăma; separările vor fi vindecate, iar superstiţiile vor dispărea.

Pornim în acest proces incitant de a păşi în propria noastră frică, de a recunoaşte cum - de multe ori - ea vine deghizată sub forma unor ritualuri de iubire şi frumuseţe.

Deşi, dintr-un motiv oarecare, universul a ales să mă „însămânţeze” cu această energie ca să încep procesul de ridicare a frecvenţei, se pare că, pe zi ce trece, din ce în ce mai mulţi oameni îşi găsesc locul, ca participanţi la acest fenomen. Prin această lucrare, noi ne ridicăm nivelul general de

conştiinţă, Lăsându-ne în urmă superstiţiile şi credinţele demodate - evoluând ~ ne pregătim să ne asumăm următoarea mantie de putere şi responsabilitate,

Masa critică

Va veni o vreme - în viitorul nu aşa de îndepărtat -când nu va mai trebui să faceţi o călătorie special ca să mă vedeţi pe mine sau pe altcineva, pentru a vă „acorda" la această nouă bandă de frecvenţe,

În curând, veţi sta la teatru, în aeroport sau în autobuz şi, pur şi simplu, veţi prelua această rezonanţă de la persoana care stă lângă voi, Ba, mai mult, ea va fi transmisă genetic, generaţiilor viitoare,

Am văzut începuturile acestui fenomen la seminariile pe care le fac - adesea, persoanele care participă sunt acordate la niveluri din ce în ce mai înalte de performanţă. Pe măsură ce eu progresez, frecvenţa este transmisă participanţilor la seminarul următor la acest nivel nou, superior,

Cum se pare că suntem cu toţii legaţi la acelaşi tub de comunicaţii, aceia dintre voi care au fost la seminariile anterioare veţi descoperi că şi voi faceţi aceste salturi, în mod automat, Fenomenul este confirmat de studiile omului de ştiinţă englez Rupert Sheldrake, principalul susţinător al conceptului de „masă critică",

Într-un experiment clasic, s-au folosit două grupuri separate de şoareci. Pe durata a şase generaţii, un grup a fost plasat în mod regulat într-un labirint complicat, Celălalt grup a font închis într-o cuşcă alăturată si testat din când în când, Rezultatele experimentului au fost semnificative: la grupul testat, noua generaţie începea întotdeauna la nivelul de performanţă pe care îl atinseseră predecesorii lor,

Încă şi mai remarcabil - când au fost aduşi în labirint şoarecii din grupul martor, ei au început de la nivelul de performanţă al şoarecilor din grupul de test paralel.

Fenomenul mai este denumit şi „teoria guru-ului" sau, mai obişnuit, „teoria celei de a o suta maimuţă".

Cumva, *Reconectarea* ne pregăteşte să facem această tranziţie la transformarea care are loc chiar acum.

Fără să trebuiască să aşteptăm după procesul lent si arbitrar al mutaţiei de-a lungul mai multor generaţii si al selecţiei naturale, ne continuăm calea în evoluţie, către restructurarea inevitabilă a ADNului nostru.

În prezent, facem primii paşi către această Reconectare. Noi suntem avangarda care duce acest nou val de vindecare, în linia întâi a ceea ce se va dovedi a fi stadiul următor de evoluţie a omenirii.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Dă-te la o parte

„Cu cât punem mai mult accent pe perfecţiune,
cu atât ea se îndepărtează mai mult.”
Să ne stăpânim problemele vieţii,
de Haridas Chaudhur

Rolul vindecătorului

De dragul convenienţelor, uneori vorbesc despre mine folosind termenul de „vindecător”, dar adevărul este că nu sunt vindecător. *Eu nu vindec pe nimeni.* Şi nici voi nu o veţi face. Dacă sunteţi vindecător - sau dacă doriţi să deveniţi vindecător, sarcina pe care o aveţi este să *ascultaţi,* apoi să vă deschideţi, pentru a primi energia care vă permite să fiţi catalizatorul vindecării pacientului.

Vindecarea este o chestiune care se decide între pacient şi univers. (Tot de dragul convenienţelor, dar si din pură obişnuinţă, fie voi folosi cuvântul *pacient* ca să denumesc persoana care vine la voi pentru vindecare, fie o voi numi *persoana pe care o aveţi pe masă* - adică, pe masa de masaj, deşi puteţi lucra cu oamenii şi pe canapea sau pe pat, sau în orice alt loc.

Atunci când folosesc termenul *pacient mi* vă confer titlul de *doctor*- şi nici nu v-ar ajuta dacă aş face-o; pur si simplu, este cuvântul care îmi vine cel mai uşor.

Dacă vreţi să percepeţi aceste persoane ca fiind *clienţii*

voştri, sau dacă preferaţi alt cuvânt, înlocuiţi termenul meu cu acela din mintea voastră. Iar dacă găsiţi vreun termen mai bun, spuneţi-mi-l şi mie!)

„ Ascultarea” despre care vorbesc este o stare de receptivitate a fiinţei. Când ascultaţi un sunet, timpanele primesc vibraţiile unei anumite frecvenţe: unde sonore. Când ascultaţi mai intens, încercaţi să vă optimizaţi receptivitatea. Poate chiar vă faceţi mâinile pâlnie la ureche, ca să măriţi zona receptivă. Când „ascultaţi” ca vindecător, plasaţi genul acesta de atenţie receptivă pe mâini sau pe partea corpului vostru care acţionează ca punct de concentrare a energiilor.

In această stare de receptivitate, miracolul comunicării atinge un nivel cu totul nou.

Ca „vindecători”, devenim o verigă în lanţul reconectării. Energia vindecătoare vine de la Sursă - ea curge în noi şi prin noi, emanând de la noi şi înspre noi. Această energie este ca o lumină care trece printr-o prismă. Noi suntem prisma. Ne alăturăm pacientului şi universului, pentru a genera un câmp reciproc format din *iubire* - în cel mai exaltat sens al acestui cuvânt - şi o stare de unitate. Universul recunoaşte nevoile pacientului şi apoi furnizează circumstanţele care permit o reacţie corespunzătoare la acele nevoi.

Cum se întâmplă asta, mai exact? Nu prea ştie nimeni.

Dacă m-ar obliga cineva, aş teoretiza că frecvenţele vibrationale ale pacientului interacţionează cumva cu vibraţiile care vin din univers prin implicarea noastră şi reacţionează la ele. Când vibraţiile se schimbă, la fel se întâmplă şi cu toate particulele şi structurile „superioare” pe care le definesc aceste vibraţii. Vibraţia inferioară se antrenează cu cea superioară? Poate. Mai probabil însă, atunci când aceste frecvenţe (a pacientului, a voastră şi a universului) interacţionează, undele se pot combina în aşa fel, încât să creeze o frecvenţă cu totul nouă.

Cu alte cuvinte, trei frecvenţe se pot antrena pentru a forma una nouă, care nu era prezentă în grupul iniţial - ceva

care se creează din întâlnirea acestor frecvențe, ca şi cum şi-ar aranja propria reacție enzimatică sau catalitică.

Asta mi se pare o explicație rezonabilă, în fizica cuantică, dacă modifici comportamentul unei particule, o altă particulă, dintr-un alt loc, va reacționa *instantaneu,* indiferent dacă se află la o depărtare de câțiva centimetri - sau cu câteva universuri mai încolo. Cum de este posibil acest lucru? Oare pentru că particula se află în două locuri diferite - în două dimensiuni, poate? - în acelaşi timp, sau pentru că cele două particule se află într-o formă instantanee de comunicare? Adevărul e că... nu ştiu care e adevărul. Nu ştiu dacă asta e adevărat. Nu ştie nimeni, oricum - indiferent ce ar spune.

Nu ştiu nici de ce suntem noi onorați să participăm ia ecuația totală. Mi se pare cam greu de crezut că Dumnezeu are nevoie de noi, sau că îi trebuim noi ca să poată să facă vindecări. Poate că nu am imaginație, dar pur şi simplu nu mi-L imaginez pe Dumnezeu, în Infinita Sa înțelepciune, stând călare pe un nor şi spunând: „Hei, chiar mi-ar plăcea ca Martha să se vindece... pe unde umblă dr. Pearl ăsta, acum când am nevoie de el?"

Aşa că - *de* ce suntem implicați *noi?* Iarăşi - nu ştiu sigur, dar am sentimentul că rolul nostru are a face cu ceva ce trebuie *noi sa* luăm de la univers. Cu alte cuvinte, e mai mult pentru *noi,* decât pentru cealaltă persoană. Poate că noi facem parte din ecuațiile de vindecare ale celorlalți indivizi, dar hai să ne amintim că, la rândul lor, şi ei devin o parte din ecuația vindecării noastre. Pentru ca vindecarea să aibă loc, cu toții au un rol în experiența de vindecare.

Wo şi valiza

Lee Carrol, autorul cărților de la *Kryon* şi co-autor al volumului *Copiii Indigo** este un povestitor măiastru.

* publicată de Editura FOR YOU. n. t.

Dacă nu ați citit nici o carte de a lui până acum, vă recomand să o faceți. Cu permisiunea lui, mă voi referi la câteva fragmente dintr-o poveste din Cartea Kryon VIII: *Trecerea liniei de demarcare.* Titlul poveştii este „Parabola lui Wo şi a valizei". Interpretarea poveştii îmi aparține, în parabolă, personajul principal, Wo, nu este definit ca bărbat sau femeie. Pentru a face comunicarea mai uşoară, pronumele folosit este „el", deşi Wo, după cum spune Lee, este, de fapt, un „bărbat-femeie"[1]. Wo ne reprezintă pe mulți dintre noi - aceia care simțim că suntem pregătiți să pătrundem în această nouă Transformare. Şi deşi se consideră un *Lucrător întru Lumină,* Wo se dovedeşte a fi un *călător cu multe bagaje.*

După cum spun la seminarii, scopul de a participa la ele *nu* este acela de a asimila o serie de „lucruri" noi, pe care să le duceți acasă şi să le puneți peste o serie de alte „lucruri" vechi, înghesuite deja în fundul dulapului. Ştiți despre ce vorbesc - sacii care se îngrămădesc în dulap şi din cauza cărora paltonul, rochia sau costumul nu poate atârna până jos, din cauza cărora orice haină mai lungă decât o cămaşă se şifonează la poale - sau sacii în care nu v-ați băgat nasul de ani de zile, dar la care „o să ajungeți, odată şi odată".

Ca să deveniți vindecător, veți lăsa tot ce nu vă e necesar - „lucrurile" care v-au folosit sau nu, de-a lungul timpului, dar care, cu siguranță, nu vă mai folosesc *acum* - decât ca să vă întărească starea de ataşament. Ataşamentul înseamnă nevoie, iar nevoia înseamnă frică. Cum vi se pare „cuta" asta, pe pantalonul vechiului costum pe care îl purtăm?

În parabolă, ne alăturăm lui Wo, care este pe cale să se întâlnească cu îngerul Bagajelor; îngerul a venit să vadă ce a ales Wo să ia cu el, în călătoria sa către noua energie, în prima valiză a lui Wo, îngerul găseşte îmbrăcăminte.

[1] în Ib. engleză: man - bărbat, woman - femeie; analogia e clară: wo-man - bărbatul-femeie (n.t.)

O grămadă de îmbrăcăminte.

Sunt acolo haine pentru orice vreme, dar ele nu sunt aranjate într-un anume fel şi nici unul dintre articole nu se asortează cu celelalte. Se pare că Wo a împachetat, pur şi simplu, ce i-a venit la mână, pregătindu-se pentru orice ar putea să-l aştepte.

Cu alte cuvinte, Wo nu şi-a dat seama că, în interiorul lui, deja are deplinătatea pe care caută să o obţină de la lucrurile din afara lui. Şi-a adunat o amestecătură din toate obiectele ce se pot imagina. Obiectele astea includ toate instrumentele, ritualurile şi teoriile despre vindecare imaginabile, pe care a putut să pună mâna. Fiecare obiect pe care l-a pus în bagaj îi întăreşte conştiinţa că el, în sine, nu este suficient. Cu fiecare obiect pe care l-a luat, Wo şi-a cedat câte o părticică din puterea pe care o avea, impregnând-o, la nivel conceptual - şi în mod inconştient - în aceste articole.

Bagajul este o analogie atât de perfectă, căci el poate lua atâtea forme - asortat sau neasortat, simplu sau cu monogramă, Louis Vuitton sau American Tourister; într-o formă sau alta şi în cantităţi variabile - cu toţii avem bagaje, în alte forme, bagajul ne are pe noi. Aşa cum se arată în parabolă, „Metafora este onorarea nesiguranţei... Binecuvântat fie Omul care înţelege că nesiguranţa lui va fi rezolvată, pe măsură ce el înaintează pe cale - că pregătirile pe care le-a făcut înainte nu sunt necesare acum... Schimbările se vor vedea şi se vor rezolva, pe măsură ce vor apărea."

Nu pot să mă apuc să tratez toate semnificaţiile acestei parabole, aşa că daţi-mi voie să pătrund în sensul pe care ea l-ar putea avea pentru aceia dintre noi care încearcă să meargă pe calea vindecătorului.

Nu mai este nevoie să aruncăm sare în patru colţuri, să ardem tămâie, sau să invocăm entităţi protectoare.

Nu mai este nevoie să ne scuturăm mâinile de energie negativă - căci, de fapt, nu există energie negativă - în boluri

cu apă sărată, nici să ne dăm cu sticle de alcool sau să purtăm amulete. Nu este nevoie să ne folosim mintea conştientă si să încercăm să determinăm ce anume „nu este în regulă" cu un om, ca să putem şti cum să îl „tratăm". Acum, ne putem permite, pur şi simplu, *să fim* - să fim cu persoana respectivă şi „să înţelegem că toate dubiile ne vor fi spulberate".

Lecţia noastră este să învăţăm să *fim.* Libertatea de *a fi* vă va scoate de sub oprimarea lui *a face.* Aici se află sămânţa *cunoaşterii* care are capacitatea să vă ducă dincolo de toată cunoaşterea acestei lumi.

Acum să vedem ce se află în următoarea valiză din parabolă şi să vedem cât de mult din cele ce am discutat este abordat în continuare.

Aceasta este Valiza cu Cărţi - valiza cu cărţile spirituale. Aceste cărţi reprezintă învăţătura şi cunoaşterea spirituală, deşi, în mod clar, ele nu împărtăşesc *cunoaştere.* Sunt cărţile de referinţă ale lui Wo.

„Teoriile" lui. „Teoriile" noastre. Cărţile pe care le-am cumpărat si pe care le-am citit (mă rog, măcar am citit „părţile bune" din ele). Cărţile pe care nu le-am citit încă (dar pe care le vom citi, *într-o zi).*

Notiţele pe care le-am luat, dar pe care le-am lăsat într-unul din sacii aceia cu „lucruri" din dulap, după seminarii.

Îngerul Bagajelor îi explică lui Wo că nu va avea nevoie de cărţile pe care şi le-a luat cu el. Wo, desigur, nu înţelege; la cererea îngerului, el îi arată cărţile din colecţia lui, pe care le consideră de cea mai înaltă spiritualitate, îngerul îi spune că volumele sunt învechite. Wo nu poate să înţeleagă de ce.

„Ţi-ai lua cu tine un caiet de însemnări ştiinţifice, vechi de 150 de ani?", îl întreabă îngerul. „Sau un manual de ştiinţe, vechi de 2000 de ani?"

„Bineînţeles că n-aş lua!", exclamă bietul Wo „pentru că descoperim în permanenţă lucruri noi, despre cum funcţionează toate."

„Exact” spune îngerul. „Din punct de vedere spiritual, Pământul se schimbă extrem de mult şi într-un fel magnific. Ceea ce nu puteai să faci ieri, *poţi* să faci astăzi. Paradigma spirituală de ieri nu este paradigma spirituală de mâine. Ceea ce ţi s-a spus, ca şaman, despre energia spirituală care funcţiona ieri nu va mai funcţiona mâine, pentru că energia se transformă şi se rafinează. Tu eşti în transformare şi trebuie să mergi cu valul noii puteri/[7]

Atunci Wo îl provoacă pe înger cu fraza *ce-a fost ieri o să fie si astăzi şi întotdeauna.* „Asta nu este o frază care denotă că Dumnezeu este acelaşi dintotdeauna? Cum să fie asta, ceva învechit?”

„Este despre Dumnezeu, într-adevăr”, răspunde îngerul. „Dar fraza ne vorbeşte despre caracteristicile lui Dumnezeu, nu despre relaţia Omului cu Dumnezeu. Toate cărţile tale sunt seturi de instrucţiuni scrise de Oameni, despre cum să comunici cu Dumnezeu, cum să fii mai aproape de El şi cum să mergi prin viaţă cu Dumnezeu. Dumnezeu este mereu acelaşi... Omul este cel care se schimbă, iar cărţile se referă la relaţia Omului cu Dumnezeu.

Ca urmare, cartea este învechită”

Reţineţi că asta nu înseamnă că ea nu a fost *niciodată* valabilă. O grămadă de lucruri sunt încă valabile în parametrii vechi şi cumva mai limitaţi. Numai că acum, odată cu Transformarea, noi existăm în cadrul unui context mult mai vast de parametri. Pentru o clipă, daţi-mi voie să ilustrez cu un exemplu concret. La sfârşitul secolului al XlX-lea, astronomii au fost extrem de frustraţi, pentru că, indiferent cum calculau, orbita planetei Mercur nu se potrivea cu previziunile matematice. Aceste previziuni care reieşeau din legile mişcării şi ale gravitaţiei, proiectate de domnul Isaac Newton în urmă cu câteva secole, funcţionaseră cu o precizie incredibilă pentru orbita oricărei alte planete (şi, de fapt, a oricărui obiect în mişcare) - aşa că, de ce Mercur nu se încadra deloc?

După cum s-a dovedit, răspunsul a fost că legile şi ecuaţiile lui Newton erau doar o *descriere parţială* a mişcării şi a gravitaţiei. Ele funcţionau perfect în cele mai multe situaţii -dar când obiectele se mişcau foarte aproape de un obiect masiv, cum este soarele, ceva se schimba. A fost nevoie de Albert Hinstein, ca să ne dăm seama care era schimbarea: Relativitatea. Gravitaţia, deşi considerată a fi una dintre cele patru forte de bază ale universului, nu este o „forţă” ca electromagnetismul; ea este o deformare a spaţiului-timp, cauzată de prezenţa unui corp. Cu cât corpul este mai masiv, cu atât deformarea *relativă este* mai mare (cu atât mai este „puternică” gravitaţia), întâmplător, Mercur se află într-o regiune în care încovoierea spaţiului-timp este destul de observabilă, aşa că orbita micii planete nu corespunde previziunilor care funcţionează pentru corpurile mai îndepărtate.

Înseamnă asta, oare, că fizica newtoniană este învechită? Deloc; traiectoriile navelor spaţiale încă se mai calculează cu ajutorul acestei matematici „străvechi”, deoarece ea este simplă - comparativ vorbind - şi funcţionează perfect *în cadrul parametrilor potriviţi.* Dar dacă păşim într-o paradigmă mai largă, matematica newtoniană devine la fel de inutilă ca si o hartă a Parisului, folosită în Los Angeles.

Tot aşa, în domeniul vindecării, multe dintre tehnicile care au trecut testul timpului funcţionează şi acum, la fel de bine ca totdeauna - doar că acum *avem* mai mult şi *suntem* mai mult, aşa că vechile tehnici nu mai sunt suficiente.

Pe cât de bune au fost odată, ele nu mai sunt potrivite în cadrul noului set de parametri - la fel cum nişte lanterne n r fi nepotrivite ca faruri la o maşină, deşi ele funcţionau perfect pentru căruţe.

Slăbiciunile cărora le sunt pradă aceste tehnici - care necesită îndepărtarea bijuteriilor, a obiectelor din piele, care au nevoie de credinţă din partea primitorului, de ritualuri de protecţie pentru ambele părţi implicate - nu sunt prezente în noile frecvente.

Să ne amintim şi de ce mulţi dintre noi, cei care am practicat tehnici de vindecare, ne-am apucat de ele de la bun început: nu pentru a deveni adepţi fanatici ai tehnicii în sine, ci *pentru a deveni vindecători.* Tehnica era, pur şi simplu, una din etapele precoce ale acestui proces.

Imaginaţi-vă, pentru o clipă, că vă aflaţi la baza unei scări mărețe, cu trepte multe. Unul dintre obiectivele voastre - acela de a deveni vindecător - vă aşteaptă în vârful acestei scări. Primul vostru pas este să învăţaţi o tehnică.

Vă aruncaţi în tehnica asta, o stăpâniţi, deveniţi chiar profesor şi îi învăţaţi pe alţii. *Acum deţineţi acest prim pas.* Este în regulă să-l iubiţi, dar fiţi atenţi, să nu *vă îndrăgostiţi* de el. Pentru că, dacă faceţi asta, vă veţi aşeza, veţi trage lângă voi o pătură şi o pernă şi vă veţi muta acolo, făcând din acest pas centrul restului vieţii voastre. Ce înseamnă asta pentru restul călătoriei voastre, în sus, pe scară? Călătoria se opreşte. Acum este momentul să vă binecuvântaţi primii paşi... şi să vă continuaţi urcarea.

Să discutăm şi ultima „valiză” din parabolă: Valiza cu Vitamine.

„Ce e în valiza asta, ceva ce zornăie când o ridic?”, întreabă îngerul.

„Dragul meu înger al Bagajelor”, spune Wo, „astea sunt vitaminele şi plantele mele. Am nevoie de ele, ca să-mi păstrez sănătatea şi echilibrul... Ştii că sunt sensibil la anumite substanţe şi la anumite mâncăruri. Aşa că am nevoie de plantele şi de vitaminele astea, ca să mă susţină şi să-mi dea tărie în timpul călătoriei”

Wo se teme că îngerul nu îl va lăsa să ia cu el aceste suplimente. îngerul spune: „Nu, Wo, nu le voi arunca. Dar le vei arunca tu, până la urmă.” îi explică lui Wo că se află în tranziţie - atât la nivel fizic, cât şi în alte sensuri. „Pe măsură ce păşeşti pe cale şi îţi realizezi potenţialul”, explică îngerul, „vei înţelege, încet-încet, că ADNul tău se modifică. Sistemul

tău imunitar se modifică şi se întăreşte... Celulele tale vor primi mesaje şi seturi de instrucţiuni - iar tu vei şti cu siguranţă că aceste suplimente, deşi îţi sunt de preţ acum, vor cădea de la sine, pe măsură ce îţi vei căpăta bunăstarea... Iluminarea nu te va face mai sensibil, ci îţi va întări sistemul în aşa fel, încât nimic nu va mai putea să treacă prin lumina pe care o porţi, încet-încet, vei putea să te lepezi de orice dependenţă aparentă de substanţele chimice cu care călătoreşti.”

Câte lucruri nu cărăm după noi - lucruri care zornăie, curg şi miros? (Nu râdeţi. Deschideţi unele dintre valizele şi gentile voastre şi inspiraţi profund.) Daţi-vă seama că organismul vostru are capacitatea să creeze ţesut celular specializat dintr-un baton de Mars. Bineînţeles, nu susţin ridicarea batoanelor de Mars la rangul de hrană şi sunt pe deplin conştient de epuizarea solului, de tratamentele chimice şi de toate celelalte lucruri care ne afectează hrana.

La fel, dacă unii dintre voi şi-ar lua halate albe şi ar orienta nişte reflectoare să le bată pe spate, ar putea fi confundaţi cu uşurinţă cu o farmacie ambulantă. Daţi-vă seama că cea mai mare parte din ceea ce luaţi (nu vorbesc aici de medicamentele pe reţetă sau de cele recomandate de doctori pentru probleme de sănătate considerabile) *nu sunt necesare.*

De fiecare dată când ne întindem după o sticluţă sau după un borcan inutil, ne transmitem confirmarea inerentei noastre fragilităţi. Investim puterea intrinsecă esenţei noastre în nevoia de completare din exterior. Mai mult, ne închidem singuri în capcana ciclului din care ne dăm seama că suntem gata să scăpăm: acela de a întări în noi înşine iluzia că nu suntem *suficienţi.* La nivel simbolic, devenim oameni-sac, a căror existenţă depinde de ceea ce putem să cărăm cu noi, în formă materială.

Este timpul să ne asumăm proprietatea asupra a ceea ce suntem, să ştim că noi suntem Lumina si să permitem înţelepciunii care a creat corpul, să conducă acest corp.

Ergo, Ego

Nu ni se dă un ego, pentru ca noi să-l înfometăm până la moarte. Ni se dă un ego pentru ca să învățăm să-l echilibrăm, să-l stăpânim, în multe cazuri, egoul reprezintă identitatea: el ne dă o separare, o formă care este esențială pentru funcționarea în acest plan. Ne este greu să înțelegem conceptul că toți suntem unul. Dacă am fi întruparea adevărată a acestui concept, atunci nu ar mai fi de experimentat nici o lecție. Egoul ne dă identitatea necesară pentru a experimenta lecția dintr-un punct de vedere foarte special - al nostru. E ca si cum am privi situația printr-o anumită fereastră. Cadrul ferestrei este egoul nostru. El ne dă forma prin care să privim (dintr-o perspectivă foarte subtilă) aspectul respectiv al problemei. E ca şi cum am avea linia orizontului, dar şi vedere către întregul univers. Egoul devine un periscop, prin care vedem anumite aspecte specifice ale acestui universului.

Să luăm un atlet care practică săritura la înălțime, spre exemplu. El trebuie să treacă peste bara de sus. Bara se află acolo pentru ca atletul să poată sări peste ea. Ea devine obstacolul, iar săritura peste ea devine recompensa.

Ni se dă un ego. Recompensa apare atunci când suntem capabili să-i dăm drumul acestui ego... si să vedem întregul tablou.

Nu e întotdeauna uşor să ne amintim care este adevăratul nostru rol în ecuația vindecării. Pacienții care văd rezultate spectaculoase vor fi fericiți să spună, oricui îi ascultă, că *voi i-ați* vindecat. E tentant să credem asta. *Nu o faceți.* Dacă chiar vrem să ne îmbătăm cu apă rece, tot ce avem de făcut este să începem să ne asumăm meritul pentru vindecările pe care le primesc pacienții noştri. După ce ne-am asumat meritul pentru prima „noastră[77] mare vindecare, unul dintre cele mai rele lucruri care se pot întâmpla este ca următorul nostru pacient să aibă parte de o vindecare încă şi mai spectaculoasă, iar următorul - de alta, şi încă unul, imediat după aceea, în curând, simțul nostru de sine devine o

structură construită complet pe un sistem de valori extern. De îndată ce, în acest lanț, apare prima persoană care nu percepe vindecarea, ne simțim distruşi - pentru că, dacă am acceptat meritul vindecării, în mod automat vom accepta şi responsabilitatea, în cazul în care nu apare vindecarea.

Dați-mi voie să fac aici o analogie pe care o vor înțelege cel mai bine cei care au supraviețuit anilor 60: *„Beția” drogului nu merită „mahmureala “ de după.*

Egoul se mai arată şi în capacitatea noastră de a aprecia ceva ca fiind un anumit lucru, de a recunoaşte că actul nostru de a aprecia lucrul respectiv *este* rolul nostru în formula respectivă. Când vom recunoaşte că interacționăm cu ceva care ni s-a arătat deja în deplinătatea şi în perfecțiunea sa, vom înceta să mai dorim să ne împopoțonăm inutil.

Încercările noastre de a modifica perfecțiunea acelui lucru, de a-i „adăuga” ceva, de a o „îmbunătăți”, nu vor face decât să împingă manifestarea acestei perfecțiuni tot mai departe - de noi şi de propria ei perfecțiune. Asta este urmarea faptului că simțul nostru de prețuire de sine se structurează pe exterior - este *orientat pe obiect-* în loc să se bazeze pe interior - să fie *orientat pe subiect.* Cu toții cunoaştem pe cineva care este aşa. Pentru a se simți importanți, astfel de oameni trebuie să se poată asocia cu o schimbare pe care au produs-o în ceva - nu pentru valoarea intrinsecă a schimbării în sine, ci pentru a avea o dovadă externă (dacă se poate, recunoscută şi de alții) a efectului lor asupra unui lucru, pentru ca acsta să pară „mai bun”. Asta este o formă de ego pe care eu o numesc *Evidențiere spirituală.*

Evidențierea spirituală se face cunoscută într-o multitudine de situații - fie că este vorba de persoana care ne spune că moldavitul este o piatră prea avansată pentru noi şi că ar trebui să începem cu ceva mai simplu, sau persoana care încearcă să vă pună în cârcă vina cosmică pentru răceala pe care a contractat-o, sau persoana care nu poate lăsa perfecțiunea în pace.

Un exemplu încântător de clar este grupul despre care am vorbit mai devreme în carte - cei care au ţinut şedinţa menită să ancoreze energiile Arhanghelului Mihail. Grupul acesta a avut ocazia să asiste la ceva ce nu mai văzuse niciodată, însă nevoia lor de a se simţi o „parte" din acel ceva, combinată cu incapacitatea lor de a recunoaşte că, observându-1, *erau şi ei* o parte din acel ceva, *i-a despărţit* de însuşi obiectul cu care voiau să se contopească. Cu alte cuvinte, faptul că nu au fost capabili să aprecieze perfecţiunea şi interacţiunea rolurilor lor ca *martori* i-a împins să se alăture, *din motive de ego,* ceea ce, în cele din urmă, a îndepărtat de ei materializarea acestei experienţe. E acelaşi lucru care a dus la deformarea sistemului Reiki. Atât de mulţi oameni au încercat să îşi pună „amprenta" personală pe acest sistem, să intercaleze propriile lor „interpretări", să facă propriile lor adăugiri, modificări, „îmbunătăţiri", încât acum e chiar o problemă să-l mai găseşti în forma sa originală, pură,

Egoul se mai hrăneşte şi într-un mod aparent altruist. Să vorbim despre persoana a cărei vindecare *nu durează,* E o situaţie rară, dar se întâmplă, Astfel de oameni vin la voi din nou, după trei săptămâni sau o lună, pentru o nouă şedinţă. De data asta durează numai două săptămâni - sau poate şase luni, După care se întorc din nou. La un nivel, egoul nostru este rănit că oamenii aceştia, aparent, nu au primit ceea ce au primit alţii care au venit la noi; o vindecare durabilă. La un alt nivel egoul nostru poate fi hrănit de satisfacţia care ne vine din sentimentul că suntem un om bun, *pentru că* ne pare rău de ei Iar la un alt nivel, egoul nostru se umflă din nou, doar pentru că *mai încearcă o dată.*

Dacă îmi permiteţi o clipă, să fac o digresiune de la ego - aş dori să sugerez că rolul vostru în situaţie a fost să îndepărtaţi interferenţele Bau blocajele din calea persoanei respective, Aţi făcut aşa ceva. De două ori, Şi sunteţi pe cale să o faceţi şi a treia oară. După ce aţi îndepărtat blocajele, este *responsabilitatea persoanei respective* să avanseze.

Uneori, suntem atât de ocupaţi să ne asumăm meritul pentru vindecări, încât nu observăm sentimentul exagerat de responsabilitate cu care ne copleşeşte acest merit.

Noi nu suntem vindecători. Noi suntem doar un termen al ecuaţiei. Ecuaţia are trei termeni: un termen este pacientul, un termen suntem noi, iar un alt termen este Dumnezeu. Când Dumnezeul din noi se întâlneşte cu Dumnezeul din pacient, se întâmplă lucrurile cele mai uimitoare. Ecuaţia aceasta se numeşte uneori „Puterea lui Unu" sau „Puterea lui Trei". De ce suntem implicaţi în această ecuaţie?

Să fie pentru binele celorlaţi? Probabil că nu. După cum spuneam mai devreme, cel mai probabil este că suntem implicaţi în această ecuaţie *pentru noi.* (Pentru aceia dintre voi pe care îi deranjează folosirea cuvântului *Dumnezeu -depăşiti-vă problema,* E doar egoul vostru. *Dumnezeu, Iubire, Univers, Sursă, Creator, Lumina* - toate aceste cuvinte înseamnă acelaşi lucru şi sunt interschimbabile în textul cărţii. Alegeţi termenul care vă place.)

Ca să aveţi o imagine mai largă asupra procesului şi asupra rolului pe care îl joacă egoul în el, aţi putea să vă începeţi şedinţa următoare cu această atitudine puternică: *Deveniţi una cu persoana, apoi vindecati-vă pe voi înşivă.*

Cine se vindecă?

Că tot veni vorba, ce înseamnă atunci când un pacient nu primeşte vindecarea la care se aştepta?

A fost o vreme când mă învinovăţeam pentru ceea ce percepeam, la început, ca fiind *eşecuri* într-un sfârşit, am fost nevoit să accept că nu pot să fiu mai responsabil pentru absenţa unei vindecări clare, decât sunt pentru prezenţa uneia extrem de spectaculoase, Aşa că, ce înseamnă că o şedinţă de vindecare nu are rezultatele aşteptate?

Problema nu e cu vindecarea, ci cu *aşteptările.*

Obişnuiam să spun că nu toată lumea se vindecă.

Acum nu mai cred asta. Acum cred că *toată lumea se vindecă* - deşi nu neapărat în modul în care se aşteaptă să se întâmple acest lucru. Recunoscând că „vindecarea" înseamnă reconectarea cu perfecţiunea universului, ne dăm seama că universul ştie ce ne trebuie şi ce vom dobândi, ca rezultat a ceea ce am primit. Chestia este că ceea ce ne *trebuie* s-ar putea să nu corespundă întotdeauna cu ceea ce aşteptăm noi, sau cu ceea ce credem că *vrem,*

Aşa cum vindecătorii trebuie să-şi accepte rolul de canale, la fel şi pacienţii trebuie să-şi accepte rolul de primitori. Treaba pacientului este, pur şi simplu, să se pună la dispoziţia energiilor vindecătoare şi apoi să accepte ceea ce aduc acestea. Şi este sigur că ele vor aduce ceva.

Doar că ceea ce aduc s-ar putea să fie o surpriză.

Să spunem că vine la voi un pacient cu un ulcer.

Facilitaţi o şedinţă de vindecare - sau două, sau trei, dar ulcerul rămâne. Pacientul se simte frustrat, iar voi vă simţiţi ca nişte rataţi, deşi ştiţi că nu ar trebui, pentru că, vorba aceea, nu sunteţi decât oameni.

Dar după câteva luni, pacientul vă sună din nou. „Sunt bine", vă spune el „Ulcerul s-a curăţat. Poate pentru că, după ce am fost la tine, am încetat să-mi mai fac atâtea griji şi m-am lăsat de băut şi de fumat - şi mă înţeleg mult mai bine cu soţia şi cu copiii..." Uneori, pacientul va atribui vindecarea oricăror altor factori, numai nu timpului pe care l-au petrecut cu voi, însă, la urma urmei, asta chiar nu contează!

Astfel de oameni sunt atât de ataşaţi de rezultat - iar marea interferenţă, dacă există vreuna, este chiar acest ataşament. Ataşamentul este o legătură de constrângere, iar o constrângere retează curgerea a ceea ce v-ar plăcea să primiţi,

Îndrumarea vindecării

Urmând atitudinea comună faţă de vindecare pe care o promovează sistemul medical si societatea - si anume, o

abordare bazată pe simptome - mulţi simt nevoia să sLi bilească ceea ce consideră *ei* că este problema persoanei, înainte de şedinţa de vindecare sau în timpul acesteia. Este primul pas care vine din uitarea faptului că nu noi îndrumăm vindecarea. Să combinăm asta cu popularitatea de care se bucură astăzi conceptul de *intuititie medicală* - şi ne vom găsi în faţa unui sac plin de mâncare pentru ego, marca Purina.

Diagnosticul este o parte fundamentală a lumii alopate - şi un instrument extrem de valoros, atunci când este folosit corespunzător. El este şi un domeniu complicat, care cere foarte mult studiu. Până la urmă, e tot o activitate de ghicit, dar un ghicit *structurat* Dr. Reginald Gold explica odată, că, pentru a înţelege cu adevărat ce înseamnă *diagnoză,* ar trebu i să împărţim cuvântul în cele două cuvinte care îl formează: *di,* din latineşte, care înseamnă „doi", şi *agnos* (ca în *agnostic),* din greceşte, care înseamnă „nu ştie". Şi e clar: doi oameni care nu ştiu - tu şi cu doctorul - aşa că, să nu ne mai batem capul. Dr. Gold mai spune şi că doctorii sunt obişnuiţi să spună lucruri de genul, „Dacă nu ai un diagnostic stabilit, nu răspund pentru ce se întâmplă"

Şi tot el continuă: „M-am întrebat adesea: oare asta înseamnă că, dacă *aiun* diagnostic stabilit şi dai de belea, atunci ei o să *răspundă de* ce se întâmplă?" Cumva, mă îndoiesc.

Ca doctor, pot să vă spun că mulţi oameni aleg să nu ţină cont de „specializarea" lor în domeniul diagnozei si să o folosească drept trambulină, pentru a îşi menţine un sentiment de importanţă de sine structurat pe referinţe exterioare. Cei care nu pot să recunoască genul acesta de atitudine artificială ar putea fi orbiţi de reclamă şi să cadă pradă dorinţei de a fi ei înşişi atât de plini de sine, încercând să o recreeze într-o atmosferă pseudo-spirituală. Această imitare a unui aspect mai puţin admirabil al modelului medical ne conduce către o dorinţă de a diagnostica - bazată pe referinţe externe - şi ne face, de multe ori, să adoptăm eticheta de medici care au *intuiţie medicală.*

Intuiția medicală, atunci când este folosită pentru a îi ajuta pe doctori sau pe alții care au nevoie de diagnostice în meseria lor, are o importanță clară pentru meseria respectivă. Simularea intuiției medicale cu scopul de a impresiona face un deserviciu celor care sunt medici competenți cu intuiție medică, îndepărtându-ne, în acelaşi timp, de pacienții noştri si de procesul de vindecare.

Însă când lucrăm cu energiile reconective, nu numai că diagnosticarea este inutilă, dar ea chiar ne împiedică. Eu cred că, adesea, cu cât ştiu mai puține despre pacient, cu atât mai bine, pentru că este cu atât mai probabil că voi încerca să dirijez şedința, în mod conştient sau în alt fel. Cu cât mai puțin încercați să dirijați, cu atât mai mult faceți loc Universului sa dirijeze - şi cu atât mai mărețe sunt rezultatele. Nu că Universul nu ar putea să lucreze şi pe lângă „îndrumările" voastre, dar, atunci când ne dăm la o parte, apare un anumit nivel de grație şi uşurință.

Deşi, poate, nu ştim cu absolută exactitate care este rolul nostru în aceste vindecări, sunt sigur că el nu este să-i dăm lui Dumnezeu sau Inteligenței Universale o a doua opinie.

Cum gândim

Desigur, ființele omeneşti sunt creaturi înzestrate cu rațiune. Cimpanzeii pot să facă unelte din bețe, ca să îşi scoată mâncarea pentru prânz dintr-un muşuroi de furnici, dar ei nu construiesc zgârie-nori şi nici Boeing-uri. Ei nu elaborează Teoria Corzilor. Nu deschid universități, ca să-şi transmită cunoştințele, din generație în generație.

În multe situații din viață, capacitatea de a raționa poate fi de mare folos - însă rațiunea, ca orice alt instrument, poate să nu fie chiar aşa de utilă dacă este folosită necorespunzător sau inadecvat, încercați să vă folosiți capsatorul ca pe un ciocan şi veți vedea ce vreau să spun. (Nu că aş vorbi din experiență proprie...)

Arta rațiunii se *bazează* pe cele două reguli de bază ale logicii: inducția şi deducția. Logica inductivă este cea mai rigidă dintre cele două: ea se *bazează* pe premisa că întregul este egal cu suma părților sale. Iar, după cum arată Dr. Reginald Gold, fie că este aşa sau nu, întregul este rareori egal cu doar *unele* din părțile sale... Să ne gândim la asta o clipă. Ştim astăzi mai multe decât ştiam ieri? Bineînțeles că da. Urmând această linie rațională, este probabil ca mâine să ştim mai multe decât astăzi, iar peste o mie de ani să ştim cu mult mai multe decât vom şti peste o sută de ani. Aşa că, dacă e să ne bazăm concluziile doar pe logica inductivă, eu aş prefera să aştept până ce vom avea ceva mai multe „părți" din întreg.

În principal, diagnoza se bazează pe rațiunea inductivă. Boala omenească poate fi incredibil de complexă, mai ales când luăm în considerare temerile şi aşteptările pacientului şi pe ale vindecătorului, deopotrivă, în cel mai bun caz, ne dăm seama doar de câteva dintre componentele unei boli sau ale unei răni, astfel că vom face imediat o greşeală dacă decidem că le-am identificat pe toate. Ca ființe omeneşti, suntem mai mult decât capabili să punem lucrurile astea cap la cap într-un mod incorect şi să ajungem la concluzii false.

Asta înseamnă că logica inductivă este inutilă?

Deloc. Trebuie doar să ne amintim că este un capsator care se foloseşte pentru a capsa. Nu-l putem folosi ca să construim o casă - în afară de cazul în care construim un castel din cărți de joc.

Pe de altă parte, logica deductivă are un domeniu mai vast. în logica deductivă, începem prin a analiza imaginea totală şi ne facem deducțiile în acest fel.

De exemplu, pe măsură ce câştigăm experiență în domeniul în care lucrăm, concluziile noastre vor deveni din ce în ce mai deductive.

Experiența noastră se dezvoltă şi ia forma unei intuiții - când recunoaştem că e mai mult decât putem să vedem şi când deducem ceea ce nu vedem în mod intuitiv.

însă şi asta ne poate induce în eroare. In vindecarea reconectivă, noi interacţionăm cu energiile din apropierea unei zone a corpului pacientului, până când suntem gata să trecem la o altă zonă. Şi când suntem gata să trecem mai departe? *Când ne-am plictisit* - când ceea ce ne-a făcut să lucrăm în zona respectivă nu ne mai reţine atenţia!

Deci, căutaţi ceva nou, care vă atrage atenţia, care vă acaparează interesul - o senzaţie în palme, un bâzâit sau o vibraţie în urechi, o reacţie vizibilă la persoana de pe masă.

Este o mică indicaţie - „hai să lucrăm aici!" Este ca bucuria aceea copilărească de a descoperi ceva pentru prima oară si de a rămâne absolut imobilizat pe acel ceva, până când atenţia ne este atrasă de altceva. Sună prea neserios? Dimpotrivă - această abordare onorează procesul la cel mai înalt nivel al său, păstrându-ne pe noi „adevăraţi" şi integri, absolut conectaţi şi una cu procesul şi cu persoana de pe masă. Nu are nici o legătură cu a şti că pacientul are nevoie de mai multă sau de mai puţină energie. Dacă are, o să şi-o ia - cu cât încercăm mai puţin să-l ajutăm conştient să o facă, cu atât va fi mai bine pentru el si pentru noi.

Desigur, asta contravine principiilor multor curente de gândire, care ne învaţă să „scanăm" o zonă şi să încercăm să determinăm locurile unde persoana de pe masă are nevoie de mai mult sau de mai puţin „ceva". Suntem învăţaţi să scanăm şi să căutăm zone congestionate, zone cu prea puţină energie, zone cu prea multă energie sau cu energie blocată.

Apoi, bazându-ne pe propria noastră judecată, reechilibrăm aceste zone, încercând să adăugăm sau să îndepărtăm energie din locul respectiv.

Nu numai că ne-am desemnat responsabili cu identificarea zonelor suferinde, dar - noi sau egourile noastre -ne-am şi proclamat capabili să remediem situaţia.

Şi mai vorbim despre responsabilitate!

Ce spuneţi de pendul, ca o altă formă de diagnoză? Sunteţi într-o dispoziţie bună când lucraţi cu primul pacient?

Dar când ajungeţi la al treilea? Aţi avut o mică ceartă cu partenerul sau cu partenera, la telefon?

Vă tremură mâna când ţineţi pendulul?

Nici testele de laborator nu sunt impecabile.

Oare a cerut doctorul analizele potrivite? Oare mostrele au fost mânuite corespunzător?

Oare rezultatele au fost determinate cu acurateţe? Si -ceva mai important - oare cauza situaţiei poate fi detectată cu tehnologia noastră actuală?

Pe măsură ce vă simţiţi mai siguri pe voi înşivă, veţi putea să vă daţi la o parte şi să lăsaţi inteligenţa vindecătoare să determine de ce este nevoie.

Nu îmi pasă dacă scanăm corpul, dacă folosim un pendul sau dacă stăm pe acoperiş într-o zi cu vânt şi ne facem că suntem giruete. Orice formă de diagnoză am folosi, ea este doar un pas în plus înspre separarea dintre pacient şi procesul de vindecare a acestuia.

În orice mod am determina ceea ce *credem* că nu este în regulă cu cineva, noi nu facem decât o presupunere despre o anumită chestiune, un soi de determinare cu mintea noastră logică şi educată, care funcţionează, în esenţă, pe baza premisei că noi ştim mai bine decât perfecţiunea Universului. Nu ştim.

În multe situaţii, genul ăsta de diagnoză nu face decât să împiedice, pentru că - la un nivel sau altul - el ne încurajează mintea conştientă să încerce să preia conducerea.

În acest nou capitol al omenirii, am ajuns, în sfârşit, să recunoaştem şi să onorăm inteligenţa unei forţe vindecătoare superioare. Putem să recunoaştem că această energie ştie ce nu e în regulă cu noi, ce ajustări sunt necesare şi în ce ordine.

Tipul acesta de vindecare nu are nici o legătură cu credinţa în vechile paradigme de diagnostic şi dirijare.

Treaba noastră, ca vindecători, este de a ne da la o parte din drum - pur şi simplu - şi de a lăsa ceva ce este atotştiutor şi atotvăzător să ia deciziile potrivite.

Uneori, pe baza a ceea ce pare să fie rezultatul final, s-ar putea să nu avem confirmarea că decizia pe care am luat-o a fost cea corectă, sau că rezultatul a fost benefic pentru pacient. Dar decizia a fost cea corectă.

Nu întotdeauna ne este dat să vedem lucrurile dintr-o perspectivă mai largă. O face altcineva pentru noi.

Aşa că, să nu ne batem capul cu ceea ce putem să recunoaştem sau să intuim.

Slavă Domnului că nu mai este nevoie nici să recunoaştem, nici să intuim!

Trebuie doar să păşim în cadru, să devenim un termen al ecuației şi să lăsăm lucrurile să aibă loc.

Acesta este prezentul vindecării.

Acesta este viitorul vindecării.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Să dăm tonul

„Gâsca polară nu trebuie sa facă baie, ca să se facă albă. La fel nici tu nu trebuie să faci nimic, decât să fii tu însuți."

Lao Tse

Emoții personale

Ca să recunoşti că eşti doar o parte din experiența totală de vindecare, nu ai nevoie să ajungi la cine ştie ce stare de detaşare zen, sau altceva. Dimpotrivă, adesea observ că energia se amplifică, atunci când se amplifică, mai întâi, emoțiile mele. Destul de ciudat, dar contează prea puțin dacă sunt impresionat de ceva şi scap o lacrimă, sau dacă, pur şi simplu, mă simt foarte fericit.

Este important să păstrăm un nivel de detaşare față de întreaga situație, căci ataşamentul este unul dintre puținele lucruri care pot interfera şi încetini acest proces de vindecare. Atunci când vă bucurați din plin de emoțiile voastre, vă dați voie să vă mențineți la acest nivel de prezență detaşată.

Adesea, fericirea şi alte stări elevate de emoție contribuie foarte mult la starea de detaşare, pentru că detaşarea nu înseamnă detaşare de viață, ci de nevoia de a îndruma, de a controla, înseamnă detaşarea de rezultatele celeilalte persoane. Astfel, veți putea să *fiți în* acest proces, fără a investi nimic în rezultatele sale.

Stările de emoție amplificată vă permit să rămâneți absorbiți de *propria voastră* experiență şi să contribuiți la ea, fiind observatorul şi subiectul observat, în acelaşi timp. Această stare ajută persoana de pe masă să intre în *samadhi,* în propria unime, unde să poată *fi* şi să-şi trăiască propria experiență. Dar toți suntem unul: pe măsură ce procesul devine mai profund, veți vedea şi veți simți manifestarea unei intensități uimitoare. De cele mai multe ori, asta vă duce imediat într-un spațiu mai vast de conştientă şi observație, care va intensifica, din nou, interacțiunea pe care o va simți pacientul.

Pe măsură ce acest ciclu evoluează, vă aflați imobilizați în această cunoaştere indescriptibilă, într-un mod rafinat şi atemporal.

S-a întâmplat ceva amuzant, în drum spre vindecător

Hai să fim cinstiți - râsul nu e un lucru pe care, în mod normal, l-am asocia cu durerea, cu disconfortul şi cu boala.

Şcolile de medicină au calitatea că îți pot extirpa simțul umorului mai rapid decât ar putea un chirurg să îți scoată amigdalele. Nici educația non-alopată nu e mai brează, în sensul acesta.

Fețele de vindecători solemni şi savanții în medicină cu mutre împietrite nu sunt nici ei de prea mare ajutor.

Slavă Domnului, că există dr. Bernie Siegel, autorul volumului *Iubire, medicină si minuni* - dar oamenii ca el sunt rari. El prezintă perspectiva din care un simț al umorului sănătos este promotorul unei bune sănătăți; râsul este asociat cu bunăstarea ființei, care este asociată cu un sistem imunitar puternic şi cu o recuperare mai rapidă după boli sau răni. Dacă acceptăm că vindecarea reconectivă vine printr-o inteligență superioară sau universală - şi că rezultatul va fi cel care este cel mai potrivit - indiferent de ceea ce noi sau cealaltă persoană considerăm, în mod conştient, că ar fi cel mai potrivit - atunci de ce ne mai zbatem? Pentru numele lui

Dumnezeu, unii dintre voi chiar arătați ca şi cum ați avea nevoie de vreo două-trei prune uscate.

Inseninați-vă. Râsul îi face pe oameni să se simtă confortabil. Una dintre prioritățile inițiale pe care le aveți - cu fiecare dintre pacienții pe care îi vedeți - este să îi scoateți din starea de cfeconfort şi să îi aduceți într-una de confort - la nivel fizic, emoțional, mental, spiritual şi în orice alt mod posibil. Ideea e că lucrurile sunt amuzante. *Viata* e amuzantă. Dacă nu vrei să 'fii acolo unde se râde, nu vrei să fii unde e viață. După cum spune Ron Roth, autorul cărții *Sfântul Duh al vindecării* „Nu vă mai luați aşa de mult în serios. Oricum, *sunteti singurii care* o faceți”

Ce este iubirea?

Când au început experiențele mele cu aceste vindecări, nimeni nu a găsit de cuviință să îmi trimită şi un manual de utilizare. Tot ce ştiam era că eu plecasem de la cabinet într-o vineri, gândindu-mă că sunt chiropractician, iar când m-am întors, luni dimineață, mi-am dat seama că, de fapt, sunt altceva. Aşa cum am spus şi mai devreme, am hotărât să merg la alții ca să caut răspunsurile. Am luat reviste New Age din librării şi de prin magazinele de nutriție şi sănătate, am răsfoit paginile cu anunțurile celor care practică diverse forme de vindecare şi i-am sunat pe cei care, după fotografii, păreau a fi cei mai sănătoşi la minte.

Mi-am stabilit întâlniri cu oamenii ăştia, le-am spus ce făceam si chiar le-am arătat. Când au văzut reacțiile pe care le stârnesc aceste frecvențe, am observat că mulți deveneau dintr-o dată un pic supărați. Cel puțin unii dintre ei deveneau, as zice eu, chiar *îmbufnați.* Văzându-le consternarea, i-am întrebat dacă făcusem ceva ca să o provoc.

Îmi spuneau: „Noi am petrecut ani în şir, încercând să ne acordăm la inimile noastre si să lucrăm cu iubirea.

Tu, pur si simplu te-ai trezit, într-o zi, cu darul ăsta.

Faci totul mecanic, dar, cu toate astea, obții toate aceste rezultate minunate pe care noi nu le obținem". Atunci răsunară cuvintele pe care nu eram pregătit să le aud: „Ai o inimă care trebuie deschisă".

Mă gândeam, *Dumnezeule, ce nu e în regulă cu mine? Ce nu e în regulă cu inima mea?* Cum auzeam asta de la toți vindecătorii aceştia „cu tehnică", mă întorceam acasă simțindu-mă din ce în ce mai distrus şi mă gândeam cum anume as *putea* să îmi deschid inima. Şi mi-a picat fisa abia într-o zi, când mă simțeam deosebit de deprimat: *Cum ar putea inima mea să fie chiar aşa de închisă, dacă ea mă doare aşa de tare, că nu ştiu cum să o deschid?* Şi atunci am înțeles mai clar diferitele forme ale iubirii.

Vindecătorii aceştia cu tehnică luau iubirea drept sentimentul de pe o carte poştală. Ei credeau sincer că o lacrimă-două stoarse în timpul unei şedințe vor fi de ajutor persoanei de pe masă.

Iubirea sentimentală nu este iubirea care mediază aceste vindecări. Ea nu surprinde nici pe departe esența iubirii care creează universul.

Întrebați pe oricine a avut o experiență de viață după moarte şi care a mers suficient de departe în acea experiență, ca să cunoască „iubirea" care *înseamnă* acea experiență.

Vindecătorii confundau iubirea cu această formă de *mită.* Iubirea pe care se bazează vindecarea este iubirea pe care se bazează viața şi universul. Nu este iubirea hormonală sau cea de tipul „Trebuie să te am", nici iubirea cu ochii în lacrimi, de genul „Am sentimente pentru tine".

Este vorba despre iubirea care îți permite să ieşi din ego, să te dai la o parte şi să fii observator şi observat în acelaşi timp, dând voie pacientului să primească şi el acelaşi dar.

Este iubirea care dă voie puterii care *a făcut* corpul să *vindece* corpul. Atunci are loc transformarea. Atunci curge *lumina şi informația.*

Asta înseamnă iubirea.

Frica ascunsă în ritualurile noastre

„Cel mai dificil aspect cu care ne-am confruntat când încercam sa dam îngrijiri medicale băştinaşilor, a fost să îi facem să renunțe la superstițiile lor.

Dr. AlbertSchweitzer

Cea mai vicleană e frica, atunci când se ascunde sub masca iubirii. Frica este *singurul lucru* care stă între voi şi oricine altcineva, între voi şi orice altceva... inclusiv obiectivul vostru de a deveni vindecători desăvârşiți. Unul dintre darurile pe care sper să vi le aducă această carte este capacitatea de a recunoaşte frica sub toate formele în care apare - şi astfel, de a o transforma în iubire. Frica este doar absența iubirii, la fel cum întunericul este absența luminii. Ca atunci când aduci o lumină în întuneric, iar lumina devine singurul lucru prezent - atunci când aduci iubire într-un loc în care, înainte, a fost frică, vezi că frica nu mai e acolo.

Pătrunderea „tehnicilor" de vindecare este un ritual.

Ritualul umple o serie de goluri, inclusiv sentimentul că noi, în sine, nu suntem suficienți. Apoi, noi perpetuăm golul, creând în jurul lui un ritual, iar apoi perpetuăm ritualul, creând în jurul lui frumusețe... şi creând ritualul în jurul frumuseții. Perpetuat în frumusețe, ritualul se întoarce măiastru şi perpetuează golul.

Mai devreme, am mers să caut răspunsuri şi înțelegere la alții. Deşi eu aveam întrebări pentru persoanele acelea, s-a dovedit că şi ele aveau întrebări pentru mine. Prima întrebare care mi se punea era: „Te protejezi?"

„De ce anume?", întrebam eu, uitându-mă peste umăr.

Nu ştiau. Ştiau doar că li se spusese să *se* protejeze - de către altcineva, căruia cineva îi spusese să *se* protejeze, căruia cineva îi spusese să se protejeze *la rândul lor...*

Tradiții respectate, obişnuite, vechi de generații.

Dar *cine* a început procesul acesta? Şi *de ce?*

Dacă un truism este transmis din generație în generație de-a lungul timpului - iar adevărul este adevărul este adevărul - atunci există probabilitatea ca el să fie adevărat şi astăzi. Dar dacă un lucru era fals în trecut - şi dacă adevărul încă mai este adevăr - atunci ceva care a fost fals va rămâne fals. Mpoate fi ceva mult mai vechi - dar la fel de fals.

Acum aşezați-vă o clipă, țineți-vă bine, iar dacă aveți vreo două-trei funii de usturoi pe lângă voi, atârnați-le de gât, căci vă voi spune un lucru care s-ar putea să vă cam zgâlțâie fundamentele false: *Nu există ceea ce este numit rău.*

Nu există entități al căror scop, în existența lor, este să vă facă viața un calvar, sau să se ascundă prin încăperi întunecoase si prin dulapuri, aşteptând momentul potrivit să vă sară în spate şi să facă „Bau!" Nu numai asta, dar nici nu au veri care să vi se atârne de umeri şi pe care să fiți nevoiți să vi-i dați jos printr-o şedință de vindecare săptămânală sau lunară, sau care să fie alungați cu pandantive scumpe, burduşite cu pietre prețioase. Nu vă mai flatați astfel. Astea sunt născociri şi fantezii inventate, întărite numai de frica voastră de ele. Dacă astfel de entități chiar *au existat cândva,* acum ele au murit cu toatele. Au murit de râs la toate bufoneriile pe care le-ați făcut, în încercarea de a vă proteja de ele. Una a murit chiar ieri, când a aflat cât ați dat pe amuleta cea nouă.

Hai să aruncăm o privire la câteva dintre ritualurile noastre bazate pe frică:

Flori - ca să nu vină fantomele
Scuturarea mâinilor - ca să scăpați de energia negativă a altor persoane, pe care ați adunat-o pe mâini în timpul şedinței
Boluri cu apă - ca să adune energia negativă pe care o scuturați de pe mâini
Sare - se pune în apă, pentru a sparge energia negativă care s-a adunat în apă după ce v-ați scu-turat-o de pe mâini

Alcool - ca să vă dați pe mâini, în caz că nu aveți la îndemână bolul şi sarea şi apa în care să le scuturați
Lumânări - se ard anumite culori pentru protecție
Direcții de mişcare - vă întoarceți sau mergeți numai în anumite direcții (dreapta, stânga, în sensul acelor de ceasornic, în sens contrar acelor de ceasornic - în funcție de şcoala sau de linia la care v-ați afiliat)
Direcții de poziționare - pacientul trebuie să fie îndreptat într-o anumită direcție (cu capul spre nord, spre sud, spre est sau spre vest, în funcție de şcoala sau de linia la care v-ați afiliat)
Mâinile - mâna dreaptă este mâna care dă; mâna stângă este mâna care primeşte
Bijuterii şi/sau obiecte din piele - trebuie îndepărtate, pentru a nu interfera cu vindecarea
Expirarea - exhalarea de energie negativă
A „tăia" coloana vertebrală - se stă în partea dreaptă a persoanei, dacă lucrați pe partea dreaptă, si în partea stângă, dacă lucrați pe partea stângă a corpului persoanei, pentru a nu le „tăia coloana vertebrală"
Şervețele - ca să vă ştergeți lacrimile, după ce ați râs aşa de tare la câteva dintre aste ritualuri, încât ați suflat şi ați stins lumânările, sau după ce ați plâns că, din greşeală, ați omorât florile, pe care le-ați pus în apa sărată în care trebuia să vă scuturați mâinile.., şi rugăciunile nu le aduc înapoi.

Nu putem să ne aflăm în iubire, atâta vreme cât întărim conceptul de frică, înclinația noastră culturală este să ne decorăm fricile cu ritualuri, păcălindu-ne apoi să credem că aceste ritualuri sunt expresii ale iubirii.

Zădărnicim rugăciunea, atunci când o folosim pentru protecție - căci *de ce anume ne* protejăm, folosind aceste ritualuri şi rugăciuni? De nimic altceva, decât de natura amorfă a fricilor noastre - pur şi simplu, pentru că mâncăm conceptul de rău pe pâine. Dar nu ne dăm seama că răul este doar spectrul unei iluzii.

Petrecem atâta timp protejându-ne de ceva care nici nu există, aşa că nu e de mirare că ne rămâne atât de puțină vreme ca să ne ocupăm de ceea ce *există cu adevărat*

Atenția noastră creează întrupări iluzorii ale răului -care, la rândul lor, ne atrag din ce în ce mai mult atenția, astfel încât sistemele noastre de credințe încep să se susțină şi să se confirme pe sine. Pur şi simplu, de multe ori, nu ne dăm seama că mergem acolo unde este atenția noastră.

Chiar credeți că dacă fluturați un buchet de flori în fața unei fantome, aceasta se va întoarce şi va fugi ca din puşcă? Poate, Dar numai dacă are alergie la flori.

Dacă se află o fantomă primprejur, ea nu e acolo pentru voi. Ea îşi are treaba ei, propriul ei scop, pentru care şi~a întrerupt ciclul

Si cum e cu scuturarea energiei negative de pe mâini, într-un bol cu apă sărată? încercați să o înecați?

Asta ar funcționa numai dacă energia respectivă vine dintr-un univers cu apă dulce,

Problema inerentă cu toate ritualurile astea de protecție este că, de fapt, atunci când faceți ceva care este menit să vă protejeze, vă spuneți că există ceva de care să vă temeți -chiar si dacă e vorba de direcția în care este îndreptată o persoană, de mâna pe care trebuie să o folosiți sau, pur şi simplu, de teama de a nu „greşi”,

Deci, cu cât sunteți mai puțin conştienți de componenta bazată pe frică a ritualului, cu atât mai mult vor pătrunde efectele fricii, Aceeaşi componentă de frică se aplică şi altor comportamente ritualice şi superstiții, cum ar fi îndepărtarea bijuteriilor şi a obiectelor din piele.

Atunci când vă dați jos aceste obiecte - voi sau pacientul - vă spuneți că *voi înşivă nu* sunteți destul, că voi şi ceea ce canalizați este de natură limitată.

Să vă dau doar un motiv pentru care ştiu că aceste lucruri sunt adevărate: Când au început să apară aceste vindecări, pacienții mei credeau că vin la chiropractician - şi *eu* credeam că asta sunt. Nu putea să existe o situație mai potrivită. Bineînțeles, ca pacienți pentru chiropractică, ei veneau cu cizmele de piele cu carâmbi de oțel, cu curele grele, cu brățări metalice la glezne şi cu toate celelalte bijuterii obişnuite,

Nu aveam nici un motiv să le sugerez să îşi dea jos bijuteriile sau obiectele din piele. Nu m-am oprit să spun rugăciuni sau să ard tămâie sau să-i afum cu salvie, nici nu am ancorat energia încăperii cu cristale în culorile chakrelor, importate din America de Sud. Eu doar am privit, cu uimire copilărească. Fără nici un ataşament, fără nici o constrângere, fără nici un ritual, fără nici o frică.

Doar vindecări de la Univers - pur şi simplu.

Nu ce faci, ci de ce o faci

Să spui o rugăciune înainte de fiecare şedință e manipulare spirituală, La fel cum ai şti că te manipulează soția sau copilul, dacă şi-ar începe fiecare cerere către tine cu câte un „Te iubesc”, ştii că o rugăciune înainte de fiecare şedință de vindecare înseamnă, pur şi simplu, că *tu* îi ceri ceva lui Dumnezeu, fie că e direct pentru tine, sau pentru altcineva.

În loc să ceri ceva, *oferă* ceva,

Poți să începi prin a oferi mulțumiri. Eu spun o rugăciune de mulțumire în fiecare dimineață, pentru că sunt cu adevărat recunoscător pentru ceea ce am. Apoi mă simt perfect instalat în starea mea de gratitudine şi trec prin zi, făcând ceea ce fac de obicei, fără a simți nevoia să cer protecție specială sau să cer permisiunea. Care e diferența dintre o rugăciune de mulțumire şi una de cerere?

în primul rând, rugăciunea de cerere are ca rezultat alte rugăciuni de cerere. Rugăciunile pentru protecție vă țin atenția concentrată pe frică, ceea ce duce la si mai multe rugăciuni pentru protecție. Uneori e bine nici să nu auzi tot timpul cereri de favoruri, nici să nu le faci.

O rugăciune de mulțumire vă permite să vă parcurgeți ziua simțindu-vă bine în relația voastră cu universul.

Cred că lui Dumnezeu îi place asta.

Ce faceți când începeți să chemați prezența lui Dumnezeu şi/sau a arhanghelilor, înaintea fiecărei şedințe?

Spuneți că nu prea credeți că Dumnezeu e tot timpul cu voi, că El si cu îngerii trebuie să fi ieşit la o cafea şi v-au lăsat de izbelişte, să vă luptați cu fantoma care provoacă pacientului problemele cu sinusurile.

Cum ieşiți din modelele de frică? Mai întâi, recunoscând aceste modele. Lumina recunoaşterii alungă întunericul, fără ca voi să trebuiască să faceți mai mult decât să rămâneți conştienți. Cum să faceți procesul mai rapid? E simplu. De fiecare dată când apare frica, înfruntați-o, Dacă vă e frică să faceți o şedință de vindecare pentru că nu purtați tricoul cel roşu, atunci, intenționat, nu purtați *nimic roşu în* ziua respectivă. Dacă vă surprindeți punându-vă în buzunar cristalul favorit, pentru că simțiți că vă va ajuta într-un fel, *scoateți-l şi lăsați-l acasă în ziua respectivă.* Puteți să purtați cristalul în buzunar, sau să vă îmbrăcați cu roşu în orice altă zi, dar puterea pe care o recăpătați de fiecare dată când tăiați ataşamentul de o temere vă apropie, pas cu pas, de scopul vostru - acela de a deveni vindecători, de a alunga iluzia separării şi de a trăi în Unul cel infinit.

Cum scăpați de dependența de ritualuri

Puteți să puneți flori în cameră, pur şi simplu, pentru că arată frumos? Să ardeți lumânări, pentru că lumina lor difuză face încăperea foarte primitoare? Sigur că puteți.

Dar fiți mereu atenți, căci dacă într-o zi vă alegeți lumânările datorită semnificației simbolice a culorilor lor, sunteți pe marginea prăpastiei, gata să reintroduceți frica în munca voastră. De cum am introdus conceptele si ritualurile de protecție în munca mea, vindecările au devenit rapid din ce în ce mai puțin spectaculoase, deşi şedințele erau din ce în ce mai dramatice. într-o zi, mi-am dat seama că nu mai mergeam să fac o şedință cu acelaşi sentiment de aşteptare bucuroasă, cu care mergeam odată. Nu mai veneam acolo liber de griji, ca un copil. Veneam încărcat cu ceea ce percepeam drept „responsabilitatea” darului, într-un sfârşit, am început să înțeleg ce voiau oamenii să spună, când îmi ziceau: „Trebuie că te apasă o mare responsabilitate”

Până în acel moment, nu mă apăsase. Iar lucrurile merseseră mai bine - şi pentru mine, şi pentru pacienții mei.

Într-o zi, relația dintre aceste ritualuri, frică şi diminuarea vindecărilor deveni, dintr-o dată, foarte clară. Am oprit toate ritualurile - cel puțin, toate pe care le puteam recunoaşte. Am aruncat bolurile cu apă sărată, am încetat să-i mai chem pe arhangheli si alți „protectori” si chiar am încetat să mai chem prezența lui Dumnezeu - pentru că mi-am dat seama că, oricum, Dumnezeu era cu mine tot timpul. Am eliminat toate rugăciunile imploratoare - acum, pur şi simplu, spun cea mai veselă rugăciune de mulțumire, înainte să plec de acasă, dimineața - şi chiar nu e nimic dacă mai uit, câteodată, îmi amintesc în ziua următoare. Nici nu îmi scutur mâinile, căci acum ştiu că aici, în această interacțiune cu persoana de pe masă, are loc uimitoarea frumusețe a transformării - şi orice rămâne cu mine nu poate fi decât un dar.

De cum am dat drumul ritualurilor bazate pe frică - aşa frumos deghizate cum erau ele - vindecările au început să-şi recapete splendoarea inițială. Mi-am dat seama că era bine că putusem să le văd la potențialul lor deplin, ca să *ştiu* că există. Cunoaşterea asta - şi sentimentul pierderii lor - mi-au dat impulsul şi motivația să le caut si să le găsesc din nou.

Făcând asta, învățam din nou să merg - metaforic vorbind; e un proces atât de complex si de dificil, încât doar cei care au fost nevoiți să învețe să meargă a doua oară pot să înțeleagă.

Care a fost motivul pentru toate astea, în planul lucrurilor? Ei bine, faptul că ştii să mergi singur şi de la sine nu îți dă neapărat şi capacitatea de a învăța pe altcineva să facă acelaşi lucru. Poate că o să reuşeşti să ajuți un copil să învețe, dar copilul acela, cu lipsa lui de frică, ar învăța oricum, însă cu un adult care nu a mers niciodată, e altceva. Nu trăiam la înălțimea potențialului meu. Nu-mi îndeplineam scopul, stând pur şi simplu în încăpere, oră după oră, zi după zi, facilitând vindecări câte unei persoane la rând.

Trebuia să învăț pe alții. Iar ca să poți să înveți pe alții, trebuie să fi înțeles conştient nu numai cum *să faci* lucrurile, dar şi cum *să nu le faci,* ca să îndrumi oamenii departe de capcane, înspre obiectivul lor - dinspre întuneric înspre lumină; dinspre frică în iubire.

Nu trebuie să dați drumul la toate fricile, înainte de a fi pregătiți să trăiți iubirea. Puteți să vă luați fricile în brațe şi să le duceți cu voi, în iubire. Căci, odată ce păşiți în iubire, frica se dezvăluie drept iluzia care a fost întotdeauna, iar tot ce rămâne este iubire.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Lucruri de luat în seamă

„Dacă împingi semnificația bazei fiziologice a medicinei suficient de departe, de obicei vei ajunge la un punct la care aceasta va fi imposibil de arătat ştiințific, la care va trebui sa o iei pe încredere.

Vindecare din inimă, *de dr. Mehmet Oz*

Cine este vindecător?

Cine este vindecător? La această fază a tranziției noastre, vindecarea este o capacitate pe care o au toți. Nu trebuie să fiți profund încastrați în anumite credințe religioase sau spirituale pentru asta. Nu e necesar să aveți numai gânduri plăcute, sau să nu rostiți niciodată vreun cuvânt sarcastic. Nu trebuie să deveniți vegetarieni. Puteți să vă beți paharul de vin la masă - sau de martini, sau de marguerita. De fapt, orice altceva vă face plăcere, este în regulă. Vă spun asta din experiență proprie.

Toate aceste considerații se bazează pe aprecierea „valorii” - iar valoarea noastră a fost deja stabilită, prin simplul fapt că *suntem.* Este minunat să aspirăm să devenim o per soană mai bună. Suntem aici ca să învățăm şi ca,să evoluam

Însă măsura în care realizăm aceste țeluri nu ne deler mină valoarea. Nu avem nimic de demonstrat, nimic de re alizat, nimic de făcut ca să devenim valoroşi. Deja sunlem

toate acestea. Nu putem aspira la ceva ce deja ne aparține.

Dacă vă deschideți şi căutați această reconectare, meritați să o primiți. Nu aşteptați până când credeți că egoul vostru este ținut sub control, că vă trăiți viața total fără a judeca, sau că pizza cu ardei iute face parte din trecut. Asta ar fi ca si cum ați aştepta momentul perfect pentru a vă căsători, sau pentru a avea un copil.

Acest moment ar putea să nu vină niciodată - sau, cel puțin, nu într-o formă în care să îl recunoaşteți.

Vindecarea, medicina şi viitorul sistem de asistență medicală

La ora actuală, după părerea mea, punctele forte ale medicinei sunt două domenii de bază. Pe cel dintâi îl voi descrie ca primul ajutor sau asistența în situații de criză. După cum am spus la un seminar: „Dacă, Doamne fereşte, aş fi lovit de o maşină, DATI-VĂ LA O PARTE, să vină salvarea!”

Vorbesc serios. Medicii şi asistenții de pe salvare sunt cei mai buni când e vorba să se ocupe de răni sângerânde şi de oase rupte. După ce m-am stabilizat şi sunt în siguranță, putem să vorbim de chiropractică, de homeopatie, de nutriție şi de alte forme de vindecare. Acesta ar fi momentul cel mai potrivit să-i dăm corpului şansa să se vindece.

Al doilea domeniu în care pot să admit că abordarea medicală este de dorit, e *atunci când nimic altceva nu a funcționat* Dacă organismul nostru nu a reuşit să se vindece singur, aceasta este faza la care ar putea fi nevoie de medicamente, de intervenții chirurgicale, sau de alte măsuri extreme.

Nu de mult, întâlneam adesea - iar astăzi în întâlnim poate şi mai des - oameni care aleargă la doctor la primul semn de dezechilibru. Principalul demers al doctorului, în cele mai multe dintre cazuri, este să ne prescrie o medicație sau să ne taie din corp. Nu pot să se abțină; aşa au învățat.

Din păcate, recurgerea la soluția medicală *de la început*

întârzie, de cele mai multe ori, un ajutor natural important -însă corpul nostru are cu atât mai multe şanse să se vindece complet si deplin, cu cât apelăm mai *devreme* la cineva care ne poate ajuta.

Dacă luăm medicamente şi ne mascăm simptomele chiar de la început, până ce lucrurile vor ajunge să se înrăutățească atât de mult, încât să fim nevoiți să mergem la cineva care să se ocupe de îndepărtarea cauzei si să dea voie corpului să se vindece, se poate ca sănătatea noastră să fi ajuns deja la un punct de la care să nu mai poată fi recuperată sută la sută. La fel, dacă o luăm de la început pe calea chirurgicală si operația nu dă rezultate, atunci, până ce ajungem să consultăm un chiropractician, un acupuncturist sau pe altcineva care să lucreze din perspectiva îndepărtării dezechilibrului şi să dea voie vindecării noastre să vină de sus, de jos, dinăuntru şi din afară, ne vom putea duce la ei doar cu partea din noi care a mai rămas întreagă. Evident, sută la sută din mai puțin de sută la sută este, totuşi, mai puțin de sută la sută.

Dacă, dintr-un motiv oarecare, demersul natural nu dă rezultate în cazul nostru, medicina este - în toate circumstanțele - următoarea soluție logică. Mulțumesc cerului că există. Doar că, uneori, nu ne oprim ca să privim lucrurile dintr-o perspectivă mai vastă: oare nu e logic ca, dacă organismul nostru are posibilitatea să se vindece, să căutăm pe cineva care să ne ajute să facilităm acest proces în noi, *înainte* de a apela la un set de măsuri de natură mai invazivă?

Atunci, cum vedem întâlnirea dintre medicină şi vindecare? Acum, la intrarea în noul mileniu, eu observ o schimbare la nivelul conştiinței profesioniştilor din serviciile de sănătate: mulți îşi dau seama că nu îndeplinesc spiritul visului care i-a adus în această meserie de la bun început şi încep să înțeleagă că trebuie să fie ceva mai mult - si să dorească să caute acest ceva.

Faptul că sunt invitat să țin prelegeri la universități si la spitale este semnul unei mentalități mai deschise, care se

adoptă în toată țara. Integrarea, printre opțiuni, a diferitelor forme de vindecare, inclusiv acupunctura şi homeopatia, a fost un prim pas. Acum vedem cum apar secții de medicină energetică. Eu țin prelegeri la colegii de chiropractică şi la spitale de osteopatie - si acolo văd progresul în gândire.

Mulți practicieni (doctori, chiropracticieni şi specialişti în osteopatie) introduc vindecarea reconectivă în practicile lor - unii pe tăcute, alții mai zgomotos.

Există o veche zicală care spune că ştiința avansează cu o înmormântare după altă înmormântare, în multe cazuri, acest lucru este adevărat, atunci când e vorba de obținerea unui progres considerabil. Slavă Domului că, astăzi, fața medicinei începe să se schimbe, însă procesul se întâmplă dinăuntru în afară - şi e nevoie de foarte multe schimbări înăuntru, înainte să le putem întrezări manifestarea în afară.

Pe măsură ce publicul îşi deschide ochii, medicina îşi deschide mintea. Nu prea i s-a dat de ales. Aşa că acceptarea va veni, chiar dacă pentru asta e nevoie de timp.

Cum văd eu întâlnirea dintre medicină şi vindecare? Chiar în felul în care ea există.

Vindecarea prin credință

Am stabilit deja că această lucrare depăşeşte cu mult ceea ce numim de obicei *vindecare energetică.* De asemenea, nu este vorba nici de „vindecarea prin credință”. Nu trebuie să credeți în proces, pentru ca el să funcționeze. Am înțeles acest lucru chiar de la apariția vindecărilor - când nici eu, nici pacienții mei nu ne aşteptam la ele. Ulterior, el mi-a fost reconfirmat de locul de unde vin. Vedeți voi, cei mai mulți dintre pacienții mei vin la mine din toată lumea, aşa că foarte puțini dintre ei sosesc fără soțul sau soția lor, sau fără altcineva care să îi însoțească. Pentru mine, nu e o situație neobişnuită să mă trezesc că port o plăcută discuție de prezentare cu un cuplu, din care doar o persoană e pacientul meu - iar apoi,

soțul sau soția ies şi aşteaptă în anticameră. Pacientul se transformă automat, se holbează la mine şi îmi şuieră:

„Vreau doar să ştii că eu cred că toată chestia asta e o escrocherie şi că nu m-aş fi aflat aici, dacă nu m-ar fi obligat soțul sau soția”. De obicei, le răspund: „Ei bine, deja *eşti* aici, aşa că ai putea foarte bine să te întinzi pe masă şi să fii deschis la orice va urma.”

Poate că e de folos dacă pacientul nu-si încrucişează brațele peste piept şi adoptă o atitudine de genul: *Refuz să f iu vindecat*- însă, în afară de asta, credința nu pare să joace un rol prea mare în toate astea.

Încurajați pacienții sceptici să accepte tratamentul cu o atitudine de genul, *poate merge, poate nu.* Destul de ciudat, dar, de obicei, aceştia sunt pacienții care au parte de vindecările cele mai spectaculoase, de cele mai multe ori venite cu surle şi trâmbițe (cu toate senzațiile vizuale, olfactive, auditive şi tactile). Să vă spun cine este cel mai puțin probabil să trăiască deplinătatea unei experiențe de vindecare. Credeți sau nu, este persoana care vine la voi insistând că tratamentul trebuie să funcționeze - persoana care a citit toate cărțile pe tema asta şi care simte că ştie tot ce e de ştiut despre asta. Dacă există vreun mod de a interfera cu vindecarea, este prin genul acesta de ataşament, prin această *nevoie* atotconsumatoare şi insistentă ca, de data asta, va *funcționa.*

De ce unii se vindecă

Nu se vindecă boala sau infirmitatea - se vindecă persoana. Indiferent cât de mult aş explica lucrul acesta la seminariile mele, pare să existe un flux continuu de întrebări despre măsura în care poate fi vindecată o boală sau alta.

Unul dintre puținele moduri în care puteți să vă restricționați în acest proces este prin sistemul de credințe şi convingeri pe care îl aveți - prin ceea ce credeți în mod automat. Dacă *credeți în* ideea că o anumită boală sau infirmitate nu

poate fi vindecată, s-ar putea să vă dovediți că aveți dreptate. Spun *s-ar putea,* pentru că s-ar putea ca universul să treacă peste voi sau să vă ofere ocazia să vă ridicați deasupra convingerilor voastre, în orice caz, este un impediment de care nu aveți nevoie. Ați putea crede că, de fiecare dată când cineva vine la voi cerând o vindecare, asta e chiar ceea ce vrea.

Insă uneori oamenii pot fi surprinzători.

Scleroza multiplă este o boală degenerativă a sistemului nervos, care de obicei lovește adulții tineri. Ea tinde să se dezvolte pe o perioadă de mai mulți ani, pacientul fiind privat progresiv de coordonare, apoi de mobilitate şi - în sfârşit - de orice control muscular.

Cu ceva timp în urmă, a venit la mine o nemțoaică. Hannah avea scleroză multiplă. Soțul ei, Karl, a adus-o în sala de tratament într-un scaun cu rotile, de care se folosea de vreo trei ani. Karl m-a ajutat să o ridic pe masă, apoi a ieşit în sala de aşteptare.

Şedința mea cu Hannah a mers minunat; la sfârşit, ea s-a ridicat de pe masă şi a mers pe propriile ei picioare. Nu, nu sărea într-un picior prin cameră - trebuia să se țină cu o mână de perete şi să se oprească după fiecare mic pas, însă era un salt considerabil de la condiția de pasager neajutorat într-un scaun cu rotile.

De obicei, recunoştința pe care o vezi când partenerul pacientului intră în sala de tratament şi îşi vede iubitul sau iubita atât de schimbată este nemăsurată, dar în cazul acesta, când Karl a văzut ce s-a întâmplat, n-a părut prea fericit.

Hannah urma să vină a doua zi, pentru încă o şedință, dar nu a mai apărut toată săptămâna. Când s-a întors, era din nou în scaunul cu rotile. Asta era cel puțin neobişnuit, pentru că, în cele mai multe dintre cazuri, vindecările oamenilor păreau permanente - indiferent dacă erau imediate sau treptate. După ce Karl a ieşit în sala de aşteptare, am avut o discuție cu Hannah. Mi-a spus că soțul ei îi mărturisise că, de ceva timp, avea o amantă.

Conversația noastră a dezvăluit curând ce a însemnat asta, atât pentru Hannah, cât şi pentru Kari, în ceea ce priveşte vindecarea ei. Mai degrabă decât să fie o situație profitabilă, vindecarea ar face pe fiecare dintre ei să piardă ceva: ea si-ar pierde cea mai mare legătură cu soțul ei rătăcitor, iar el si-ar pierde scuza pentru că are o amantă!

În ceea ce mă privea, Hannah şi cu mine ne aflam acolo pentru un singur motiv, iar eu trebuia să mă asigur că înțelegea faptul că alegerea de a se vindeca îi aparținea.

„Dacă nu participi la propria ta vindecare/[7] i-am spus, „poți foarte bine să pleci de pe acum".

A înțeles.

După şedință, era înapoi pe propriile picioare.

Un alt motiv pentru care unii se vindecă

Împotrivirea la vindecare poate lua multe forme; unele dintre acestea sunt atât de profund întrețesute cu alte aspecte ale vieții pacientului, încât le puteți vedea numai dintr-o perspectivă suficient de largă.

Spre exemplu, acum câțiva ani, am petrecut un timp în New York City. Printre cei care au venit să mă vadă se afla şi un grup de aproximativ opt persoane care sufereau de artrită reumatoidă. Nu artrită reumatoidă în formă blândă, sau măcar moderată, din cele pe care le vezi uneori la oamenii care au încheieturile vizibil mai mari şi ale căror degete nu se pot mişca prea bine - nu; grupul acesta avea artrită reumatoidă severă, deformantă, handicapantă. Mulți dintre ei -la cel puțin o mână sau un picior - aveau structura osoasă atât de deformată, încât abia dacă mai amintea de forma ei inițială. Era ca şi cum aproape fiecare moment le-ar fi provocat o durere imensă. Vremea înrăutățea şi mai tare lucrurile.

Vizita mea acolo a coincis, cu una dintre acele furtuni de zăpadă tipice pentru New York, cu ploaie de gheață, cu grindină şi un frig muşcător, care te îngheța pe dinăuntru.

De obicei, acesta e tipul de vreme care îi face pe cei cu artrită reumatoidă să stea în casă.

Cei mai mulţi dintre aceşti oameni îşi aranjaseră câte trei şedinţe. La sfârşitul primei vizite, nici unul dintre ei nu a menţionat că ar fi simţit vreo uşurare a afecţiunii.

Deşi până atunci nu mai văzusem pe nimeni cu asemenea forme extreme de artrită reumatoidă, mă aşteptam ca, din opt, măcar câţiva dintre ei să se simtă mai bine. Când au început să apară la şedinţa a doua, m-am simţit puţin ciudat.

Ştiam că se înfofoleau şi îşi croiau cu multă suferinţă drum prin oraş, prin furtuna asta - şi că, până acum, nu se aleseseră decât cu frig şi cu încheieturi umflate. A doua rundă de şedinţe n-a adus cu mult mai mult decât prima.

Acesta a fost momentul când egoul meu şi-a scos la iveală căpsorul. Mă înspăimânta cea de a treia rundă de vizite. Unii dintre ei au anulat şedinţa - şi chiar m-am simţit uşurat. M-am forţat să fac şedinţele cu cei care au venit, dar -iarăşi - *nici unul dintre ei* n-a anunţat că se simte mai bine sau să dea semne vizibile de ameliorare.

După asta, când mă suna cineva cu artrită reumatoidă, îl convingeam să nu vină la cabinet. Hotărâsem că genul ăsta de vindecare nu funcţionează la oamenii cu această afecţiune şi nu voiam să îi pun - sau să mă pun - în situaţia repetării spectacolului din iarna aceea, de la New York.

Se dovedi mai târziu că toţi cei din New York aveau ceva în comun: pe lângă artrita reumatoidă, mai aveau şi implanturi de silicon, de un fel sau altul.

Prin urmare, e posibil ca frecvenţele reconective să nu aibă efect pe artrita *provocată de silicon.*

Ulterior, după ce am discutat cu asistenta mea, am aflat că oamenii aceştia mai aveau ceva în comun: cu toţii erau implicaţi într-un proces comun împotriva producătorului de silicon. Cu alte cuvinte, aveau interes să *nu* se facă bine. Cu cât puteau prezenta Curţii mai multe informaţii care să le dovedească sănătatea şubredă şi insuccesul în ceea ce priveşte vindecarea, cu atât aveau mai multe şanse de reuşită si cu atât mai mare avea să fie suma înţelegerii finale - şi era vorba ele o sumă considerabilă de bani. Faptul că mi-am dat seama ce se întâmplă cu aceşti oameni, m-a ajutat să-mi uşurez sentimentul de vinovăţie pe care îl aveam - şi gândul că as fi putut să fac lucrurile mai bine: *As fi putut să fiu mai lucid? Mai concentrat? Mai prezent?*

Am continuat să mă simt oarecum nesigur, până într-o zi când ţineam o prelegere unui grup mare de medici şi asistente, la spitalul Jackson Memorial, din Miami. Pe la jumătatea discursului, am întrebat - aşa cum fac de obicei - dacă vrea cineva să simtă aceste frecvente de energie. Dintr-o dată, o asistentă sări în sus şi, cu braţul întins în faţă, începu să vină înspre mine. Tot ce vedeam era mâna ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Nodurile mari, roşii, umflate de artrită reumatoidă deveneau din ce în ce mai clare, pe măsură ce se apropia, încăperea din jur se învălui în ceaţă.

„Am artrită şi nu pot să mişc degetele astea”, mă anunţă ea, de parcă ar mai fi fost nevoie. Nu numai că mă vedeam confruntat cu cea mai mare teamă a mea în lumea vindecării, dar aceasta se şi îndrepta spre mine în viteză.

Şi totul se întâmpla în faţa unei comunităţi care aduna laolaltă practicieni dintr-un spital şi savanţi ai unei scoli medicale. „Poţi să îmi vindeci mâna?”, mă întrebă, adăugând, „Nu pot să îndoi degetele mai mult decât atât”.

„Asta e doar o demonstraţie, ca să vezi dacă o simţi”, am răspuns, însă am ştiut că nu mă auzise nimeni. Ei voiau să vadă o vindecare. Sau voiau să vadă că *nu există nici* o vindecare, în nici un caz nu îi interesa să vadă „o demonstraţie, ca să vezi daca simţi” - indiferent ce spuneam eu.

Femeia şi-a croit drum până unde mă aflam şi şi-a întins mâna către mine. A pornit să arate cât de puţină mobilitate avea la braţul respectiv - pentru mine şi pentru sală -povestindu-ne, pe scurt, şi antecedentele ei în ceea ce priveşte tratamentul ortopedic şi fizioterapia, menţionând totodată si

absenta consecventă a rezultatelor tuturor acestor abordări. Am început demonstraţia şi ea a simţit energia imediat -unul dintre degete a început să tresară involuntar. Toţi ochii erau aţintiţi pe noi doi, în timp ce mie mi se învârtea prin cap gândul: *O, Dumnezeule, artrită reumatoidă!*

„Bine. Să-ţi vedem mâna”, am spus, după vreo 45 de secunde. Ea îşi închise degetele. Strânse tot pumnul. Pentru prima dată de când putea să-şi amintească, degetele îi atinseră palma. Deschis, închis. Deschis, închis.

Mobilitatea i se refăcuse. Roşeaţa furioasă a încheieturilor dispăruse şi era înlocuită de o culoare normală a pielii.

Două dintre noduri rămăseseră oarecum umflate, dar rigiditatea şi durerea dispăruseră.

La fel dispăruseră şi temerile mele subconştiente legate de pacienţii cu artrită reumatoidă, *convingerea* mea că artrita reumatoidă nu reacţionează la ceea ce fac.

Există multe motive pentru care oamenii aleg să nu se facă bine.

Aceste motive rareori au legătură cu voi.

Oare acest proces funcţionează şi asupra artritei reumatoide?

Nu boala sau infirmitatea se vindecă, ci persoana.

PARTEA A III-A

NOI ŞI VINDECAREA RECONECTIVĂ

“Statornicit în A Fi , efectuează acţiunea”

Bhagavad Gita

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Să pătrundem în bazinul de energie reconectivă

„Ocupă-te cat mai mult cu studiul lucrurilor Divine, nu doar pentru a le şti, ci pentru a le face; iar când închizi cartea, priveşte în jur, priveşte înlăuntru, priveşte să vezi daca mâna ta poate pune în fapta ceva din ce ai învățat.

Moise din Evreux, 1240 î.Ch.

Însemnare, înainte să începem

Aceasta este secțiunea „aşa se face” a cărții.

Ea nu este la fel de esențială ca şi secțiunile similare din alte cărți, pentru că, în cazul vindecării reconective, atunci când „încercăm” să facem vindecarea, în realitate, interferăm cu procesul. V-am năucit? Nu vă faceți griji.

Din clipa în care ați început să citiți această carte (de fapt, din clipa în care ați *hotărât* să o citiți), ați început procesul... „procesul de devenire”. Procesul vostru de restructurare şi devenire este deja atât de avansat, încât nu l-ați mai putea întoarce, nici dacă ați dori.

În cel mai bun caz, ați putea încerca - în sensul acesta - să ignorați această evoluție, pentru o vreme... însă curând v-ați da seama că acest lucru devine din ce în ce mai greu, până ce, într-un sfârşit, el va fi imposibil.

Sunteți intrigați? Şi eu. Aşa am ajuns să țin seminarii şi ateliere despre vindecarea reconectivă.

Când relatările despre vindecări au început să se răspândească, au început să vină la mine din ce în ce mai mulți oameni şi din ce în ce mai multe organizații educaționale, întrebându-mă dacă aş vrea să predau.

Le-am răspuns la toți la fel: „Nu poți să predai cursuri despre vindecare.” Dar, bineînțeles că, între timp, modul în care înțelegeam această noțiune s-a schimbat.

Am înțeles că fraza care îrni venise prin channeling, *„Ceea ce faci aduce lumină si informație pe planetă”,* se referă la mult mai mult decât la ideea ca o persoană singură -eu - să stau într-o încăpere, ceas după ceas, facilitând vindecări pentru câte o singură persoană.

Când interacționam cu aceşti oameni, mi se părea că, într-un fel, „aprjndeam” în ei un nivel nou de receptivitate, proiectat pentru a lucra cu noul nivel de frecvențe - această „lumină şi informație” - cu care suntem dăruiți acum.

Am avut revelația că, din grupul de persoane cu care intram în contact, *ieşea la iveală o întreagă generație de noi vindecători* pe această planetă.

La vremea aceea nu aveam nici o idee câte persoane urmau să fie afectate - şi îmi închipuiam doar vag cât de profund avea să fie acest efect.

Tot ce ştiam pe atunci era că aici se dezvolta ceva vital şi puternic - lucru care devenea din ce în ce mai evident, cu fiecare persoană cu care interacționam.

Aşa că am început să fiu mai atent la ce se întâmpla în interiorul meu si în jurul meu, în timp de continuau să lucrez cu aceste energii.

Am descoperit că ceea ce obişnuiam să spun mereu era adevărat; *Nu poți să predai cursuri despre vindecare.*

Dar un lucru îl puteam face: puteam să aduc această nouă lumină şi informație pe planetă - şi să-i las pe oameni

să învețe singuri.

Roţile ajutătoare

Înainte să mergem mai departe, daţi-mi voie să clarific faptul că există un lucru pe care *nu* îl veţi învăţa de la mine: „tehnica". Vindecarea reconectivă nu este Atingerea Vindecătoare, Atingerea Terapeutică sau Atingerea pentru Sănătate. Nu este Reiki, Johrei sau Jin Shin. Nu este Qi Gong, Mah-Jongg sau Beijing. Nu este nici o tehnică pe care aţi întâlnit-o până acum. *Vindecarea reconectivă nu este deloc o tehnică.* Ea *transcende* tehnica.

Sper că aţi înţeles până acum că, în esenţă, tehnicile sunt ritualuri menite să vă aducă într-o anumită stare. Din păcate, aşa cum vi s-a întâmplat multora dintre voi, procesul de a învăţa şi de a stăpâni tehnica tinde să te împiedice să ajungi la starea care este chiar obiectivul tehnicii respective!

Este ca atunci când ai roţi ajutătoare la bicicletă: ele sunt acolo ca să te ajute să înveţi să mergi pe bicicletă, dar nu vei putea niciodată să mergi efectiv pe bicicletă si să trăieşti experienţa din plin, până nu le dai jos.

Vindecarea reconectivă ne duce dincolo de tehnică, într-o *stare de a fi. Ssunteţi* această energie vindecătoare - şi ea este una cu voi. Nu aveţi ce face, decât să rezonaţi cu ea. Din clipa în care vă concentraţi atenţia asupra ei, ea emană din voi - si veţi vedea că, uneori, atenţia voastră este concentrată asupra ei, tocmai *pentru că* ea emană din voi.

Aşa începeţi să lucraţi cu energia reconectivă - observând-o, lăsându-vă atenţia să se concentreze pe ea.

Poate că asta vă sună simplist, aşa că daţi-mi voie să vă întreb - si să şi răspund la o întrebare care, poate că deja vi s-a înfiripat în minte: „Cum pot să învăţ *dintr-o carte modul în care* să „observ" un fel anume de energie?" Vă voi răspunde cu două cuvinte, cele mai importante pe care trebuie să vi le includeţi în vocabular, ca vindecători - şi pe care le-am folosit deja, în mod repetat, pe parcursul cărţii: *nu ştiu.*

Nu ştiu cum li se activează oamenilor fluxul energetic atunci când lucrez cu ei individual. Nu ştiu cum se face că

oamenii din cele mai îndepărtate colţuri ale unei săli de bal se „activează", atunci când trec eu prin mulţime. Nu ştiu cum, atunci când mă adresez unor grupuri mari de oameni si când trec printre rândurile din faţă, de lângă scenă, persoanele de la balcon şi de la mezanin încep să simtă senzaţiile care indică prezenţa acestei energii.

Şi telefoanele? De multe ori mi s-a întâmplat să fiu programat să apar într-o emisiune la televizor, doar pe baza a ceea ce a simţit producătorul în timpul convorbirii cu mine la telefon. Se pare că aceste frecvenţe se transferă şi prin casete, CD-uri, radiouri şi televizoare. Veţi vedea. Oamenii vor începe să simtă activarea şi atunci când vor intra în contact cu voi.

Dar cel mai ciudat lucru dintre toate este că activarea se transmite şi prin *cuvântul scris* - prin internet, prin reviste, prin ziare şi cărţi. Nu vorbesc de un soi de transfer intelectual, în care eu vă spun la ce să vă aşteptaţi, voi vă gândiţi la asta şi - într-un final - se întâmplă.

Vorbesc despre transmiterea efectivă - despre trecerea energiei la voi, prin această carte.

Cum se poate întâmpla asta?

Nu ştiu.

Nu mi-am pus o robă albă cu centură de aur şi nu am umblat de-a lungul maldărelor de cărţi din depozitul editorului, cu braţele întinse, agitând o baghetă magică şi strigând: „Vindecă!", „Energizează!", „Vindecă!", „Energizează!"

O explicaţie plauzibilă ar fi că activarea este o energie transportată şi comunicată prin alegerea cuvintelor - nu neapărat că le-am ales *conştient*- şi care e posibil să aibă legătură cu intenţia mea iniţială, când m-am apucat să scriu cartea. Lucrul pare a fi adevărat pentru casetele audio.

Am descoperit că, în multe cazuri - cum ar fi Deepak Chopra, Lee Carroll, Caroline Myss, ca să menţionez doar trei nume - darul de a transmite informaţia se manifestă, în mare parte, prin vocile persoanelor respective.

Atât de mult se comunică prin subtilităţile şi unduirile

vocii - si la atât de multe niveluri,, încât ascult casetele chiar şi după ce am citit cartof.

Desigur, mai există şi alţi autori, cu voci la fel de incitante ca un somnifer puternic si ale căror casete ar trebui să se vândă cu recomandarea de a nu conduce vehicule sau de a nu opera utilaje grele în timpul ascultării - si totuşi, ceva se transmite, chiar si aşa. Poate că activarea este ceva transportat *prin* voce. In cazul cărţilor, poate că transmiterea se face prin imaginile vizuale pe care le primeşte cititorul.

Într-un fel sau în altul, ea pare a fi codificată în comunicare. Reţineţi că simţurile fizice ale fiinţei umane nu sunt separate unul de celălalt. Ele folosesc - toate - aceeaşi energie, dar în locuri diferite pe scală. De exemplu, atât lumina, cât şi sunetul sunt vibraţii (cel puţin într-un sens), dar la frecvenţe foarte diferite.

Pe de altă parte, poate că activarea nu are nici o legătură cu nici unul dintre simţurile de care suntem conştienţi şi, pentru a fi transportată, nu are nevoie de nici unul dintre mediile pe care le cunoaştem astăzi. Tot ce ştim este că această comunicare depăşeşte graniţele timpului şi ale spaţiului, pe când noi stăm aici, scăldându-ne în iluziile astea, hotărâţi să descoperim un mecanism pentru a o explica. Propria noastră orbire ne poate face să sfârşim agăţaţi de roata asta de alergat, învârtindu-ne la nesfârşit, ca nişte hamsteri pe bandă.

Indiferent ce mecanism ar sta în spatele ei, capacitatea de a activa receptivitatea la aceste energii, în oameni cu care nu interacţionăm niciodată în mod direct, nu este nici primul, nici ultimul lucru pe care îl vom discuta şi pe care nu îl pot explica, în aceeaşi măsură, ea este o formă fascinantă de transmitere, care apare tot timpul.

Ieşiţi în lume pe cont propriu

Această secţiune a cărţii se ocupă de mult mai mult decât simpla recunoaştere, amplificare şi utilizare a energiei

reconective. Ea se ocupă cu genurile de întrebări pe care, de obicei, potenţialii vindecători le pun la seminarii.

Dar înainte să abordăm oricare dintre aceste domenii, daţi-mi voie să subliniez - din nou - un lucru pe care l-am spus de mai multe ori: *Nu aveţi nevoie de mine.*

Nu aveţi nevoie de mine ca să faceţi asta, ca să faceţi aia, ca să faceţi ailaltă. Aşa că, de ce să cheltuiţi bani şi timp şi să mergeţi mai departe, ascultând o casetă - sau poate chiar mergând la un seminar?

Sunt mai multe motive, dar să începem cu cel mai important. De ce credeţi că atâţia oameni îşi câştigă existenţa ca profesori, antrenori sau formatori?

Pentru că, de regulă, învăţăm mai bine atunci când suntem *învăţaţi sa* facem ceva nou sau necunoscut. Cel puţin teoretic, instrucţiunile primite de la cineva cu mai multă experienţă îi pot ajuta pe nou-veniţi să avanseze mai repede.

Dar repet: nu aveţi nevoie să fiu tot timpul lângă voi şi nici nu aveţi nevoie de instrucţiuni specifice - de desene care să vă spună exact unde să vă ţineţi mâinile, cum să vă mişcaţi, ce să evitaţi să faceţi sau să gândiţi şi aşa mai departe. Astea nu sunt altceva decât roţi ajutătoare.

Aşa cum mulţi dintre noi ne amintim din copilărie, a învăţa să mergi pe bicicletă fără roţile ajutătoare poate să fie o experienţă care să îţi aducă mult mai multe julituri şi să genereze un proces de învăţare mai abrupt decât dacă *ai avea* roţile ajutătoare. Durerea şi eşecul permanent duc rareori la competenţă - de fapt, ele tind să ducă la contrariul: la abandonare. Chiar dacă - ştim cu toţii - în unele cazuri, abandonul este o cale valoroasă, să nu ne lansăm în discuţii semantice pe tema aceasta. Aici este vorba despre *a renunţa.*

În ceea ce priveşte vindecarea, se folosesc ca roţi ajutătoare tot felul de „lucruri" - fizice si simbolice: cristale, statuete, embleme, rugăciuni şi aşa mai departe. Şi care-i problema cu folosirea talismanelor, atâta vreme cât ele ne ajută să căpătăm putere?

Ei bine, este o putere falsă.

Este o putere care îşi are sursa în afară - artificială/ iluzorie şi lipsită de autenticitate.

Ea este rezultatul încercării noastre inconştiente de a transpune adevărata noastră putere în obiectele din afară. La fel, renunțarea simbolică la putere ne invalidează tot atât de mult ca si gestul de a renunța la cea reală, dacă ar fi posibil Slavă Domnului că nu putem renunța decât la iluzie!

Imaginați-vă următorul scenariu, într-o zi, sunteți plecat din oraş. întâlniți o femeie, de exemplu - şi în conversație descoperiți că aceasta are acasă un copil care ar avea mare nevoie de o şedință de vindecare, iar ea vă cere ajutorul.

Ce spuneți? „Oh, chiar mi-ar plăcea să fac asta, dai mi-am lăsat piramida portabilă la Toledo”? Să fim serioşi!

Dar cum putem şti când a venit momentul să dăm jos roțile ajutătoare, plasele de siguranță, cârjele?

De fapt, tot timpul „a fost momentul”.

Doar că e posibil să nu-l fi observat până acum.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Mediul vindecătorului

„Proiectați întotdeauna un lucru ținând seama de contextul său imediat mai mare - un scaun într-o cameră, o cameră într-o casă, o casă într-un cartier, un cartier în cadrul unui oraş.

Eliel Saarmen, în revista Time, 2 iulie 1956

Înainte să ne ocupăm efectiv de energii, voi vorbi puțin despre aspectele mai temporale, mai practice ale meseriei de vindecător - anume, despre acelea care sprijină un mediu ce duce la vindecare. Mulți dintre voi veți alege să aveți un loc fizic anume, pe care să îl puteți numi „al vostru”, unul care să *va reprezinte.*

Ca urmare, înainte de a începe să lucrați cu aceste energii si să le aplicați, veți dori, poate, să vă ocupați de câteva dintre aceste aspecte mai pământeşti.

Lumea e cabinetul vostru

Dacă sunteți ca .majoritatea oamenilor, atunci când vă imaginați un doctor lucrând cu un pacient, în imagine există un doctor în halat alb de laborator, o cameră care arată steril, un pat reglabil şi una sau două asistente învârtindu-se prin cabinet, în pantofi scârțâitori de cauciuc.

Poate că mai e şi vreun aparat care țiuie, o pungă de perfuzie, tuburi, electrozi şi o mâncare oribilă pe o tavă de plastic... aşa, pentru mai multă culoare.

În afară de cazul în care faceți treaba asta într-un spital, tipul acesta de mediu are foarte puțină legătură cu vindecarea reconectivă.

Adevărul e că ați putea, pur şi simplu, să mergeți la oameni pe stradă şi să lăsați energia să curgă în ei şi prin ei, iar ei ar putea foarte bine să se vindece pe loc.

Acelaşi lucru e valabil şi pentru cineva care nu se aflā, fizic, în acelaşi loc ca si voi.

Pe măsură ce vă perfecționați, vă va fi din ce în ce mai uşor să lucrați în medii din ce în ce mai puțin controlate. Vindecarea la distanță este, şi ea, o variantă, însă - dintr-o multitudine de motive - poate că nu asta veți dori să faceți în cea mai mare parte a timpului.

Atunci, care ar fi un mediul „optim"?

Ce conține el - şi ce nu?

De fapt, nu sunt prea multe de spus: locul în care faceți o şedință de vindecare ar trebui să fie, pur şi simplu, cât mai plăcut cu putință - atât pentru voi, cât şi pentru pacientul cu care lucrați.

Urmează câteva lucruri generale care ar fi de reținut.

Crearea unei zone de confort

Un pacient cufundat în energie reconectivă are parte de mai mult decât o simplă „reparație". El este permeat cu lumină şi schimbă informații într-o conferință „la nivel înalt" cu universul. Deşi aspectul de experiență transcendentă al şedinței poate sau nu să facă parte din vindecare, el este un dar prețios şi rar, adesea recunoscut ca fiind experiența cea mai semnificativă din viață. Onorați acest lucru, atunci când încercați să optimizați mediul pentru pacienții voştri.

Astfel că, dacă avem de ales, confortul pacientului este prioritatea esențială. De obicei, pacientul va sta culcat, preferabil pe o masă de masaj sau pe un pat. în general, cel mai bine este ca pacienții să stea culcați pe spate - în principal, pentru

că aceasta este poziția cea mai confortabilă pentru majoritatea oamenilor, dar si cea mai „deschisă", permițându-le o maximă receptivitate si cunoaştere a propriei lor experiențe.

Personal, prefer să nu-i dau pacientului o pernă. Nu pentru că eu cred că perna ar interfera cu fluxul de energie (nici un zid de plumb nu ar putea interfera cu această energie), ci pentru că pernele pot să te jeneze dacă vrei să-ți mişti capul sau alte părți ale corpului. Dar dacă pacientul are probleme cu gâtul sau cu spatele, s-ar putea să fie nevoie să îi sprijiniți capul, sau să îi puneți o pernuță sub genunchi.

Vă rog să rețineți că vindecările vor fi la fel de eficiente dacă persoana este culcată pe spate, pe burtă sau pe o parte, dacă ține ochii deschişi şi vorbeşte, sau dacă ține ochii închişi şi nu vorbeşte.

Diferența este în aspectul de experiență transcendentă al şedinței - care deseori le dezvăluie oamenilor informații subtile, extrem de prețioase şi care le pot schimba viața.

Nu uitați: confortul este prioritatea esențială, pentru ca pacientul să poată fi relaxat şi receptiv.

Şi confortul *vostru* este important, pentru că veți dori să vă mențineți într-un anumit cadru mental atunci când vă alăturați energiilor vindecătoare, iar tensiunea fizică vă poate distrage de la aceasta. Nu-i faceți un dar persoanei care a venit la voi să primească ajutor, dacă propriul vostru disconfort vă distrage mereu atenția. De aceea, recomandarea mea este să țineți masa reglată la o înălțime confortabilă, care să nu vă oblige să vă aplecați, să vă încovoiați sau să îngenuncheați. Dacă încăperea este suficient de mare, puneți masa sau patul într-o poziție care să vă permită să vă deplasați în jurul pacientului.

Dacă lucrați într-un loc mai mic, aşa cum am făcut eu în primii ani, ați putea pune masa lângă un perete, astfel încât să aveți libertatea de a vă deplasa confortabil pe laturile ei libere. Asta nu va interfera cu nimic din ceea ce veți face.

Am descoperit că se întâmplă extrem de regulat ca oamenii să-şi deschidă ochii în mijlocul şedinţei, cumva surprinşi - şi să-mi spună, uitându-se la mine şi arătând peretele: „Aveam senzaţia că eşti în partea asta.”

Într-un fel sau altul, Lumina nu recunoaşte ceea ce noi percepem ca limitări fizice sau spaţiale.

Dacă vreţi să vă deplasaţi în jurul mesei, foarte bine -deplasaţi-vă în jurul mesei.

Efectele luminilor

De regulă, veţi dori ca pacientul să îşi închidă ochii, pentru a elimina distragerile şi pentru a permite relaxarea.

O lumină strălucitoare, care bate direct pe pleoapele pacientului, nu e foarte relaxantă. Pe de altă parte, prea puţină lumină nu este bine pentru voi, ca vindecători, pentru că, în timpul vindecării, veţi folosi atât ceea ce „simţiţi”, cât şi ceea ce „vedeţi” ca energie.

Aşa că o lumină neutră este cea mai potrivită, dacă se poate. Eu aş prefera lumini verticale incandescente, difuze (independente sau prinse în perete) şi un întrerupător reglabil. Dacă nu, aş pune o lampă cu halogen - tot cu întrerupător reglabil. Lămpile fluorescente directe, din tavan ar fi o alegere înspăimântătoare, deşi acceptabilă, în cazul în care ţineţi întrerupătorul în poziţia „închis”, sau dacă toate becurile sunt arse.

Un aspect foarte important, legat de lumini, sunt umbrele. Deplasându-vă în jurul pacientului, veţi face umbre pe pleoapele acestuia. Pacientul va reacţiona la această schimbare de lumină cu o tresărire oculară care imită unul din registrele cele mai obişnuite (reacţiile involuntare la energie) ale unei conexiuni cu energiile vindecătoare. Astfel, nu veţi mai putea şti cum reacţionează pacientul, pentru că veţi începe să vă concentraţi pe reacţiile sale false.

Poate că veţi dori să onoraţi aspectul de trăire transcendentă al şedinţei. Nu vreţi să faceţi o „interpretare greşită”, pentru voi şi pentru pacient. Dacă pacientul simte o tresărire, sau observă o umbră în mişcare, trebuie să ştie că nu voi aţi cauzat-o... şi nici altceva din acest plan al existentei.

Mirosuri, arome şi parfumuri

Din acelaşi motiv, nu veţi dori să aduceţi în încăpere mirosuri pământeşti, dacă ele pot fi evitate, în starea lor transsenzorială, mulţi pacienţi vor simţi, în timpul şedinţelor, anumite mirosuri, astfel că nu aţi vrea să le impuneti conceptul *vostru* despre ce înseamnă o aromă plăcută, anulând astfel o experienţă olfactivă ce vine de *altundeva.*

Reţineţi că s-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia să simtă acel miros unic. Aşa că, evitaţi să aprindeţi beţişoare sau lumânări parfumate, sau să purtaţi parfumuri, ape de toaletă sau uleiuri - *si, da, asta include si uleiurile de aromaterapie.* De asemenea, feriţi-vă de florile cu miros foarte puternic (sau cu polen foarte mult), de odorizante de încăperi şi de substanţe de curăţat cu miros puternic.

Dintr-un punct de vedere si mai practic, gândiţi-vă că uneori veţi fi vizitaţi şi de pacienţi care au alergii la ceea ce se află în mediul înconjurător. Pentru unii dintre ei, chiar si cea mai mică urmă de miros de beţişoare sau de lumânări parfumate poate declanşa o reacţie - cum ar fi obturarea căilor respiratorii şi/sau dificultăţi de respiraţie. Tot aşa, ei ar putea avea o reacţie alergică chiar şi la urme de substanţe chimice de la detergenţii de rufe (din cearşafurile cu care aţi acoperit masa de masaj) si de la alte substanţe de curăţat. Odorizantele de încăperi nu fac decât să înrăutăţească lucrurile. Situaţiile de genul acesta nu pot fi remediate întotdeauna rapid -ceea ce înseamnă că tocmai aţi ratat întreaga şedinţă, pentru toţi cei implicaţi.

Ideea de bază: Cel mai bine este să lăsaţi aerul cât mai curat cu putinţă.

Distrageri de natură muzicală

Pe când lucram ca si chiropractician, aveam întotdeauna muzică în sălile de tratament - atât pentru plăcerea mea, cât şi pentru cea a pacienţilor. Dar acum, de când lucrez cu aceste energii vindecătoare, nu mai pun muzică în sala de tratament, căci ea tinde să conducă oamenii spre anumite experienţe *create.* Dacă îşi vor aminti prima oară când au auzit un anumit cântec sau se vor gândi la cât de mult le place sau nu le place - sau dacă se lasă duşi de reveria pe care le-o creează în minte melodia respectivă, este mai puţin probabil ca pacienţii să îşi observe propriile lor reacţii la procesul de vindecare. Cu alte cuvinte, muzica îi duce pe oameni într-un anumit loc... şi îi ţine acolo.

Asta nu înseamnă că încăperea trebuie să fie izolată fonic sau într-o tăcere mormântală. Personal, îmi place să am un soi de zgomot alb în cameră şi atât.

Dacă nu cunoaşteţi termenul, „zgomotul alb", să ştiţi că este o formă de sunet constant, blând, asemănător cu bâzâitul unui ventilator de modă veche. Este bun pentru că anulează elementele care pot distrage din afara încăperii.

Zgomotul alb va trebui să fie blând şi uniform (nu ca sunetul de ploaie sau de valuri spărgându-se - căci astfel de casete cu sunete din natură conţin, de multe ori, spaţii goale între sunete, în spaţiul acela gol, sunetele din exterior devin bubuitoare.).

Îmbrăcămintea personală

Ca vindecător, nu trebuie neapărat să purtaţi un halat alb - şi nici mantii preoţeşti. Nu e nevoie de stetoscop, nici de brăţări făcute dintr-un anumit compus metalic.

Pur şi simplu, îmbrăcaţi-vă confortabil.

Însă veţi evitaţi să purtaţi tricouri largi, pe deasupra pantalonilor, sau mâneci largi în stil medieval, sau bijuterii care alunecă pe mână şi ating pacientul.

De asemenea, atenţie la brăţările zornăitoare, la ceasurile care ticăie tare şi la ţesăturile rigide, foşnitoare - cum ar fi taftaua şi catifeaua raiată. Dacă aveţi părul foarte lung (genul care stă în toate direcţiile, care intră în încăpere înaintea voastră şi iese la 20 de minute după ce aţi plecat), ţineţi-l prins la spate sau în sus, fără să vă încurce, încă o dată, scopul este să evitaţi să-i daţi pacientului „semnale" false.

Lucrul acesta este important, mai ales când este vorba de simţul tactil, deoarece, atunci când pacienţii simt o atingere pe braţ sau o mângâiere pe obraz, doriţi ca ei să ştie că *nu voi* sunteţi autorul.

Tensiunea provocată de „rude"

Sugestia mea este ca singurele persoane din încăpere să fiţi voi şi pacientul. Există câteva motive bune care să susţină această sugestie, dar cel esenţial este că e nevoie ca si voi, si pacientul să rămâneţi la nivelul procesului şi să nu începeţi să vă orientaţi pe rezultate. Este greu să rămâi detaşat de rezultat, atunci când prietenii şi membrii familiei pacientului te urmăresc cu nerăbdare, aşteptând să se întâmple ceva spectaculos. Prezenţa unui public poate distrage atenţia.

Vă rog să reţineţi, însă, că există anumite situaţii în care este preferabil să fie cineva cu voi în încăpere. De exemplu, ar fi o idee bună să aveţi cu voi în cameră tutorele sau părintele, atunci când pacientul este minor.

O situaţie care apare cu anumiţi copii - şi cu unii adulţi - este că se simt oarecum stânjeniţi să fie singuri într-o încăpere, cu cineva pe care abia l-au cunoscut. Prezenţa unei figuri cunoscute le poate uşura disconfortul.

În afară de dorinţa voastră de „a face bine" sau de „a face ceva" pentru persoana din încăpere, mai există un factor de care trebuie să ţineţi seama, atunci când sunteţi cu cineva apropiat pacientului.

Eu o numesc *tensiunea provocată de rude.*

Tensiunea provocată de rude- altfel spus, intensitatea cu care cei apropiaţi pacientului trăiesc momentul - este caracterizată adesea prin mişcări rapide şi mărunte ale buzelor, încleştarea mâinilor, transpiraţie deasupra buzei superioare şi rotirea ochilor în disperare. Dacă nu priviţi direct la persoana respectivă, de unde veţi şti dacă se confruntă sau nu cu această *tensiune?* Vă daţi seama dacă ruda prezintă sau nu semnele exterioare obişnuite ale sindromului, după reacţiile pacientului. Sfatul meu în ceea ce priveşte reducerea acestei *tensiuni,* ar fi să aveţi la îndemână nişte reviste recente şi - explicându-le de ce - să rugaţi însoţitorii să-şi ţină nasul îngropat în ele şi mintea ocupată cu cititul. Cel mai probabil, veţi remarca registrele conectării energetice apărând din nou, astfel încât pacientul va putea beneficia din plin de întregul potenţial al şedinţei.

Durata unei şedinţe

lată-ne ajunşi si aici. Acum, că sunteţi perfect echipaţi pentru vindecare, totul este pregătit pentru ca să aduceţi pacienţi şi să porniţi împreună pe drumul spre vindecare. Dar cum puteţi şti cât va dura, sau de câte şedinţe este nevoie, pentru ca vindecarea să fi ajuns la expresia ei maximă?

Ideea e că *n-aveti cum* să ştiţi de cât timp ar putea avea nevoie un anumit pacient, pentru a reacţiona la energia vindecătoare. Reacţia poate fi imediată sau, poate că nu vor reacţiona deloc, dacă vindecarea de care universul hotărăşte că au ei nevoie diferă de cea de care cred *ei* că au nevoie - sau chiar de cea de care credeţi *voi ca* au ei nevoie.

Pe de altă parte, mi-am dat seama că nu prea are rost să ţii oamenii pe masă, prea mult timp. Din punct de vedere al vindecării, *timpul nu contează.* Unele dintre cele mai spectaculoase vindecări pe care le-am văzut s-au petrecut în şedinţe care au durat mai puţin de un minut, însă trebuie să alocaţi un anumit timp, pentru a stabili şi pentru a păstra o relaţie cu

persoana care s-a deplasat până la voi Dacă cineva şofează 30 de minute ca să vă vadă, iar voi lucraţi cu el două minute şi apoi îi spuneţi: „Bine, eşti gata pentru azi”, probabil că omul va avea senzaţia că ceva nu prea e în regulă. Aşa că, deşi timpul nu reprezintă un factor în vindecare, el *este un* factor important pentru mulţi - iar pentru unii, el poate chiar să joace un rol în beneficiile pe care îşi dau voie să le primească.

Cei mai mulţi se aşteaptă ca o şedinţă să dureze între 45 de minute şi o oră. Pentru alţii, 30 de minute e o perioadă bună - atâta timp cât credeţi, în mintea voastră, că e o durată corespunzătoare. Vindecarea e o călătorie, nu un punct de sosire. Procesul nu se stinge, pur şi simplu, atunci când şedinţa s-a terminat... pentru că *nu se termină niciodată.* Mereu poţi să progresezi; mereu poţi să fii mai bun.

Şedinţele pot fi cât de lungi sau cât de scurte doriţi, întrucât ele continuă adesea singure, după ce s-a terminat perioada „alocată”. Printre altele, o durată predeterminată a şedinţelor are un mare avantaj; ea vă permite să vă planificaţi ziua, Mă credeţi sau nu, dar eu vă spun că lucrul acesta e important, având în vedere că şi alţi oameni au programul lor şi nu vor să stea si să aştepte la nesfârşit, până ce pendulul vostru dă semn că şedinţa s-a încheiat.

De câte şedinţe este nevoie? De oricâte sunt necesare, pentru ca persoana să accepte vindecarea. La fel cum nu există doi fulgi de zăpadă identici, nu există nici două şedinţe de vindecare la fel. De fapt, nu există nici doi oameni la fel,

Ţinând seama de asta, unii ar putea alege *mai multe* şedinţe, iar alţii doar una. Sentimentul meu este că, dacă nu s-a produs nici o schimbare vizibilă până la sfârşitul celei de a treia şedinţe, probabil că aceasta nu este cea mai potrivită cale pentru ca pacientul să îşi atingă rezultatele pe care le doreşte în mod conştient. Asta nu e „terapie” şi nu este nici necesar, nici de dorit ca cineva să vină mereu la şedinţe,

Cei mai mulţi dintre pacienţii mei trebuie să ia avionul ca să mă vadă. Trebuie să-şi planifice călătoria dinainte, să-şi

ia liber de la serviciu, să-şi plătească biletele de avion dus-întors şi să-şi facă rezervări la hotel. Aşa că vor să aibă o idee, cam cât timp vor trebui să petreacă în Los Angeles şi de câte vizite va fi nevoie. Mulţi nu vor să fie prea mult timp plecaţi de la serviciu şi departe de familie.

Din aceste motive, prefer să planific şedinţele în zile consecutive, sau în zile alternative. Nu vreau să-mi ţin pacienţii departe de casă mai mult decât este necesar - si nici nu vreau ca ei să plece înainte să simtă că sunt refăcuţi.

Când sunt întrebat cam câte şedinţe ar fi necesare, adesea îmi iese din gură: „trei”.

„Să rămâneţi suficient timp ca să venit la trei şedinţe. Vă puteţi hotărî de la o şedinţă la alta dacă doriţi să continuaţi, însă, cel puţin să aveţi timpul rezervat, dacă vă hotărâţi.” Pe lângă asta, oamenii mi-au spus adesea că - deşi fiecare şedinţă este unică, cea de a treia are ceva absolut special.

Nu vă spun că numărul de şedinţe necesare este trei. O şedinţă - poate chiar *o parte dintr-o* şedinţă - ar putea fi prea mult. Dacă cei care vin să vă vadă sunt localnici si dacă vă permite programul, puteţi stabili şedinţele pe măsură ce vedeţi pacienţii. Fiţi atenţi la persoanele care ar putea dezvolta un soi de dependenţă de voi. Pacienţii nu au nevoie să vină să vă vadă săptămânal, sau în mod regulat. Unii merg la doctori şi la vindecători doar ca să li se dea puţină atenţie. Vindecarea reconectivă nu se ocupă de asta.

Un alt lucru de care nu se ocupă vindecarea reconectivă este tânguiala. Persoanele de pe masă nu au nevoie să stea acolo, să bocească şi să retrăiască experienţe vechi şi dureroase. Asta le ţine fixate în trecut, în loc să le dea voie să meargă înainte. Universul se re-creează în jurul imaginii noastre de realitate. Dacă punem mereu vechile noastre casete, vom începe să le şi reproducem. Cu siguranţă, ideea că „fără trudă nu-i câştig” nu mai este valabilă. Două lucruri funcţionează, între iluzoriile noastre limite de timp: decizia noastră de a accepta vindecarea şi iminenţa şi deplinătatea

demonstrării ei. Dacă cineva vine la voi ca să plângă şi să se tânguiască, aţi putea alege să le spuneţi că asta nu trebuie neapărat să facă parte din experienţa lor. Dacă vin la voi *mai multe* persoane care se tânguiesc, vă veţi da seama că *voi* sunteţi cei care nu vă puteţi debarasa de această credinţă, iar cei care vin la voi, pur si simplu, o preiau. Să le facem - să *ne* facem - o favoare şi să ne desprindem de acest concept vechi. El nu face decât să ne tragă înapoi.

Vindecările la care veţi fi martori se vor petrece într-o clipă, cu ajutorul forţei - şi prin forţa - Graţiei Divine.

Medicaţia actuală

Pacienţii vă vor întreba: „Să-mi întrerup medicaţia, înainte să vin la şedinţa de vindecare?” Oricât de tentant ar suna, vă sugerez să vă abţineţi să le daţi vreun sfat în acest domeniu, din mai multe motive. Unul important este că, dacă nu sunteţi medicul curant al pacientului respectiv, nu prea vreţi să vă jucaţi de-a Dumnezeu cu tratamentul lor medical - doar de asta a făcut şcoală, acel doctor! Consecinţele pot fi severe - la nivel fizic, emoţional, etic şi chiar legal. Nu vă înhămaţi la aşa ceva.

Dar mai e şi un alt motiv pentru care să nu vă amestecaţi în medicaţia actuală a pacientului; îmi amintesc de un pacient care părea să se simtă extrem de necomfortabil în timpul şedinţei, L-am întrebat care era problema şi mi-a spus că decisese să-şi întrerupă medicaţia, Ca reacţie, îi apăruse o mâncărime zăpăcitoare, care nu-i dădea voie să stea liniştit şi să trăiască vizita din plin. De ce să introducem încă o variabilă în situaţie? Dacă un pacient a ajuns la o stare de echilibru cu medicamentele pe care le ia (lucru care se întâmplă adesea la pacienţii care iau anumite medicamente pe perioade lungi de timp), îndepărtarea bruscă a unuia sau mai multora dintre ele poate avea rezultate neaşteptate si, uneori, neplăcute.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Să activăm vindecătorul din noi

„Cea mai mare revoluție a generației noastre este descoperirea că ființele umane își pot modifica aspectele exterioare ale vieții prin modificarea atitudinii lor m'entale,

William James

Înainte să puteți să aplicați energia reconectivă, cel mai bine e să învățați să o recunoașteți. Acum, ea e pregătită să vă cunoască - dar, ca un străin care vă așteaptă la aeroport, e util ca ea să poată fi identificată. Cum putem învăța să recunoaștem ceva ce nu am mai simțit niciodată? Oare descrierile dintr-o carte sunt, într-adevăr, suficiente?

Unul dintre lucrurile cele mai izbitoare pe care le veți descoperi, atunci când veți începe să interacționați cu această energie este că - spre deosebire de unele dintre demersurile mai vechi în vindecare, bazate pe tehnică - acest proces ne dă semnale foarte clare că este prezent si că noi suntem implicați în el. în această privință, nu este „energie subtilă” - *e orice, dar nu subtila* - și nici nu e ceva pentru care trebuie să vă cultivați sensibilitatea o viață întreagă. Vindecarea reconectivă nu e doar ceva ce simțim, sau ceva ce simte pacientul - este ceva ce putem vedea, efectiv, cum lucrează. Dați-mi voie să subliniez din nou: legătura voastră cu această energie s-a dezvoltat în tot timpul cât ați citit această carte.

Acum este momentul să o ducem un pas mai departe.

Activarea mâinilor

Când țin seminarii, prima secțiune de interacțiune fizică a seminarului este chiar asta: vă „activez” mâinile. Prin „activare” înțeleg că ajut la formarea unei deschizături, prin care să primiți această energie vindecătoare și care să acționeze ca un canal, prin care ea să treacă de la univers către voi. Acest pas este catalizatorul unui proces care vă pornește în călătoria de transformare, dându-vă posibilitatea să transportați si să găzduiți aceste noi frecvențe.

Pentru că mâinile noastre sunt receptive într-un mod atât de conștient, aceasta este partea corpului pe care o folosesc ca un fel de „paratrăsnet”, prin care să vină energia.

Încep prin a cere fiecărui participant să țină o mână în față, în „poziția anatomică normală”. Aceasta este expresia medicală pentru poziția pe care mâinile o iau în mod automat, atunci când nu sunteți conștienți de ele.

Pentru a găsi poziția anatomică normală, pur si simplu lăsați-vă mâinile să cadă în lateral și să atârne. Scuturati-le puțin, pentru a elibera orice resturi de încordare. Acum, fără a le mișca, priviți în jos și observați poziția în care au căzut: cu degetele ușor curbate, cel mai probabil fără să se atingă. Aceasta este poziția anatomică normală. Cu aproximație, este poziția pe care veți căuta să o păstrați și în timp ce lucrați. Aceasta este o poziție de confort. Dacă vrem să ajutăm oameni care, printre alte probleme, au un disconfort care îi face să fie bolnavi, atunci vom căuta să pornim noi înșine de la o poziție confortabilă.

Conceptul acesta de confort răzbate din fiecare aspect al vindecării reconective. Ținem mâinile într-o poziție confortabilă, ne ținem corpul într-un loc confortabil, mintea și gândurile rămân într-o stare de confort și, pe cât posibil, pacientul se simte confortabil. Pentru a vă activa mâinile, îmi plasez mâinile - pe care le țin tot în poziția anatomică normală - la circa treizeci de cantimetri distantă, având între ele

una dintre mâinile receptorului.

Şi atunci, începe. Pur şi simplu, caut energia cu mâinile, o găsesc şi o strâng, lăsând fluxul pe care l-am adus în mâinile mele să se mărească şi să curgă înainte si înapoi, între palmele mele, adesea învăluindu-mi nu numai mâinile, dar şi antebraţul - şi nu numai *în jurul* dar şi *prin* braţul receptorului. Apoi, energia circulă în restul corpului, făcându-se cunoscută în anumite locuri, cum ar fi capul sau inima.

Acest proces vă activează receptivitatea latentă la accesarea acestor noi frecvenţe vindecătoare. Are loc o antrenare de rezonanţă, de la o persoană la alta, care aminteşte întrucâtva de modul în care se antrenează ceasurile cu pendul, atunci când se află în aceeaşi încăpere.

O activare mai serveşte şi unui alt scop: Ea demonstrează participanţilor realitatea energiei, pentru că o pot *simţi cu* propriile lor mâini. Aceste frecvenţe sunt extrem de palpabile şi inconfundabile. Senzaţiile anume pe care le simt oamenii pot fi diferite, de la om la om şi chiar de la o mână la alta, însă există un fir distinct de continuitate, care devine de necontestat, pe măsură ce auziţi experienţele altor participanţi. Sunt obişnuite relatările despre senzaţii de gâdilare, palpitaţie, răceală, căldură, împingere, tragere, până la o senzaţie ca un vânt care trece prin mâini.

Este important să reţineţi această diversitate, pentru că, de obicei, judecăm tot ce trăim, în funcţie de poveştile pe care le auzim. De exemplu, în general, în cultura occidentală culoarea albă este percepută ca reprezentând „binele”, iar negrul - ca reprezentând „răul”. Insă, în alte culturi, culoarea morţii este *alb.*

Ne gândim la mâinile unui vindecător ca fiind calde şi considerăm că o senzaţie de răceală nu ar putea indica vindecare, ci - mai degrabă - boală şi moarte. In multe scoli asiatice de vindecare, căldura reprezintă vindecarea de la pământ, iar răceala - vindecarea ce vine din ceruri. Nici una nu este mai bună sau mai rea decât cealaltă. Nu putem trăi aşa, în cutiuţe restrictive şi discriminatorii, aşteptându-ne să

avem perspectiva potrivită şi să putem vedea toată imaginea, dintr-o perspectivă mai largă. Chiar această diversitate - şi faptul că ea este determinată de o Putere Superioară - face ca ceea ce vine să fie ceea ce este cel mai potrivit. Acest proces este auto-regulator, auto-determinator, auto-ajustabil şi întotdeauna perfect reactiv.

Vindecarea reconectivă oferă o perspectivă asupra acestor credinţe, care arată inutilitatea încercării de a le atribui semnificaţii specifice. Senzaţiile pe care le simţiţi - voi şi pacienţii cu care lucraţi - fac parte exact din procesul respectiv; ele reprezintă ceea ce vă trebuie vouă, cât şi pacienţilor voştri - şi ceea ce primiţi.

Bine, dar ce *înseamnă* când oamenii simt - efectiv *simt* - aceste senzaţii neaşteptate în mâini? Este ca şi cum ni s-ar fi dat un fel de *celule receptoare,* codificate în ADN, astfel încât ele să se „cupleze” în momentul la care noi inter acţionăm cu aceste frecvenţe. Atunci când ni se activează mâinile, sau oricare altă parte din corp, aceşti receptori se trezesc la viaţă şi - odată treziţi - apare şi receptivitatea; ea este un element a ceea ce suntem de aici înainte.

Este important să înţelegeţi acest lucru, pentru că, după ce aţi simţit energia o dată, o puteţi găsi din nou, dacă vă plasaţi, pur şi simplu, atenţia pe ea. Aţi început transformarea, pentru a putea transporta şi găzdui aceste frecvenţe.

Reacţia la energie

Un alt lucru, legat de senzaţiile pe care le simţiţi la activarea mâinilor, este că intensitatea lor variază, la fel ca şi caracterul. Unii rămân fără grai, sau izbucnesc în râs când simt magnitudinea energiei în mâini; câţiva se încruntă şi se încordează, dorind cu disperare să poată spune, „Simt ceva!”

Iar foarte puţini - la început, sau până pornesc să lucreze cu energia - nu pot să o distingă de alte „tehnici” cu care sunt obişnuiţi. Adesea, asta se întâmplă pentru că ei

alunecă în ceea ce le este familiar, în acel prim pas de pe scara pe care au găsit-o şi de care s-au îndrăgostit cu atâta timp în urmă. Curând însă, frecvenţele vindecării reconective se fac cunoscute în mod inconfundabil, iar aceste persoane relatează, în cele mai multe dintre cazuri, că nu mai pot să găsească energiile din vechile lor tehnici.

Nu că aceste energii s-ar fi „pierdut". Este mai degrabă ca şi cum ar fi fost inundate si incorporate în frecvenţele reconective - aşa cum valul unui ocean poate să inunde o băltoacă de pe mal. Deşi poate că nu vom mai putea găsi acea băltoacă niciodată, ea nu este pierdută; pur şi simplu, a devenit parte dintr-un întreg mai mare. Cu alte cuvinte, aţi început să urcaţi pe scară.

Dacă atingeţi un perete cu mâna, îl veţi recunoaşte imediat ca perete. Dacă îl atinge altcineva, persoana respectivă îl va recunoaşte şi ea imediat - şi va descrie senzaţia într-un mod foarte asemănător cu cel în care o descrieţi voi. Evident, nici una dintre aceste calităţi nu este neapărat adevărată, atunci când e vorba despre energiile pe care le simt oamenii la activare. Astfel că un sceptic ar putea să spună - destul de previzibil: „Asta pentru că „activarea" de acum e imaginară. Puterea şi natura senzaţiilor pe care le simt oamenii se bazează pe puterea imaginaţiei lor, nu pe puterea vreunei forţe reale. Cu alte cuvinte, nu există".

E o presupunere de înţeles, însă în lumea descoperirilor de astăzi, am aflat că lucrurile stau altfel.

Printre experimentele pe care le-am făcut la Universitatea din Arizona s-a numărat unul în care am pus un grup de studenţi într-o cameră complet sigilată. Pereţii şi tavanul erau negri, la ferestre atârnau draperii grele şi toate uşile erau încuiate. Nu voiam să pătrundă nici un fel de influenţe exterioare necontrolate.

Ideea experimentului era următoarea: Trei persoane urmau să joace, alternativ şi prin rotaţie, trei roluri diferite -receptorul, transmiţătorul şi observatorul.

Receptorul era legat la ochi cu un fular gros, îmblănit. Treaba transmiţătorului era să transmită energie către receptor, iar observatorul trebuia să cronometreze fiecare şedinţă si să noteze rezultatele, în plus, s-au amplasat mai multe camere video, care să înregistreze tot ce se întâmplă, inclusiv toate mişcările corporale şi vocile.

Obiectivul studiului era simplu: să determine dacă receptorul - practic desprins de orice stimuli fizici - poate detecta când şi unde este direcţionată energia, în practică, receptorul urma să-şi ţină mâinile într-una din două poziţii predeterminate - uneori în mişcare activă, alteori în repaus.

S-au selectat poziţiile şi componentele active şi pasive ale acestora. Transmiţătorul urma să directioneze energie către mâna dreaptă sau către mâna stângă a receptorului, iar receptorul avea să indice verbal în ce mână detectează energia. Observatorul alegea la întâmplare un cartonaş tipărit dinainte şi - ţinându-l astfel încât să-l vadă transmiţătorul - îi citea receptorului poziţia aleasă.

Numai transmiţătorul si observatorul puteau vedea către ce mână urma să fie trimisă energia. Desigur, era o şansă de 50/50 ca receptorul, pur şi simplu, să ghicească corect - la fel ca atunci când arunci în sus o monedă.

Am făcut experimentul vreme de cinci zile, una după alta. în prima zi, numărul mediu de „ghiciri" a fost de aproximativ 65%, cu mult peste media de 50 la sută, care ar fi reprezentat un rezultat aleator, în a doua zi, procentajul a crescut, în a treia zi, a crescut în continuare, în a patra zi, probabil pentru că toată lumea era stresată, stând închişi zece ore pe zi în laborator, precizia a scăzut, însă în ultima zi a experimentului, în ziua a cincea, nivelul de precizie nu numai că a revenit, dar a ajuns până la 90 la sută - iar în unele cazuri s-a ridicat chiar până la 96 la sută.

Rezultatul depăşeşte cu atât de mult valoarea considerată „semnificativă din punct de vedere statistic", încât nu are rost să vorbim despre *şansele* ca această energie să fie

imaginară. Eleganța si simplitatea acestui studiu dovedesc că a existat un proces de *învățare în* detectarea energiilor reconective - un proces clar ascendent.

Si, bineînțeles că nu poți să înveți din ce în ce mai mult despre ceva... decât dacă acest *ceva* există.

Fără mâini

Aşa cum am discutat deja, când lucrează cu energia reconectivă, oamenii tind să se concentreze pe mâini. Ei bine, de ce nu? Dar adevărul e că nu *este nevoie sa* vă folosiți mâinile pentru a lucra cu aceste energii.

Energiile nu ar fi afectate nici dacă v-ați îndepărta mâinile printr-o intervenție chirurgicală - deşi nu aş vrea să fiu subiectul unui astfel de studiu! Am participat la vindecări în care nu am folosit nimic altceva decât ochii; ba am participat chiar şi la vindecări în care pacientul se afla la mai multe mii de kilometri depărtare.

Însă eu prefer să îmi folosesc mâinile - si probabil că la fel va fi si cu cei mai mulți dintre voi. Adevărul este că nu mă interesează 100 la sută să fac şedințe lungi, în care să îmi folosesc doar ochii. Cu atât de puțină mişcare din partea mea, nu se simte prea mult interacțiunea cu energiile, astfel că şedințele devin mai puțin interesante decât ar putea să fie.

Deocamdată, asta fac *eu* - şi asta vă recomand şi vouă să faceți. De ce? Pentru că, chiar dacă energia aceasta este invizibilă, noi - cei care o folosim suntem creaturi fizice. Folosirea mâinilor vă poate ajuta să vă concentrați atenția. Vă reține în „acum”, vă ține în prezent, vă ține implicați în proces.

Procesul de grup

În ciuda faptului că, activându-vă prin citirea acestei cărți, s-ar putea să nu mai aveți nevoie de nici un fel de ajutor în dezvoltarea ulterioară a legăturii voastre cu frecvențele vindecării reconective, vă voi recomanda, în cazul în care este

posibil, să participați la un seminar de vindecare reconectivă, unde să vi se activeze mâinile personal. Simplitatea adevărată cu care pot fi stăpânite aceste frecvențe este rareori mai evidentă ca la astfel de seminarii.

Citind această carte, nivelurile la care se desfăşoară, în voi, aceste energii pot ajunge la cel al participanților la seminarii - dar acest lucru ar putea dura mai mult. Un motiv ar putea fi intensitatea interacțiunii pe viu. Un alt motiv este că se poate să fim cei mai răi duşmani ai noştri, într-o lucrare de o asemenea simplitate, cum este aceasta, suntem adesea tulburați de convingerea că ceva de magnitudinea şi de puterea acestor frecvențe trebuie să necesite proceduri mai complexe, sau mai complicate decât ni s-au dat, ori decât am putut să înțelegem si să aplicăm din citirea acestor pagini. Iar în timp ce cărțile sunt adesea o sursă de cunoaştere, experimentarea şi perceperea directă ne duc *dincolo* de cunoaştere.

Văzând, începeți să „cunoaşteți” - iar din „cunoaştere” vine măiestria. Se pot spune multe despre un sfârşit de săptămână pe care îl petreceți cufundați în aceste energii. Se pot spune multe despre supravegherea directă, despre răspunsul imediat la întrebări si despre progresul vostru, pe măsură ce deveniți capabili să transportați şi să găzduiți frecvențe din ce în ce mai ridicate. Faptul că îi vedeți şi îi cunoaşteți pe alții care trec prin acelaşi lucru, dă întregii experiențe o substanțialitate aparte. Când iei parte la o transformare atât de vastă si de imediată, când te vezi nu numai pe tine, dar si pe alții, avansând către măiestrie cu atâta uşurință, capeți un grad de încredere şi de înțelegere care depăşeşte ceea ce se poate transmite prin cuvântul scris.

Seminariile şi cărțile sunt complementare, în timp ce seminariile vă dau posibilitatea interacțiunii personale, intensitatea şi dinamismul unui schimb liber, cărțile vă prezintă materiale care sunt mai gândite şi prezentate mai concis - care fac apel şi care interacționează cu un alt aspect al conştiinței voastre. Citiți şi absorbiți informația din cărți într-

un ritm diferit - *în ritmul vostru,* iar informația este codificată şi incorporată în esența voastră în alt fel, ca să nu mai vorbim că o aveți la dispoziție, oricând doriți să o consultați.

Însă ceea ce nu veți putea obține din aceste pagini este neprețuita interacțiune care izvorăşte din întrebări, din nesiguranță, din scepticism şi din surpriza pe care o vezi pe fața altora. Procesul de descoperire este uimitor de diferit la fiecare seminar, însă, în fiecare caz, imprevizibilitatea şi sinceritatea emoțiilor împărtăşite contribuie la evoluția fiecărui grup ca un întreg.

Toată lumea vine la seminar la acelaşi nivel, indiferent de experiența sau de nivelul lor de educație - şi, credeți-mă, acestea sunt într-adevăr foarte diferite! Grupurile sunt aproximativ jumătate bărbați, jumătate femei. Veți întâlni maeştri profesori de Reiki şi maseuri, casnice şi studenți, doctori şi asistente, funcționari si zidari, savanți şi profesori de şcoală, analişti programatori şi funcționari guvernamentali, instalatori şi electricieni, bancheri şi avocați. Şi - la cele mai multe seminarii - veți găsi şi persoana care nu a vrut să vină şi care stă lângă persoana care a târât-o acolo împotriva voinței sale.

Constanta diversitate din sală este asigurarea voastră că, pe parcursul celor două zile, va fi abordată natura acestei lucrări şi modul în care se aplică ea în aproape toate aspectele vieții. Cei care la început sunt blocați în partea stângă a creierului evoluează adesea atât de mult peste limite, încât, în final, vă întrebați dacă au trecut numai două zile. Iar când observați că zidarul lucrează cu aceeaşi încredere şi integritate ca şi maestrul de Reiki - chiar atunci, în acea clipă - nu vă veți putea abține să nu remarcați frumusețea simplă, dar minunată, a acestui dar.

Seminariile astea nu au nimic de-a face cu un profet sau cu un guru care stă pe o scenă si ține o prelegere unui grup de studenți care stau în atenție pasivă. Aici creăm un mediu de participare interactivă, care promovează explorarea şi învățarea. Aici împărtăşim experiența de grup.

Când un grup lucrează cu energiile, împreună, nivelul acestora creşte cu o viteză amețitoare. Este ca şi cum, într-o şedință de grup ar exista un câmp care conectează pe toată lumea încă şi mai intens - mărindu-ne evoluția, exponențial.

Cu toții ne transformăm într-o secundă - şi sunt multe de spus despre petrecerea unui sfârşit de săptămână în care suntem cufundați în energii... împreună.

Căutați energiile

Să zicem că v-ați hotărât să încercați să găsiți şi să simțiți aceste energii, pe cont propriu. Ce faceți?

Stați în fața unei oglinzi în care să vă vedeți în mărime naturală şi lăsați-vă mâinile în poziția anatomică normală, relaxate complet, în continuare, priviți în oglindă şi ridicați încet antebrațele, din coate, aducând palmele una în fața celeilalte, una în sus şi cealaltă în jos, având între ele aproximativ 20 cm. Asigurați-vă că mâinile nu se ating între ele.

Acum, ele ar trebui să se rotească în mod natural, astfel încât degetele mâinii drepte să arate înspre poziția „ora zece”, iar degetele mâinii stângi să arate înspre poziția „ora două”. Concentrați-vă atenția pe palme şi aşteptați să apară o senzație. Ar putea să fie o senzație de presiune, o gâdilătură sau o modificare a densității aerului. S-ar putea să simțiți o adiere. De asemenea, senzația ar putea avea componente de schimbare a temperaturii, greutate, plutire, lărgire, electricitate şi/sau atracție sau respingere magnetică. Nu vă fixați obsesiv pe vizualizarea curgerii energiei în vreo direcție anume sau cu vreo culoare specială. Pur şi simplu, plasați-vă atenția pe mâini şi aşteptați apariția senzației.

De obicei, senzația se va centra în palmă. Uneori, ea va fi puternică şi inconfundabilă; alteori - sau la anumiți oameni - s-ar putea ca ea să fie slabă, la început. Este posibil să aveți şi alte experiențe senzoriale - să vedeți, să auziți sau să mirosiți lucruri care nu par a-şi avea originea în încăpere sau

chiar pe planetă. Câțiva s-ar putea să nu simtă nimic - cel puțin, nu la început...

Unul dintre avantajele proiectului de cercetare a fost că am putut să explorăm - dintr-o perspectivă mai ştiințifică -dacă unele dintre aceste senzații reprezentau într-adevăr perceperea unui flux de energie, sau dacă erau doar un fel de reacție nervoasă sau vasculară, declanşată de poziția brațului sau a mâinii.

S-au făcut teste preliminare pe voluntari, care şi-au ținut mâinile ridicate, coborâte, într-o parte, sprijinite pe masă si pe brațe de fotolii (capitonate si necapitonate) şi plutind liber în aer, pe diferite durate de timp.

Rezultatul a fost că vascularitatea (modificările circulației sângelui sau a altor fluide, induse fizic) este exclusă ca posibilă cauză a acestor senzații.

Un lucru interesant este că modificarea fiziologică apare foarte rapid, atât la facilitator, cât şi la subiect, ea manifestându-se adesea în 15 - 45 de secunde de la începutul şedinței, prin modificări vizibile ale pielii şi mişcări musculare involuntare. De fapt, odată ce ai învățat să o recunoşti, manifestarea se produce, practic, instantaneu.

Acestea fiind spuse, dați-mi voie să menționez două lucruri importante: în primul rând, aşa cum am spus mai devreme, *aceasta nu este o tehnică.*

Deşi s-ar putea să vă descriu un mod de a găsi o poziție inițială de confort (poziția anatomică normală), pentru ca mâinile voastre să poată simți energia - atâta timp cât o găsiți, o puteți găsi în orice mod doriți.

In al doilea rând: *Nu forțați lucrurile.*

Lăsați senzația să apară singură. Nu e vorba să încercăm, să forțăm sau să transmitem ceva. Pur şi simplu, concentrați-vă atenția în palmele mâinilor si aşteptați apariția senzației. Eliberați-vă de minte, de ego şi de aşteptări şi lăsați să vină ce e să vină.

Funcționează?

Dați-mi voie să duc şi mai departe ideea de „a ne da la o parte": pentru a avea o reacție, nu este neapărat necesar *să simțiți o* reacție! Este important să înțelegeți acest lucru, dacă intenționați să lucrați cu această energie. Acum este un moment bun ca să vă debarasați de judecată si de aprecieri -căci, în acest moment, ele nu fac decât să vă stea în cale.

Prin a judeca şi a aprecia înțeleg a da valoare senzației, a o aprecia drept corectă sau greşită. Nu spun să vă debarasați de puterea voastră de discernământ, care vă permite să observați diferitele senzații pe care le trăiți. Aceasta vă păstrează interesul viu şi vă menține în momentul prezent.

Judecarea acestor senzații, însă, are puterea de a interfera cu fluxul lor. Indiferent ce aspect iau aceste senzații -aceasta este forma potrivită pentru interacțiunea respectivă.

Rețineți că frecvențele reconective se auto-ajustează si se auto-reglează, ele fiind îndrumate de Inteligența Superioară a Universului.

Vindecările apar prin unitate şi unime. Judecarea în sensul de corect, greşit, bun sau rău creează separare. Unul dintre cele mai bune moduri de a vă perfecționa capacitățile de vindecător este să mențineți o stare de absență a judecării. Un prim pas în această direcție ar fi să vedeți dacă puteți rezista cinci minute fără să judecați. Nu încercați de la început să faceți acest lucru o zi - şi nici măcar o oră întreagă.

Eşecul este sigur, căci modelele noastre de judecată sunt foarte profund întipărite în noi. Când nu mai aveți nici o problemă cu perioadele de cinci minute, prelungiți-le la zece, cincisprezece şi apoi douăzeci. Ideea nu este neapărat dacă puteți sau nu să păstrați în permanență o stare de absență a judecării, ci să deveniți conştienți de prezenta acțiunii de a judeca în viața voastră. Nu sugerez aici să aruncăm judecarea pe fereastră - sau că ar fi cu putință să facem acest lucru! Asta, deoarece, aşa cum ni se dă un ego cu un scop -şi puterea de a judeca ni se dă dintr-un motiv important.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Găsirea energiei

„Singurul mod de a cunoaşte o persoana sau altceva din asa-numita lume exterioară este prin simțirea propriului corp. Întregul cosmos este trăit ca senzații în corp.”

Să trăim această clipă

Sutre pentru iluminare instantanee

Demistificarea procesului

Odată ce v-ați făcut o idee despre cum rezonează energia cu voi personal, este momentul să începeți să vă jucați cu ea. „Jocul” este un concept important în vindecarea reconectivă. Nu este vorba de frivolitate sau de uşurătate, ci despre dezvoltarea unui simț al relaxării şi al uluirii, atunci când lucrați cu aceste frecvențe. Rețineți că nu faceți decât să interacționați cu energiile, în scopul de a face posibilă o schimbare la cealaltă persoană. Nu încercați să le orientați, să le trimiteți cu țintă, să le îmblânziți sau să le schimbați culoarea sau frecvența vibrațională. Jucați-vă şi bucurați-vă de evoluția lor. Conceptul acesta poate fi uimitor de dificil de înțeles pentru unii. Pare aproape prea simplu, prea necomplicat, prea copilăresc. Totuşi, pentru a putea folosi cu adevărată măiestrie aceste energii, este esențial să păstrăm o atitudine copilărească.

Vindecarea reconectivă nu este nici o tehnică, nici o colecție de tehnici. Ea nu prea are nimic a face cu reguli şi cu proceduri. Este o nouă stare de a fi.

Ea devine *voi.* Voi deveniți *ea.* Si sunteți schimbați pentru totdeauna. Punct.

Pentru aceia dintre voi care au studiat diferite tehnici -poate că ați mai întâlnit câteva dintre exercițiile de început, pe care vreau să vi le prezint. Deşi unele dintre metodele de a intra în contact cu aceste senzații ar putea să vă fie cunoscute, nu vă tulburați: *Acum le folosiți altfel.* Acum canalizați ceva nou şi diferit. Vă veți da seama de acest lucru, în foarte scurt timp.

Concentrarea atenției

Țineți mâinile în poziție anatomică normală, cu palmele una în fața celeilalte, în modul pe care l-am descris mai înainte, lăsând între ele o distanță de aproximativ o jumătate de metru. Acum simțiți încet energia în oricare dintre palme - sau în amândouă. Asteptați-o şi lăsați-o să apară.

Dacă simțiți energia doar într-una dintre cele două palme, deschideți-vă uşor mâinile, astfel încât ambele palme să fie la vedere. Priviți în palma în care simțiți energia. Observați cum simțiți acea energie şi apoi priviți în cealaltă palmă. Pur şi simplu, aşteptați ca senzația să ajungă şi acolo. De obicei, acest lucru se va întâmpla în 10 - 15 secunde.

După ce a apărut, reveniți cu privirea în cealaltă palmă şi aşteptați să reapară senzația. Repetați procesul cu încetul, apoi la diferite viteze. La unii dintre voi, în timp ce faceți acest lucru, senzația va trece dintr-o mână în alta. La alții, senzația va rămâne în ambele palme şi va creşte în intensitate.

Mingea de ping-pong

Acum, că ați reuşit să stăpâniți acest proces prin atenție, îi vom da acestei senzații formă şi substanță. Vizualizați şi simțiți energiile sub forma unei mingi de ping-pong. Imaginați-vă această minge într-una din mâini, apoi arun-

cați-o cu un impuls ușor.

În timp ce faceți acest lucru, vizualizați traiectoria sau calea pe care ar urma-o mingea înspre cealaltă mână.

Plasați-vă atenția în mâna receptoare şi aşteptați, din nou, senzația aterizării mingii acolo.

Odată aterizată, dați-i un impuls uşor şi aşteptați-o, din nou, să ajungă în cealaltă mână. Uneori, la început, mingea are nevoie de mai mult timp ca să ajungă de la o mână la cealaltă. Pur si simplu, ideea e să vă simțiți confortabil cu procesul şi să vă familiarizați cu senzația.

Şerpuirea

Aceasta este o variațiune a exercițiului cu mingea de ping-pong. Vă puteți imagina energia ca pe un fel de spirală eterică. Dacă nu este clar, spirala este o jucărie simplă, formată dintr-un arc presat într-un fel de cilindru mai mare.

Dar, dacă mă gândesc mai bine, dacă nu ştiți ce e o spirală, atunci - cel mai probabil - sunteți extraterestru, aşa că nu e nevoie să citiți această secțiune.

Dacă apucați un capăt al jucăriei şi aruncați restul cilindrului, spirala se va desfăşura pe o lungime uimitoare, apoi se va întoarce într-o mişcare şerpuită.

De asemenea, puteți să „arcuiți" spirala dintr-o mână în alta, stabilind un ritm care face jucăria să pulseze dintr-o mână în alta.

O altă imagine pe care o puteți folosi ca să simțiți această energie este aceea a spiralei în palma unei mâini, întoarsă în sus. Aruncați-o în sus şi vizualizați-o cum formează un arc, care porneşte dintr-o mână şi trece în cealaltă. Simțiți cum greutatea vă părăseşte mâna. Acum simțiți cum aceeaşi greutate coboară în cealaltă mână, cerc cu cerc, până ce aterizează întreaga spirală. Inversați procesul şi jucați-vă la viteze variabile. La început, folosiți-vă ochii pentru a urmări curgerea energiei de la o mână la alta. Mai târziu, nu veți mai avea nevoie să vă folosiți ochii.

Căutați-o, găsiți-o, întindeți-o

Când simțiți energia (sau chiar dacă nu o simțiți), imaginați-vă că există un soi de conexiune eterică, ce leagă interiorul palmelor voastre, ca un fel de budincă moale, pe care poți să o întinzi. Fără să vă schimbați poziția mâinilor - cu alte cuvinte, lăsându-le în poziția anatomică normală - simțiți energia mişcându-se şi întinzându-se, încercați să mişcați mâinile uşor, în cercuri mici, înainte să începeți procesul de întindere, pentru a vă fi mai uşor să vă familiarizați cu această nouă senzație. Procesul vă ajută şi să localizați relația pozițională dintre mâinile voastre, ceea ce vă dă posibilitatea să simțiți senzația mai distinct. Menținând senzația în mâini, trageți-le acum, încet, îndepărtându-le una de alta, păstrând tot timpul senzația - pentru că fiecare dintre aceste „budinci eterice" este lipită de palmele mâinilor: un capăt într-o palmă, celălalt în altă palmă,

Pe măsură ce întindeți această textură, îndepărtându-vă încet mâinile una de cealaltă, puteți simți caracterul eteric al acestei expandări, Dacă senzația se pierde, aduceți mâinile puțin înapoi şi repetați micile mişcări circulare, până la revenirea senzației, Apoi reluați mişcarea de întindere.

La început, nu este nevoie de mişcări rapide. Luati-o încet. Jucați-vă cu energia. Mai târziu, când veți lucra cu pacienții, vă veți aminti că aveți o singură responsabilitate: să *primiți şi* să *simțiți m* mod clar. Asta e tot ce faceți acum.

Când ajungeți la acest punct, pasul următor este să începeți să lucrați, având ceva (sau pe cineva) între mâini, începeți simplu, având între mâinile voastre mâna unei alte persoane, apoi repetați exercițiul de mai sus, Ulterior, puteți să adăugați şi alte poziții - să țineți mâinile pe părțile laterale ale corpului unei persoane si să repetați exercițiul. Pentru a face acest exercițiu, rețineți că între mâinile voastre *nu există* mâna sau corpul unei alte persoane, Pur şi simplu, lăsați energia să treacă între mâinile voastre, fără a încerca să o trimiteți *prin* mâna celeilalte persoane.

Exercițiul de plutire

Un alt exercițiu pe care îl veți încerca se numește *plutirea.* Imaginați-vă că încăperea în care vă aflați este plină de apă, care vă ajunge până în partea de jos a pieptului, începeți cu mâinile şi brațele în poziție anatomică normală, apoi lăsați-le să plutească până la suprafața apei.

Simțiți cât sunt de uşoare, simțiți cum le sprijină apa.

De asemenea, simțiți tensiunea de contact a apei pe care se sprijină uşor palmele voastre, în acest timp, observați diversele senzații pe care le trăiți.

Atunci când lucrați cu un pacient pe masă, acesta este unul dintre modurile în care veți putea stabili o legătură cu câmpul său energetic.

Efectuarea corectă a acestui exercițiu va declanşa, în cele mai multe dintre cazuri, manifestarea registrelor conectării (reacții fizice involuntare, adesea vizibile)

Dacă nu o găsiți, înseamnă că vă străduiți prea mult

La început, poate că vor fi momente când nu veți fi siguri dacă energia este sau nu prezentă. Unicul mod în care este cu putință ca ea să nu fie prezentă este frica voastră că se va întâmpla aşa - sau dacă vă străduiți prea mult.

Odată activată, ea este canalizată prin voi. Este deja acolo. Nu o veți pierde niciodată.

Însă, pentru a vă ajuta să o găsiți în aceste momente de nesiguranță, ridicați ochii, privind într-o parte.

Este poziția ochilor pe care o veți vedea la cineva care ascultă absorbit o conversație la telefon.

Se accesează partea creierului care ascultă şi interpretează - nu numai cu urechile, ci cu însăşi esența voastră. Nu încercați să *transmiteți* energia; nu este nevoie să forțați nimic. Este nevoie să *primiți.*

Este nevoie să „ascultați”, căutând o altă senzație.

Să „ascultați” cu un alt simț.

Dacă vă aşteptați să primiți şi să simțiți energia, cealaltă persoană o va simți şi ea - şi va putea confirma senzația. Acesta este un mod în care vă puteți asigura că energia este încă acolo; încă o mai aveți.

În timp, senzația vă va deveni la fel de familiară ca şi senzația atingerii apei sau a vântului pe piele.

Deşi atenția se concentrează pe „a primi”, exercițiile acestea conțin şi un element de transmitere.

Rețineți că ele sunt proiectate pentru a vă ajuta să vă acordați percepțiile.

Când vă veți dezvolta acuitatea, vi se va îmbunătăți şi capacitatea de a le discerne si a le deosebi.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Al treilea partener

„Nimic din ce ne-ani imaginat vreodată nu ne depăşeşte puterile, doar cunoştinţele actuale.”

Theodore Rozak

Pe masă

V-aţi activat mâinile, aţi descoperit cum simţiţi energia şi aţi învăţat cum să vă jucaţi cu ea şi cum să îi menţineţi prezenţa atunci când vă mişcaţi mâinile. Acum sunteţi pregătiţi să vedeţi ce se întâmplă când includeţi în ecuaţie şi al treilea partener - pacientul.

Cum veţi include pacientul în fluxul de energie dintre voi şi univers? La ce fel de reacţii vă puteţi aştepta - atât de la pacient, cât şi de la voi?

Înainte de a răspunde la aceste întrebări, daţi-mi voie să sugerez că, la această fază, ar putea fi mai uşor dacă pacientul este o cunoştinţă dispusă să se întindă pe pat şi să vă lase să exersaţi. Creaţi-vă primele şedinţe astfel încât nici pe voi şi nici pe pacient să nu vă intereseze rezultatul - *indiferent* care ar fi acesta. Cu alte cuvinte, exersaţi cu cineva care nu aşteaptă o vindecare şi nici nu este hotărât să arate că nu aveţi dreptate. Aţi putea să-i spuneţi cuiva: „Ştii, citesc o carte neobişnuită... Vrei să-mi dai puţin mâna?” Dacă acceptă, ţineţi mâinile în poziţie, în jurul mâinii persoanei, începeţi demersul „caută, găseşte, întinde” şi când simţiţi reacţia, întrebaţi-o şi pe persoana cealaltă ce simte.

Nu este necesar ca persoana să aibă neapărat nevoie de vindecare - deşi întotdeauna există beneficii pentru cei implicaţi. Acţionaţi relaxat. Ultimul lucru de care aveţi nevoie este sentimentul unei presiuni de a face ceva, de a lucra corespunzător. Nu influenţaţi persoana de lângă voi, spunându-i ce senzaţie credeţi că ar trebui să simtă. Jucaţi-vă, pur şi simplu. Căutaţi energia, găsiti-o, întindeţi-o.

Aşteptaţi-o să sosească, apoi mergeţi cu ea. Ascultaţi cu mâinile. Ascultaţi... cu un alt simţ.

Dacă sunteţi într-o atmosferă relaxată, persoana poate să se întindă pe spate, pe o masă de masaj sau în alt mod.

Cereţi-i să închidă ochii, amintiţi-i să *observe,* să îşi retragă procesele de gândire participativă si să observe, pur şi simplu, atunci când e ceva de observat, dar şi atunci când nu e nimic de observat; să stea întinsă şi să se elibereze de toate, ca şi cum ar avea parte de un mic răgaz neaşteptat.

Nu v-aş sugera să-i cereţi persoanei să-şi scoată totul din minte, sau să încerce să nu se gândească la nimic. De obicei, oamenii au probleme cu ideea de a nu se gândi la nimic.

Mintea merge tot timpul. Sugeraţi-le, pur si simplu, să observe tot ceea ce le atrage atenţia. Asta le dă ceva de făcut si are şi le uşurează stresul care apare deseori, atunci când încerci să nu te gândeşti la nimic... si îţi dai seama că nu ştii cum să faci. îndrumaţi-i să-şi concentreze atenţia în interiorul corpului şi să o lase să călătorească prin ei. Observarea a ceea ce ei percep ca fiind ieşit din comun le dă suficient material ca să-şi ocupe mintea, fără să se piardă în exerciţii mentale de genul „aşa trebuie, aşa nu trebuie”.

Acum suntem gata să începem.

Faceţi loc

Aşa cum am vorbit mai devreme, când este vorba de vindecarea reconectivă, o mare parte din experienţa majorităţii pacienţilor reprezintă diversele senzaţii pe care le vor

simți în timpul şedinței. Dar şi vindecătorul are un avantaj din asta - şi anume, că aproape toți pacienții vor prezenta registre vizibile, atunci când lucrați cu ei. Unii pacienți vor si vedea, auzi sau mirosi lucruri de care nu mai este conştient nimeni altcineva din încăpere, încercați să nu interferați cu acest proces în nici un mod - acesta fiind motivul pentru care, după cum spuneam mai devreme, ar fi bine să evitați să purtați haine largi, care să fluture pe lângă pacient la fiecare mişcare pe care o faceți; de asemenea, să vă prindeți părul şi să nu îl lăsați să cadă sau să intre în contact cu părul, fața sau corpul pacientului, într-un mod nepotrivit, să evitați să vă dați cu parfum sau să folosiți odorizante de interior, să fredonați sau să puneți muzică şi chiar să aruncați umbre pe pleoapele pacienților. Acum, ținând minte toate aceste lucruri, este momentul să ne jucăm din nou - numai că, de această dată, vom fi împreună cu cineva.

Deplasarea de-a lungul corpului

Mai întâi, plasați-vă în apropierea corpului pacientului. Cât de aproape ar trebui să fiți? După ce stabilesc conexiunea cu câmpul pacientului, am descoperit că îmi place să țin mâinile la orice distanță, între câțiva centimetri şi aproape un metru de corpul pacientului.

Se schimbă energia, atunci când mă trag mai departe? Da. Devine *mai puternică.*

De ce se întâmplă asta? *Nu stiu.*

Deplasați-vă, mai aproape sau mai departe de pacient, rămâneți conştienți şi în contact cu propriile voastre senzații, observând reacțiile persoanei de pe masă. Deşi persoana are ochii închişi, ca facilitator veți păstra ochii deschişi pe parcursul şedințelor de vindecare reconectivă.

Ochii voştri fac parte integrantă din procesul de vindecare şi au un scop mult mai larg decât simpla observare a felului în care arată pereții.

Explorați, în timp ce urmați energia. Lăsați-o să vă îndrume. Observați în ce fel mişcarea voastră afectează registrele care se manifestă. Observați cum modificarea acestor registre corespunde diferențelor de intensitate şi caracter pe care le simțiți în mâini si în jurul acestora. Pe măsură ce vă simțiți mai confortabil cu energiile, veți începe să observați registre la nivel de sentimente - semne interne de reacție dinamică, ce apar si în corpul vostru.

Cu ce parte din corpul pacientului ar trebui să lucrați mai întâi? Cu capul? Cu mâinile? Să începeți oare cu o anumită chakră? De fapt, nu contează. Adesea, eu încep la cap sau în partea pieptului. De asemenea, nu este ceva neobişnuit nici să începi de la picioare. Poziția variază în funcție de intuiție şi este influențată adesea de unghiul de abordare.

Cu alte cuvinte, nu investiți mai multă atenție conştientă în asta, decât ați investi în acțiunea de a vă apropia de un scaun prin partea dreaptă sau prin cea stângă.

Cu cât faceți mai multă analiză premeditată, cu atât mai mult vă depărtați de „făgaş".

Dacă alegeți să începeți în partea de sus a corpului, stați astfel încât să vă fie confortabil să vă puneți mâinile de o parte şi de alta a capului pacientului, cu brațele relaxate şi întinse în poziția anatomică normală. Acum găsiți energia -sau, mai bine spus, lăsați energia să vă găsească.

Din nou, căutați-o, găsiți-o, întindeți-o. Simțiți gâdilătura, căldura sau răceala - sau indiferent ce senzație vă produce *vouă,* energia. Nu fiți preocupați dacă simțiți sau nu ceea ce trebuie.

Orice senzație simțiți, este bună. *Important este că simțiți,* nu ce *simțiți.* După ce ați găsit-o, lucrați puțin cu ea: întindeți budinca sau jucați-vă cu spirala.

Acum, lăsați-vă mâinile într-o poziție relaxată si deplasati-le încet, înainte şi înapoi sau cu mişcări circulare mici. Amestecați, potriviți, combinați până ce găsiți confluența. Acesta este ritmul vieții voastre.

Acum, energia voastră intră pe un alt tărâm, iar ființa voastră va cunoaşte o percepție de o profunzime nouă, integrând această forță în propria existență. Găsiți ritmul care amplifică lungimea de undă, care amplifică forța ce vine prin voi. Voi controlați butonul pentru amplificarea energiei.

Eu încep de multe ori prin a îmi roti mâinile în plan vertical, dacă mă aflu în apropierea capului sau a picioarelor, sau în plan orizontal, dacă sunt în zona corpului. Sau îmi las una din mâini - sau pe amândouă - să rătăcească în explorare. Nu analizați prea mult; doar lăsați-vă mâinile să exploreze şi să se mişte cum vă îndeamnă instinctul.

De fapt, acum stabiliți un contact, o comunicare între propriul vostru câmp energetic şi cel al pacientului. Vă uniți energia cu a lui şi cu aceea a restului universului. Nu numai că pacientul poate să simtă acest lucru, dar si voi veți putea simți într-o mână mişcările celeilalte mâini. De exemplu, imaginați-vă că cineva stă întins pe spate, pe masa de masaj, iar voi, în picioare, de partea stângă, cu fața la persoană.

Ținând mâna stângă cu palma în jos, rotiți-o în cercuri mici, într-o zonă deasupra picioarelor, lăsând ca senzația să se acumuleze constant în mână.

Acum întindeți puțin şi mențineți această intensitate. Cu mâna dreaptă, localizați un punct, la circa douăzeci de centimetri deasupra pieptului persoanei.

Din nou, începeți să explorați zona cu mici mişcări circulare şi întindeți în sus. Păstrați senzația de „tragere" şi „întindere" în fiecare dintre mâini şi observați că puteți detecta clar modelul circular de mişcare al mâinii drepte, ca pe un vârtej de energie în palma stângă.

Ajungând la acest nivel ridicat de sensibilitate, veți deveni conştienți de noi aspecte ale circuitului de răspuns. Acesta este pasul următor, pe drumul spre măiestrie, căci la acest moment răspunsul primit este extrem de folositor. Aceste energii curg prin voi, din ființa voastră. Nu numai că faceți parte, dar şi participați la acest schimb.

El nu se petrece în afara voastră, ci în *interiorul vostru.*

Pentru prima oară, implicați în proces şi energia altcuiva. Simțiți o confluență - iar această confluență vă deschide percepția la un nivel mai profund, nu numai în timpul sesiunilor de vindecare, dar şi în viață.

Nu există interferențe

Un cuvânt cheie folosit mai sus este *confluență.* Un alt cuvânt revelator este *esență.* Alte perspective asupra lumii -mai vechi şi bazate mai degrabă pe materie solidă - precum şi percepția limitărilor care sunt rezultatul presupusei noastre existențe cvadri-dimensionale, vă vor spune că fluxul de energie va fi obturat sau împiedicat de corpul fizic al persoanei. Ca dovadă, veți vedea adesea „vindecători" care cred în această iluzie şi îi cer persoanei să se întoarcă, pentru a putea ajunge „la partea cealaltă". *Nu există partea* cealaltă.

Este o iluzie *bazată pe frică.* Ființa omenească vie din fața voastră nu este, în nici un caz, un blocaj pentru fluxul de energie reconectivă. De fapt, este o parte integrantă a acestei interacțiuni. Esența persoanei este componenta care dă naştere acestei noi confluențe. Nu numai că persoana contribuie la acest schimb, dar nu are cum să blocheze energia, nici dacă ar fi jucător de fotbal american în Ligă.

Dacă lucrurile vi se par puțin confuze, dați-mi voie să explic dintr-o perspectivă fizică.

Dacă scoatem tot spațiul gol din corpul unui om, materia rămasă ar fi proporțională cu o minge de golf, pe un teren gol de fotbal.

Sau, gândiți-vă în alt fel: Dacă expandați un atom de hidrogen, până la dimensiunile unui teren de fotbal, nucleul ar fi mingea de golf, iar electronul ar orbita în jur, la distanță, către margine.

Între ele se află doar spațiu gol - loc suficient pentru ca energia dintr-o mână să ajungă la cealaltă mână.

Faceți ceea ce simțiți că e bine

Acum, voi si pacientul împărțiți aceeaşi energie, începeți să lucrați, încet, de-a lungul corpului. Lăsați mâinile să se mişte în continuare, odată cu energia, în ce direcție vă deplasați? In cea care simțiți că e bună. Cum vă mişcați mâinile: faceți cercuri, trageți si întindeți, le lăsați să plutească? Lăsați mâinile să vă spună. Acum interacționați cu forța vitală. Energia voastră există într-o sferă de influență care este esențială pentru ca voi să puteți înțelege o sferă *diferită* de existență, îi purtați forța, în feluri diferite si multidimensionale.

Voi sunteți receptori. Acesta nu este un proces conştient, decizional. Este ca atunci când mergeți undeva.

Ştiți că vă deplasați de la un punct la celălalt punct, dar nu vă gândiți, *Bun, acum ridic piciorul stâng, pun jos călcâiul, apoi degetele; acum îmi deplasez greutatea în fată si ridic piciorul drept şi pun jos călcâiul, apoi degetele...* pur şi simplu, mergeți.

Dacă aveți vreo problemă cu detaşarea, să ne amintim un exercițiu pe care l-am prezentat cu câteva capitole în urmă. Din nou, imaginați-vă că vorbiți cu cineva la telefon.

Acum ridicați-vă ochii, privind puțin într-o parte.

Ascultați absorbiți. Vă amintiți? *Ascultați cu* mâinile.

Fiți atenți doar - nu vă gândiți la ceea ce simțiți. Nu analizați, nu interpretați. Doar simțiți.

Ca exemplu, am să vă spun cum as face *eu* în timpul unei şedințe obişnuite de vindecare, încep la capul mesei, făcând mişcări circulare cu o mână, înaintând către tălpile pacientului. Senzația poate fi ca şi cum aş amesteca ceva. Adevărul este că nu ştiu de ce, dar, de cele mai multe ori, încep şedințele în acest fel. Nu sunt conştient că aleg să procedez astfel - dar la fel de des încep şi din zona stomacului, sau din zona capului.

Mişcările circulare sau de amestecare mă fac mai conştient de senzația inițială - la fel cum vă mişcați puțin în apă degetele de la picioare, înainte să intrați complet în piscină.

Adesea încep prin a căuta zone, în corpul pacientului, care îmi dau cel mai puternic răspuns - sau cea mai puternică senzație. Persoana poate avea încă ochii deschişi şi conversează cu mine, în timp ce eu îmi mişc o mână în cercuri, iar cu cealaltă trag sau împing, în sfârşit, îi cer pacientului să închidă ochii şi să se relaxeze - şi continui.

Mâna dreaptă ştie ce face mâna stângă

Că veni vorba - rareori îmi mişc mâinile în mod sincron. Când faci asta, creezi doar modele, de dragul modelelor. De unde ştim? Să ne gândim la ştergătoarele de parbriz - ele se mişcă fie paralel unul cu altul, fie în opoziție, dar tot timpul într-o mişcare constantă şi sincronizată. Acest model se potriveşte cu ştergătoarele, pentru că ele pot trata toate picăturile de ploaie în acelaşi fel. însă aceasta nu este cea mai potrivită abordare pentru *noi.* Putem simți o zonă sau un loc într-un fel, iar o altă parte, altfel. Cum fiecare are caracteristicile ei unice, mişcarea doar de dragul mişcării ar însemna o ignorare a acestei unicități şi o desconsiderare a procesului.

Să presupunem că vă aflați într-o sală întunecată de cinematograf. Aveți paharul de suc pe podea, lângă piciorul stâng, iar punga de floricele este în poala prietenului din dreapta. Acum, închideți ochii si căutați-vă paharul cu suc şi floricelele în acelaşi timp. Observați cum mişcările mâinii drepte sunt diferite de cele ale mâinii stângi. Asta pentru că, de fapt, vă acordați timpul ca să simțiți senzația, lăsându-vă mâinile să răspundă individual la reacția senzorială pe care o dau cele două obiecte din locații diferite, cu densitate diferită şi de structuri diferite.

Dacă mâinile ar urma, amândouă, aceeaşi mişcare, prietenul vostru ar fi îmbrăcat în floricele, iar cei din față ar fi plini de suc. La fel, gândiți-vă la un pianist sau la un chitarist, care fac lucruri diferite cu fiecare dintre mâini, deşi ele lucrează împreună şi produc un singur rezultat armonios.

La fel, deplasându-vă pe lângă pacient, „ascultați” cu mâinile şi fiţi atenţi la variaţiile modului în care simţiţi energia. Atunci când găsiţi că energia este mai puternică sau mai slabă sau neobişnuită, într-un fel sau altul, jucaţi-vă cu ea -întindeţi-o, mişcaţi-o, interacţionaţi cu ea.

Observaţi dacă o simţiţi efervescentă - ca jetul dintr-o cadă jacuzzi sau ca bulele unui suc acidulat; dacă este rece şi uşoară, ca o briză, sau dacă este fierbinte si delimitată clar, ca şi cum v-aţi fi băgat vârfurile degetelor în ceară fierbinte. Orice vă atrage atenţia în energia pacientului - opriţi-vă şi jucaţi-vă, dar fără a avea un scop anume în minte.

Concentraţi-vă pe proces, nu pe rezultat.

Jucaţi-vă atâta timp cât simţiţi că este interesant şi stimulator pentru voi. Apoi treceţi mai departe.

Între timp, fiţi atenţi şi la restul corpului pacientului.

Priviţi-i ochii, fără a pierde din vedere restul corpului. Fiţi cât mai conştienţi de toate schimbările care apar şi corelaţi aceste reacţii cu ceea ce simţiţi în mâini în acelaşi timp. Acest lucru este foarte important, pentru că astfel vă asiguraţi că nu confundaţi senzaţiile arbitrare sau imaginate din palme cu fluxul autentic de energie şi cu conexiunea.

Registre comune

După cum am spus mai devreme, un registru este o reacţie fizică sau fiziologică involuntară la frecvenţe. Aceste registre sunt la fel de variate şi de aleatorii, ca şi senzaţiile pe care le simţim în timpul şedinţelor de vindecare. Nu există un singur registru, la care să ne putem aştepta. Unii pacienţi prezintă registre mai puternice decât alţii - însă sunt şanse ca, atunci când faceţi conexiunea, să apară ceva la pacient. Pe măsură ce vă mişcaţi mâinile, explorând şi descoperind mai mult subtilităţile acestei comunicări, registrele vor varia nu numai în intensitate, dar şi în aspect. La seminarii, unele persoane manifestă acest lucru suficient de puternic pentru ca

să fie văzut clar de cei care stau mai în spate, pe când alţi voluntari prezintă registre atât de slabe, încât abia dacă pot fi percepute de cei din primele rânduri.

Odată ce voi şi pacientul intraţi în stare de antrenare cu energia, aceste registre pot apărea foarte clar.

Indiferent care ar fi registrul sau reacţia, daţi-vă voie să *nu* o definiţi şi să nu-i alocaţi nici o semnificaţie.

Sunt reacţii automate, multe dintre ele reflexe - de genul tresăririi genunchiului, atunci când doctorul îl loveşte cu ciocănelul de cauciuc. Lacrimile pot să fie semn de bucurie, la fel de mult cum pot fi un semn de supărare sau de eliberare a durerii. Cel mai bine este să consideraţi registrele ca fiind indicaţii că aţi găsit un „loc” bun în câmpul energetic -un loc în care să vă conectaţi.

Cu cât lucraţi mai mult cu o zonă care a generat un registru, cu atât mai mult pacientul tinde să reproducă registrul respectiv în mod repetat. Când frecvenţa cu care se produce registrul scade sau când interesul vostru pentru acel registru începe să scadă, treceţi mai departe şi găsiţi altul.

Ce înseamnă aceste reacţii involuntare? Ele sunt o indicaţie că persoana de pe masă a ajuns în locul în care se iau deciziile legate de vindecarea sa. Sunt trei lucruri care, în aparenţă, par să nu aibă nimic în comun: locaţia simptomelor persoanei, locul în care vă ţineţi mâinile şi zona în care se manifestă registrul.

Cu alte cuvinte, veţi vedea adesea că registrele nu corespund deloc cu zona corporală în care se crede că se află rana sau afecţiunea persoanei.

De exemplu, când lucrăm în apropierea picioarelor, este posibil ca persoana să scape de durerea de cap, dar lucrul în apropierea capului poate induce aceeaşi reacţie.

Când lucrăm în apropierea capului, este posibil ca auzul persoanei să se refacă, însă la fel de posibil este şi să le dispară bătăturile. De asemenea, pacientul ar putea manifesta registrele la genunchi sau, la fel de bine, în zona feţei.

Nu contează unde vă aflați şi unde țineți mâinile. Funcția voastră este să găsiți un loc interesant în câmpul energetic al pacientului şi să vă jucați cu el până ce simțiți nevoia să treceți mai departe. De ce un loc interesant? Pentru că, atunci când sunteți interesați, sunteți prezenți şi conectați. De fiecare dată când treceți la un alt loc din corp, veniți înapoi în prezent şi vă reconectați. Da, de fapt, asta e tot ce faceți. Simțiți energia într-un loc, apoi *jucati-vă cu ea, explorati-o, descoperiti-o* - fără nici un fel de aşteptări sau scopuri fixe. Energia rezonează în mâinile voastre şi în viața voastră interioară.

Ea este de natură circulară. Apropiați-vă sau depărtați-vă mâinile, rotiți-le în cercuri şi faceți orice simțiți că este potrivit sau că vă accentuează conexiunea la momentul respectiv. Nu faceți doar mişcări „frumoase" în aer, de dragul de a vă mişca. Fiți conştienți total de senzațiile pe care le percepeți, în relație cu registrele pe care le afişează pacientul.

Veți observa că pacientul va manifesta un anumit registru, cu cât lucrați mai mult într-un loc... sau că în simfonie se vor mai alătura şi alte registre. Voi orchestrați această energie, într-un mod care indică un fel de „convergență armonică" în viețile celor cu care lucrați.Mai jos sunt prezentate câteva dintre registrele cele mai obişnuite.

Mişcări oculare rapide (REM*)

Mişcările oculare rapide, care la multe persoane reprezintă registrul inițial, sunt o dihotomie fascinantă, deoarece deşi pacientul trăieşte deseori acea incredibilă stare de nemişcare, din exterior, persoana numai liniştită nu pare a fi.

În aparență, este similar cu ceea ce se întâmplă atunci când un om care doarme trece în stare de vis. însă, în cazul unei persoane care are o experiență reconectivă, cauza este diferită, deoarece nici de data asta pacientul nu este adormit.

* Rapid Eyes Movements, în original n. t.

Mişcările oculare rapide care însoțesc frecvențele reconective tind să urmeze o serie de modele diferite. Uneori este vorba de o tresărire uşoară a pleoapelor, alteori ea este mai puternică. Uneori este rapidă, alteori lentă. De obicei este constantă, însă uneori modelul este greu de identificat.

La jumătate dintre oameni se mişcă pleoapele; la cealaltă jumătate se mişcă chiar ochiul. Uneori, atunci când se mişcă globul ocular, mişcarea este una lentă, aproape ca şi cum omul ar rătăci cu privirea; alteori este o străfulgerare rapidă dintr-o parte într-alta. Uneori, unul sau amândoi ochii se deschid parțial; de obicei însă, amândoi rămân închişi.

Ochii prezintă aproape întotdeauna un registru. Fie că este vorba de mişcări oculare rapide sau nu, cel mai adesea pacientul este conştient pe deplin de ceea ce se întâmplă,

Modificări ale respirației

Modificările de respirație sunt unul dintre registrele inițiale care apare, în general, simultan sau imediat după manifestarea registrului ocular.

Există multe moduri în care se poate manifesta acest registru; respirație mai rapidă, mai profundă sau neregulată, precum şi ceea ce eu numesc „pufăială". Cuvântul încearcă să descrie un tip de respirație neobişnuit, care apare atunci când buzele sunt relaxate şi uşor deschise, astfel că fiecare respirație iese cu un „pufăit" uşor, Respirația din colțul gurii este o variație a respirației pufăite, în care „pufăială" apare în colțul gurii, Mai există şi sforăitul - diferit de forma tradițională, doar prin aceea că pacientul este treaz şi conştient că face zgomotul respectiv,

Uneori, persoana se opreşte complet din respirație. Credeți sau nu, această reacție este una dezirabilă şi indică o stare elevată de unitate, în care puteți experimenta nemişcarea şi tăcerea universului. Respirația se va relua la momentul potrivit.

Toate aceste modificări de respirație sunt legate printr-un fir comun. Termenul vedic *samadhi se* referă la o unime, la o stare de unitate şi de extaz. Se relatează adesea că în această stare nu eşti nici treaz, nici adormit, dar că, într-un fel, starea este mai reală decât oricare dintre cele două.

Acestea sunt relatările multor oameni care trăiesc asemenea alterări de conştiință, asemenea alterări ale modelului de respirație. Deşi poate că nu cunosc termenul de *samadhi,* aceşti pacienți descriu o stare foarte similară, în care sunt conştienți, la anumite momente, de modificările şi de modelele neobişnuite înregistrate la nivelul respirației.

În anumite situații, mergem pe muchie de cuțit.

Intenția voastră nu este să colorați experiența cuiva, spunându-i la ce s-ar putea aştepta; pe de altă parte, nu doriți nici ca vreo experiență neaşteptată să zdruncine pacientul în timpul şedinței de vindecare. Cei mai mulți dintre oameni se află într-o stare atât de extatică în momentul când apar aceste modificări de respirație, încât, pur şi simplu, trăiesc extazul acestor modificări, însă, uneori, mintea logică a pacientului poate interveni şi blochează experiența. Uneori, pacienții îşi vor da seama că respirația li s-a oprit şi - deşi experiența este minunat de rafinată, ei încearcă să se forțeze să respire din nou. Dacă vă relatează aşa ceva după şedință, spuneți-le că în locul acela sunt în deplină siguranță şi că nu trebuie să încerce să se forțeze să-şi reia respirația.

În cursul unei vindecări, uneori vi se opreşte şi vouă respirația, pentru o vreme, deoarece experiența voastră *include*[i] un moment de nemişcare completă, o reflexie a conexiunii voastre totale cu „unimea” pe care o trăiți. La momentul potrivit, pacientul îşi va relua respirația.

Reflexul de înghițire

Declanşarea reflexului de înghițire pare să fie al treilea registru, în această grupare inițială. Adesea, apare o creştere

a frecvenței şi/sau intensității reflexului. Uneori, aceasta durează pe tot parcursul şedinței, dar de obicei registrul apare doar în prima parte, Este un registru foarte obişnuit şi - dacă apare - el se instalează în primele câteva minute ale şedinței, deşi nu apare la fel de frecvent şi nici cu aceeaşi intensitate ca şi mişcarea oculară rapidă sau ca modificările de respirație.

Lacrimi

De asemenea, apariția bruscă a lacrimilor este un registru fascinant, Aparent fără nici un avertisment, lacrimile se strâng şi se revarsă în flux continuu pe obrajii pacientului, expresia acestuia rămânând în continuare una extatică.

Lacrimile sunt o reacție la atingerea Adevărului, la experimentarea şi reamintirea Adevărului.

Este vorba despre recunoaşterea Adevărului ca fiind locul din care venim cu toții şi locul în care ne vom întoarce cu toții, locul pe care de foarte mult timp nu l-am mai văzut aşa cum este cu adevărat.

Atunci când avem onoarea de a atinge Adevărul şi de a interacționa cu el, chiar şi pentru o clipă, acest contact ne stârneşte emoțiile, datorită acestui sentiment de Acasă şi a faptului că ştim că, în curând, vom fi din nou acolo.

Râsul

Uneori, persoana de pe masă va izbucni într-un râs necontrolat, Cel mai probabil, vă vor spune că nu ştiu de ce râd, Este bine să le spuneți că e în regulă să râdă,

Dacă ei nu simt că lucrul acesta este acceptabil, atunci vor râde şi mai mult - lucru ce poate interfera cu aspectul de experiență transcendentală al şedinței,

Faptul că, după ce s-a instalat registrul, le dați permisiunea să râdă, va face ca râsul să se potolească.

Mişcări ale degetelor

Un registru care, la multe persoane, aşteaptă mai multe minute până să se instaleze, este mişcarea degetelor. Mişcările involuntare ale degetelor tind să apară bilateral, sincron sau asincron. Uneori se mişcă degetele ambelor mâini, alteori doar cele de la o mână. Uneori degetele de la ambele mâini se mişcă simultan; alteori, degetele de la o mână se mişcă, apoi urmează cele de la cealaltă mână. Pe măsură ce şedinţa avansează, veţi vedea adesea că registrul implică şi mâna şi încheietura. La unii oameni va fi implicat chiar şi braţul. Variaţiuni ale acestui model pot apărea şi la picioare.

Rotirea capului şi mişcări ale corpului

Uneori, capul se roteşte uşor sau se simte tras într-o parte şi/sau în cealaltă. Mişcările corporale observate în mod obişnuit sunt la abdomen şi la piept. De asemenea, veţi remarca „tresăriri" ale braţelor şi ale picioarelor.

Ghiorţăieli în stomac

Adesea, stomacul pacientului „ghiorţăie" sau face zgomot în timpul şedinţei, mai ales atunci când mâinile voastre se află deasupra zonei respective a corpului.

Vă sugerez să le spuneţi oamenilor, înainte de a începe şedinţa, că acest lucru este ceva obişnuit. Mulţi pot să se ruşineze şi - dacă nu li se spune la ce să se aştepte - registrul îi poate împiedica să se bucure de experienţă.

A lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul... şi responsabilitatea voastră

Daţi-mi voie, o clipă, să discutăm despre a lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul. Deşi este adevărat că, din afară, nu putem interpreta cu precizie ce trăieşte persoana de pe

masă, această forţă îşi are propria inteligenţă - o inteligenţă extrem de elevată. Ea ştie ce este potrivit pentru persoana de pe masă, deşi s-ar putea ca minţile noastre limitate, educate şi orientate pe inducţie să nu o ştie.

Şedinţele reconective sunt aproape întotdeauna percepute ca plăcute, preţioase şi unice. Uneori, destul de rar, oamenii pot interpreta şedinţa pe care au avut-o şi altfel.

Modul în care ei interpretează şedinţa nu este responsabilitatea voastră, însă veţi face uz de un minim bun simţ. Aşa cum am vorbit mai devreme, o persoană care plânge pe masă, sau care pare a avea o durere fizică, în general, nu trăieşte în interior, ceea ce arată în exterior.

Dar dacă o persoană îşi încleştează mâna pe inimă, arată spre cer şi oftează „Sosesc, draga mea!", poate că este nevoie să vedeţi ce se întâmplă.

Veţi învăţa să vă folosiţi propria discreţie şi judecată, pentru a stabili dacă este sau nu cazul să întrerupeţi şedinţa. Deocamdată, în puţinele rânduri când am luat hotărârea să intervin (din 1993, de când au început toate astea), pacienţii mi-au spus că totul e minunat şi că doresc să continue.

Poate că, de fapt, nu avem niciodată un motiv să intervenim, căci şedinţa este mediată de o forţă pe care nu o putem înţelege, însă, dacă e să alegeţi să o faceţi, un cuvânt blând din partea voastră va deschide comunicarea şi astfel veţi putea verifica ce se întâmplă cu persoana.

Dacă pacientul nu reacţionează, puteţi alege să-l scoateţi din şedinţă printr-o atingere uşoară - sau mai fermă, dacă este nevoie - pe claviculă (sau pe umăr) şi strigându-l pe nume. în foarte rare cazuri, am simţit nevoia să pocnesc simultan din degete de câteva ori, în apropierea uneia dintre urechile lui, în timp ce făceam cele de mai sus. Puteţi instrui pacientul să deschidă ochii şi să-i ţină deschişi câteva clipe, până când se simte lucid.

Chiar şi un pahar cu apă, aşezat alături pe o măsuţă, poate fi extrem de util.

Uneori, este posibil ca persoana să nu recunoască vindecarea. Nici pentru asta nu sunteți răspunzători. Poate că vindecarea a venit într-o formă care se va manifesta ulterior sau poate că va veni într-o formă care nu va putea fi recunoscută uşor în viitorul apropiat.

Aşa cum spuneam mai devreme, când eram întrebat dacă toată lumea se vindecă, obişnuiam să răspund că nu.

Acum nu mai simt aşa. Acum simt că toată lumea *primeşte* o vindecare - doar că se poate ca ea să nu vină cu surle şi trâmbițe.

Ce este posibil să simțiți

Până la acest punct, în carte, m-am referit doar la câteva dintre senzațiile pe care le-ați putea avea în mâini sau în corp. Asta, pentru a vă da timp să le descoperiți singuri.

Acum as vrea să vă dau o listă puțin mai cuprinzătoare, ca să puteți vedea pe hârtie ceea ce, fără îndoială, ați întâlnit deja în evoluția voastră către trans-senzorial.

Relația si interacțiunea dintre voi şi energie este unică, individuală şi foarte intimă. Este esențial să deveniți conştienți şi să vă familiarizați cu subtilitățile acestor senzații, deoarece de la acest punct de recunoaştere veți începe să vă dezvoltați măiestria. Nivelurile de performanță la care veți ajunge astfel sunt de nedescris.

Iată câteva dintre cele mai frecvente senzații relatate de practicieni:

Efervescență: în palmă poate să apară senzația unor mici bule de apă minerală, sau a unor bule de dimensiunile unor bile de sticlă, sau de dimensiunea unor mingi de tenis.

Apă: Adesea, senzația este ca aceea a unor picături sau a unei ploi uşoare.

Scântei: V-ați întrebat vreodată care ar fi senzația unui „duş” cu scânteile din focurile de artificii? Ei, cam aşa este ceea ce simțiți.

Iată şi alte câteva senzații obişnuite pe care s-ar putea să le simțiți:

Uscăciune
Căldură
Răceală
Fierbinte, rece, umed şi uscat în acelaşi timp (nu pot explica, însă veți şti la ce mă refer, atunci când o veți simți)
Tragere
împingere
Vibrație
Electricitate
A tracție magnetică
Respingere magnetică
Modificări ale densității aerului
Adieri(de obicei răcoroase si specifice locului)
Expandare- senzația că vi se lărgeşte corpul - ca un „costum spațial” sau costum „de aer”, în forma corpului vostru - dar, de cele mai multe ori, mult mai larg. Uneori, senzația apare în zona unui braț sau a unui picior; alteori, ea se manifestă într-un sfert sau în jumătate din corp, iar alteori cuprinde mult mai mult.

Mişcați-vă în permanență

Mişcați-vă mereu de-a lungul corpului pacientului, găsind locuri de energie cu care simțiți că ați vrea să vă jucați. Dacă nu simțiți nimic, probabil că vă străduiți prea mult. Abandonați-vă şi aşteptați. Nu trebuie să intrați în „stare de transă”, să vă întindeti mâinile deasupra capului si să chemați melodramatic Spiritul, sau pe Dumnezeu; nu trebuie să faceți un mare spectacol, pentru a aduce senzația înapoi.

Pur şi simplu, abandonați-vă şi spuneți-vă, *„Bine, sunt un pic prea concentrat pe asta. Acum o să mă detaşez puțin*

şi o să las senzaţia să-mi vină în mâini." Apoi, abandonaţi-vă. Reveniţi, plastndu-vă atenţia în mâini şi aşteptaţi până ce senzaţia revine. Este simplu.

Căutaţi-o, găsiţi-o, *investigaţi-o!* Pe măsură ce performanţa voastră se îmbunătăţeşte, vă veţi putea deplasa mai rapid. Când găsiţi un loc, încetiniţi şi încercaţi să cunoaşteţi locul respectiv. Păstraţi contactul. Scoateţi, amplificaţi, lucraţi cu energia. Uneori, explorările cele mai complexe sunt cele care creează rezultatele cele mai puternice.

Vă puteţi folosi ambele mâini deasupra zonei, sau o mână se poate mişca pentru a căuta un al doilea punct - un punct de interes - astfel încât ambele mâini să lucreze în câte o zonă. In timpul acestui proces, lăsaţi-vă mâinile să prindă viaţă proprie, să-şi desfăşoare propria lor căutare.

Insă reţineţi: *nu* căutaţi puncte *care există dinainte.*

Acest lucru este foarte important şi există o diferenţă între acest nou nivel de vindecare şi evoluţie şi limitările şi ideile greşite ale unora dintre abordările mai vechi, bazate pe „tehnică".

Poate că în trecut aţi participat la cursuri unde vindecătorul/instructorul v-a spus că vă va învăţa să „scanaţi".

Stând în picioare, aplecat deasupra pacientului, instructorul îşi lasă mâinile să plutească în aer şi spune: *„Să vedem... aa, e chiar aici... aici este. Hai, toată lumea, ne aliniem şi să vedem dacă puteţi să simţiţi, îl simţiţi aici? Bine.*

Următorul. Simţiţi, aici? Bine. Mai departe..."

Ei bine, *nu* despre asta este vorba - şi *nu* este „aici".

Nu există un „punct" fix, pe care să-l simţim. Reţineţi că vindecarea nu înseamnă un pacient întins pe masă şi un vindecător care, aplecat deasupra lui, îndrumă energie în corpul acestuia, sau caută zonele de congestie.

Aceste transformări sunt o ecuaţie; ca la orice ecuaţie, dacă schimbăm cifrele, vom obţine rezultate diferite. La fel, dacă doi oameni vor încerca să găsească acelaşi loc, nu-l vor găsi amândoi - *pentru că nu există nici un loc.*

Descoperirea, după cum spune ştiinţa, poate fi foarte bine un act de *creaţie.* Punctul care apare pentru *mine* nu este punctul care vi se face cunoscut si *vouă.* Locul acela este o creaţie comună, un produs al iubirii, al simţirii şi al comunicării între voi, pacient şi Univers. Din această triadă apare o comunicare: esenţa eternă şi fără formă a Universului nostru, în permanenţă evoluţie.

Puncte de conexiune omnidirecţionale

Acestea fiind spuse, daţi-mi voie să adaug că anumite zone ale corpului tind să afişeze registrele cele mai puternice, încă mai creaţi *locurile,* însă puteţi merge şi în zonele cele mai fertile ale câmpului. Cele mai mari reacţii le puteţi obţine jucându-vă cu energia din vecinătatea părţii superioare a capului (numită, în mod obişnuit, „chakra coroanei"), în centrul frunţii (zona cunoscută ca „al treilea ochi"), la gât, inimă, în partea inferioară a abdomenului, pe partea posterioară sau pe partea anterioară a mâinilor si a încheieturii mâinii şi pe partea superioară a picioarelor şi în punctele moi de deasupra gleznelor. Numesc aceste zone care sunt extrem de reactive, *puncte de conexiune.* Accesarea câmpului energetic al unei persoane, conectarea şi comunicarea cu acesta se poate face foarte uşor din aceste puncte, care adesea manifestă si cele mai puternice registre. Puteţi să vă gândiţi la aceste zone ca fiind nişte puncte centrale, nişte platforme de pe care se face schimbul de informaţie.

Un sistem de răspuns multistratificat, reciproc şi dinamic

Răspunsul pe care îl veţi primi de la pacientul de pe masă depăşeşte registrele menţionate mai sus. Nu numai că el este multistratificat, dar este şi dinamic si reciproc. La un nivel vă aflaţi voi.

Întindeți energia, de exemplu. Simțiți senzația. Apoi, trăgând-o în sus, ochii pacientului se mişcă într-un anume fel. Acesta este registrul.

Dar, în acelaşi timp, simțiți şi o modificare de intensitate la nivelul propriilor voastre senzații. Asta vă spune că ceea ce faceți *a provocat mişcarea* oculară.

La un nivel al răspunsului, pacientul are o reacție externă. La un alt nivel, poate că nu va exista o reacție vizibilă, însă voi veți avea o reacție internă, în mâini sau în corp. Combinația celor două dă naştere unui sistem *dinamic* de răspuns, care permite o acordare mai fină.

E mai mult decât să simți ceva şi să observi reacția persoanei. Pur şi simplu, sunteți „acordați" şi vă dați voie să simțiți ce se întâmplă şi să observați că, în momentul în care apare o modificare (una clară şi recognoscibilă) la nivelul a ceea ce simțiți voi, există o modificare simultană sau o reacție specifică la pacient.

Treceți într-o stare de conştientă alertă. Ajustările ulterioare vă vor da posibilitatea să simțiți într-o mână mişcările celeilalte mâini, atunci când le mişcați independent. Cu alte cuvinte, este posibil să găsiți ceva cu mâna stângă, apoi să căutați cu mâna dreaptă şi să găsiți un alt punct. Cu mâna dreaptă faceți mici mişcări circulare, apoi veți deveni conştienți de senzația acelei mişcări circulare în mâna stângă, care nu face astfel de mişcări. Atunci când se întâmplă acest lucru, câmpul din jurul persoanei pare să se amplifice, iar pacientul va manifesta registre mai puternice.

Noul nivel de intensitate pe care l-ați găsit se corelează cu o reacție elevată şi mult mai spectaculoasă la pacient - iar acest lucru este clar nu numai din ceea ce faceți, dar şi din ceea ce vedeți si simțiți *în legătură* cu ceea ce faceți. Adesea, reacțiile mai puternice par a fi obținute cu mişcări mai mici.

Chiar când vă simțiți „pierduți" în *extaz,* brațul sau genunchiul pacientului tresaltă. E ca şi cum o particulă subatomică *de aici* răspunde, simultan, la mişcarea unei particule

subatomice *de acolo.* Aceasta este una din premisele pe care funcționează vindecarea la distanță şi vindecarea în absență. Continuând să urmăriți pacientul, poate că nu vedeți prea multă mişcare şi poate nu observați vreo schimbare de senzație la nivelul propriilor voastre mâini.

Continuați să priviți în jur şi, dintr-o dată, apare o tresărire a ochiului sau vreun alt registru şi, în acelaşi moment, *pacientul simte ceva* în mâna *sa.*

Trebuie să acceptați faptul că unii pacienți manifestă mult mai multe registre decât alții. Asta nu înseamnă că vindecarea este mai bună sau mai rea decât altă vindecare. Nici nu înseamnă că ea este mai eficientă, sau mai puțin eficientă.

Este ca si cum ai cumpăra două maşini. Una are toate instrumentele posibile pe bord - rotații pe minut, presiunea uleiului, temperatura motorului, nivelul lichidului de frână, orice. Cea de a doua maşină e mai veche, iar bordul vă indică doar când s-a supraîncălzit motorul sau când ați rămas fără benzină.

Ideea este că, doar pentru că circuitul de semnale de răspuns cu maşina mai veche vă dă mai puține informații, asta nu înseamnă că ea nu merge la fel de bine ca şi maşina cea nouă. Aşa că nu evaluați ceea ce faceți, pe baza a ceea ce vedeți, încă mai trebuie să vă dezvoltați sensibilitatea - un fel de măiestrie a atingerii, pentru a recunoaşte „senzația".

Păstrați contactul vizual cu punctele principale de manifestare a registrelor la pacient, cum ar fi ochii, respirația sau înghițirea, însă dați voie şi viziunii periferice să surprindă indicii ce ar putea apărea la nivelul degetelor de la mâini sau de la picioare sau oriunde altundeva, în acelaşi timp, învățați să recunoaşteți senzațiile care apar odată cu mişcările. Acesta este sistemul multistratificat, reciproc şi dinamic de răspuns.

Să presupunem că şofați o maşină automată. Cu piciorul, *căutați* şi *găsiți* pedala de accelerație. Astfel, inițiați un sistem de semnale de răspuns.

Când apăsaţi cu piciorul pe pedala de acceleraţie şi maşina începe să accelereze, vă contopiţi cu sistemul de răspuns. Receptorii senzoriali din picior creează un sistem de semnale de răspuns, care vă spune în permanenţă ce presiune dinamică şi tensiune aplicaţi asupra acceleraţiei. Accelerarea maşinii vă dă un alt gen de răspuns cu privire la aceşti parametri

Pentru că aveţi două seturi de circuite de răspuns, sistemul este unul *multistratificat* Pentru că fiecare îl afectează pe celălalt, sistemul este *reciproc.* Şi pentru că primirea răspunsurilor este un proces continuu, care se schimbă odată cu variaţia acceleraţiei sau a presiunii pe pedala de acceleraţie, sistemul este unul *dinamic.* Vă aflaţi acum într-un sistem de răspuns *multistratificat, reciproc si dinamic.* La un anumit moment, luaţi viteză, transmisia automatică trece în altă viteză, iar voi veţi simţi avansarea subtilă a vehiculului.

În acest moment, aţi intrat în relaţie cu un alt sistem de răspuns, rămânând încă şi în sistemul iniţial, multistratificat, reciproc şi dinamic. Nu primiţi informaţii despre presiunea şi tensiunea aplicată pedalei de acceleraţie numai de la sistemul senzorial al piciorului şi de la faptul că maşina accelerează, ci şi de la presiunea corpului vostru asupra spătarului scaunului. Acum aveţi trei straturi de răspuns, care vă dau informaţii despre presiunea şi tensiunea aplicată pedalei de acceleraţie. Chiar si sistemul de informaţii primite vizual, care a funcţionat până acum simultan cu toate astea, trebuie să se aranjeze pe mai multe straturi, voi evaluând viteza atât prin obiectele staţionare - cum ar fi copacii - cât şi prin cele nestaţionare, cum ar fi păsările şi alte vehicule - care se mişcă, toate, la viteze diferite.

Când transmisia automată trece într-o altă viteză, „registrul" care apare la voi este o tresărire a corpului, în timp ce maşina face un salt mai perceptibil înainte, înregistraţi o modificare de presiune asupra acceleratorului si, din nou, creierul vostru trebuie să ţină seama si să compenseze modificările punctelor vizuale de referinţă (vehicule, păsări,

copaci etc.). Vă aflaţi într-un circuit de semnale de răspuns, care se află într-un circuit de semnale de răspuns, în interiorul altor circuite de semnale de răspuns.

Să presupunem că aţi cumpărat o maşină nouă cu transmisie manuală, dar aţi condus doar maşini cu transmisie automată. Acum nu numai că trebuie să ţineţi seama de tot sistemul de răspuns de mai sus, dar si să incorporaţi cunoaşterea exactă a modului şi momentului în care să schimbaţi viteza; astfel, intraţi într-un alt proces de învăţare, care, la început, se bazează pe informaţiile de la indicatorul de rotaţii pe minut, iar ulterior este înlocuit de schimbarea vitezei în funcţie de sunet şi de alţi indicatori interni mai subtili.

Acesta este doar unul dintre sistemele de răspuns multistratificate, reciproce şi dinamice cu care lucrăm în fiecare zi. Este un sistem *învăţat,* la fel ca cel din această carte. Intraţi aici într-un proces *de învăţare,* pentru că, deşi informaţiile primite ca răspuns sunt, în mare parte, subtile, ele sunt *reale - ca si studiile făcute de Universitatea din Arizona.*

La fel cum, în copilărie, învăţăm să percepem lumea în trei dimensiuni şi cum să facem diferenţa între o fereastră, un tablou, o oglindă şi o deschizătură în perete, care duce într-o altă încăpere, tot aşa putem învăţa să percepem si aceste energii. Toate acestea sunt reale. Nimic nu este inventat -deşi, pentru neiniţiaţi, lucrurile pot părea inventate.

Şi nici una dintre aceste energii, odată recunoscute şi incorporate (ca o „a doua natură" - termen pe care îl găsesc fascinant) *nu sunt subtile.*

Tot aşa cum nici ceea ce vă spun acum nu este subtil.

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIUNU

Interacţiunea cu pacienţii

„Cel mai puternic lucru pe care îl puteţi face ca să schimbaţi lumea, este să vă schimbaţi propriile credinţe cu privire la natura vieţii, a oamenilor, a realităţii, în ceva mai pozitiv... si să începeţi să acţionaţi în conseciňţă.

Vizualizare creativă, *de Shakti Gawain*

Voi sunteţi propriul vostru instrument

Acum v-aţi dezvoltat abilitatea de a recunoaşte când curge prin voi energia reconectivă.

Ştiţi cum să identificaţi registrele, ştiţi cum se „simte” energia în jurul corpului unui pacient şi puteţi să vă jucaţi cu această energie şi să lăsaţi să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple. Cu alte cuvinte, sunteţi gata să asistaţi pe cineva în procesul de vindecare.

Reţineţi că principalul obiectiv pe care îl aveţi într-o şedinţă de vindecare reconectivă este să vă daţi la o parte.

Pe măsură ce corpul vostru îşi continuă transformarea, pentru a găzdui noile frecvenţe după ce v-aţi familiarizat cu circuitul de răspuns ce face parte din folosirea acestor energii, veţi vedea că toate se aşează la locul lor.

Veţi dori, însă, să păstraţi un anumit cadru mental, înainte de a începe să lucraţi cu alte fiinţe omeneşti.

La urma urmei, acum, că aţi scăpat de dependenţa de

vechea voastră „jucărie de vindecare”, singurul „instrument” pe care îl veţi folosi în acest gen de vindecare sunteţi voi.

Cuvinte prin care vindecaţi

Rămâneţi într-o stare de uimire

Cum puteţi rămâne într-o stare de uimire? Fiind copilărosi. Văzând totul cu ochi noi. încercând să nu vă repeziţi si să presupuneţi că înţelegeţi lucrarea la care sunteţi martori. Cel mai probabil, ceea ce credeţi că înţelegeţi este doar o explicaţie de suprafaţă, care v-a fost transmisă prin filtrări si interpretări infinite, ce au făcut-o subţire si lipsită de substanţă. Să ştiţi că singura voastră legătură cu acest cadru mental -una pe care nu o poate rupe nimeni - este capacitatea voastră de a spune, „nu ştiu”. In acest fel, aveţi capacitatea de a vedea totul, fiind într-o stare de minunare sinceră.

Vă amintiţi de darul de a fi copilărosi si de a fi în permanenţă uimiţi de toate?

Reamintiti-vă de acest dar!

Darul de a te afla în uimire, de a vedea totul cu o minunare sinceră, dă veneraţiei voastre puritatea cristalină a copilăriei şi o legătură inerentă cu Dumnezeu. El vă eliberează de dorinţa de a diagnostica, de a explica, de a încerca, de a face, de a forţa, de a depune efort. Vă eliberează chiar şi de nevoia voastră de a vă asuma meritele.

Acum vă amintiţi de acest dar?

Este momentul să vă puneţi inima, mintea şi intenţiile în ordine. Sunteţi pe cale să deveniţi o parte din ecuaţia de vindecare.

Pregătirea pacientului

De regulă, pacienţii noi se împart în două categorii. Unii sunt cei care sosesc la cabinet, se întind pe masă şi se abandonează, sperând să simtă orice vine. Apoi, mai sunt si

cei care dau fuga la masa de tratament şi fac tot ce este posi-

bil şi ce cred ei că „ar trebui” să facă în timpul unei şedinţe.

Minţile le aleargă cu un kilometru pe minut. Se roagă, vizualizează, repetă mantre, fac respiraţie abdominală, respiraţie pectorală, îşi ţin palmele cu faţa în sus, meditează, îşi ţin mâinile în poziţie de rugăciune şi aşa mai departe.

Buzele li se mişcă uşor, lacrimile le curg - uneori în tăcere, alteori însoţite de vaiete - iar în interior, îi cer lui Dumnezeu tot ce vor pentru ei şi pentru toţi cei pe care îi cunosc.

Fără intervenţie, acest monolog şi această gamă de procese vor continua pe toată durata vizitei, iar persoana se priveazá de aspectul de experienţă al şedinţei reconective.

Va fi ca şi cum ar fi fost într-un grup de rugăciune sau într-o şedinţă de vindecare *bazata* pe tehnică, sau ca şi cum, pur şi simplu, ar fi meditat acasă.

Nu doriţi să se întâmple acest lucru, însă nici nu le veţi spune ce să *nu facă,* înainte ca ei să facă efectiv lucrul respectiv. E ca şi cum le-aţi spune să nu vadă culoarea roşie.

Aşa că, atunci când vedeţi că aveţi pe masă un astfel de pacient, tot ce puteţi face este să le-o luaţi înainte.

Eu le-aş spune ceva de genul acesta: „Poftiţi, întindeţi-vă, închideţi ochii. Lăsaţi-vă să plutiţi, dar fără a adormi.

Aveţi încredere că Cel ce aude gândurile şi rugăciunile deja le-a auzit pe ale dumneavoastră. A auzit nu numai ceea ce aţi cerut deja, dar şi ceea ce *nu v-ati gândit sa* cereţi.

A ştiut asta tot timpul. Chiar înainte ca voi să veniţi aici. Aşa că nu mai vorbiţi, opriţi flecăreala minţii şi ascultaţi: lăsaţi Universul să vă aducă ceea ce hotărăşte că vă trebuie.

Staţi întins şi fiţi deschis să *nu experimentaţi nimic,* la fel cum sunteţi deschis să *experimentaţi ceva.* Această deschidere vă va aduce experienţa.”

Pentru mulţi, acesta nu e un sfat uşor de urmat - dar e cel mai bun sfat pe care îl puteţi da.

În cel mai bun caz, pacientul se va întinde pe masă, fără nici un fel de aşteptări. Pentru ei, este de dorit să se afle într-o stare de expectativă, deschişi să primească *ceva.* Actul

de echilibrare este să nu treacă dincolo, într-o stare de expectativă în care concentrarea să li se deplaseze pe rezultatul precis care ar trebui să apară, în primul rând, pentru că e posibil ca lucrul acela să nu fie chiar ce le trebuie - sau ceea ce are în minte Universul să le dea, în interesul lor; în al doilea rând, aşteptările fixate dinainte ar putea constrânge, limita sau înlocui ceea ce ar putea să vină pentru ei.

La fel, depinde de voi să fiţi receptivi şi să nu judecaţi - să aşteptaţi şi să fiţi parte din ceea ce se întâmplă, indiferent ce. Aşteptarea este o formă de „ascultare cu spiritul”.

Aşteptaţi până ce ajunge energia. Si ea va ajunge. Dintr-o dată, ea curge prin pacient şi este conectată *cu* voi, *prin* voi şi *în jurul vostru.*

Nu e treaba noastră să determinăm tipul de vindecare de care are nevoie o persoană. Sarcina noastră este să ne oferim ca parte din ecuaţie şi să lăsăm vindecarea să îşi ia forma ei naturală.

Ca parte din abordarea în care nu judecaţi - cea pe care o menţionam mai sus - de obicei eu nu mă ataşez de problema specială cu care vine pacientul îl las să vorbească despre ea, până la un punct, pentru că asta îl ajută să se simtă în comuniune cu mine, lucru ce poate fi important, însă adevărul este că, indiferent dacă ştiţi sau nu care este problema cu un pacient, el tot va avea parte de vindecare. Cred că există în Univers o inteligentă care este implicată, o inteligenţă care o depăşeşte cu mult pe a mea si pe a voastră - şi că vinde™ carea potrivită se va manifesta.

Lăsaţi lucrurile să meargă de la sine

Nevoia de a ne scoate egourile din ecuaţie merge mai departe decât vă aşteptaţi. De exemplu, mulţi vindecători vor să-şi concentreze mintea pe *modul de a acţiona* - un lucru aparent inofensiv, cum ar fi să-şi imagineze pacientul „sănătos”, sau scoţând energie prin picioare sau prin cap sau

prin nas, să-si învelească pacientul în lumină violet sau în norişori roz... să încerce să proiecteze sănătatea asupra pacientului, în orice mod în care cred ei că ar putea fi de ajutor.

De ce? Pentru că asta au auzit sau asta li s-a spus în trecut. Aici deja s-a insinuat îndoiala. Toate aceste lucruri sunt doar forme diferite de interferenţă. Cu cât mai mult încercaţi să *faceţi,* cu atât mai puţin veţi putea să *fiţi* - şi starea de a fi este cea care permite energiei să curgă prin voi, de la bun început. Starea de a fi este cea care ne dă la o parte *sinele,* dând voie Sinelui să participe la proces. Vindecarea apare pe când ne aflăm în această stare.

Am fost educaţi să ne controlăm şi să ne îndrumăm propriile vieţi. După ce am stabilit modul în care ar trebui să „simţim" lucrurile, ideea de a ne schimba brusc metodele poate fi înfricoşătoare. Iată un exemplu.

Străbunica mea, Annie Smith, avea un mic restaurant într-un cartier predominant catolic. La vremea aceea, catolicii nu aveau voie să mănânce carne vinerea, astfel că în fiecare vineri ea făcea ceea ce au devenit faimoasele ei crochete de peşte: cartofi piure, ceapă, sare, piper, condimente speciale şi cod, totul dat prin pesmet şi prăjit.

Întotdeauna era coadă afară, în faţa restaurantului, întrucât oamenii aşteptau crochetele de peşte, însă în acea seară anume de vineri, coada trecea după bloc. Toată ziua, cu cât mai mulţi oameni servea, cu atât mai mare părea să devină coada.

„Hei, Annie, astea sunt cele mai bune crochete pe care le-ai făcut vreodată", veneau laudele. Proviziile au început să se micşoreze, astfel că vându ce rămase şi închise restaurantul peste noapte.

Străbunica mea, o femeie înaltă de un metru nouăzeci şi extrem de muncitoare, trecu în bucătărie, ca să facă curăţenia finală, în timp ce aranja lucrurile, deschise frigiderul şi, şocată, văzu castronul mare cu peşte curăţat şi dezosat, pe care îl pregătise cu atâta atenţie pentru crochete. Uitase să pună peştele.

A fost oripilată. Le dăduse oamenilor doar cartofi piure, ceapă şi condimente. Cum era cu putinţă - crochete de peşte fără peste? Oamenii nu avuseseră parte decât de aroma care rămăsese pe masă şi de la ceva resturi din vasele de bucătărie. Ceea ce vânduse, de fapt, fusese *esenţa* crochetelor.

Annie nu spuse nimănui, iar vinerea următoare reveni la reţeta cu peşte. Oare noile crochete ale lui Annie, pe care le-ar fi putut vinde alături de cele pe care le făcea până atunci, ar fi putut să devină noua atracţie a oraşului?

Nu vom şti niciodată, Povestea este un exemplu de cineva căruia i se arată ceva nou, sau i se dă ocazia să iasă din zona de confort, însă care adesea preferă să rămână - sau, în cazul acesta, să revină - la ceea ce le este cunoscut.

Uneori ni se arată alte moduri de a face lucrurile.

Câteodată, avem şi curajul de a le pune în aplicare.

Comportament la patul de tratament

Un alt aspect al excluderii egoului din ecuaţie este să ne păstrăm o stare sănătoasă de detaşare - să nu devenim prea implicaţi în istoria pacientului. Aşa cum am discutat mai devreme, persoana de pe masă se află, cel mai probabil, într-o stare de extaz şi nemişcare, adesea făcând mişcări corporale involuntare, Rareori, aşa cum am spus mai devreme, pot apărea lacrimi, Aceasta nu este o invitaţie să vă apropiaţi cu o îmbrăţişare şi cu nişte cuvinte de consolare.

Vă rog să rezistaţi impulsului impus de cultura noastră, de a interfera în acest mod, Experienţa este a pacientului şi face parte din procesul acestuia. Nu-l privaţi de ea. Mai mult decât probabil - şi în ciuda aparenţelor exterioare - se simt bine cu ceea ce se întâmplă, Dacă vă simţiţi obligaţi să faceţi ceva, întrebaţi-i cu blândeţe dacă se simt bine, sau dacă doresc să încheiaţi şedinţa, Şansele sunt ca ei să vă spună că sunt în regulă. Dacă vor să iasă din experienţă, cel mai probabil o vor face.

Aşa cum am spus mai devreme, dacă cineva doreşte să-l ajutaţi să iasă din şedinţă, o atingere uşoară, apelarea pe nume şi un pahar cu apă sunt tot ce vă trebuie.

Dacă apare o astfel de situaţie neaşteptată, rămâneţi sensibili şi disponibili. Depinde de voi să sprijiniţi pacientul - nu doar ca vindecători, ci ca fiinţe umane pline de grijă, în astfel de cazuri, pur si simplu asiguraţi pacientul că totul e în regulă, că astfel de reacţii sunt normale şi acceptabile şi că, în cazul său, probabil sunt chiar necesare. După ce s-a calmat, puteţi continua sau puteţi amâna tratamentul pentru altă dată - orice consideraţi potrivit pentru toţi cei implicaţi.

Adormirea

Doriţi ca pacienţii să se relaxeze şi să nu se gândească, să nu îşi facă griji despre ce se întâmplă în timp ce sunt întinşi pe masă, însă uneori relaxarea merge prea departe şi pacientul adoarme. Acesta nu este modul meu preferat de lucru, în interior, capăt senzaţia că un pacient care doarme nu va beneficia pe deplin de procesul de vindecare. Ca să nu mai spun că partea din mine care este ego vrea ca pacientul să poată cunoaşte şi aspectul de experienţă transcendentală conştientă.

Însă trebuie să înţelegeţi că, dacă pacientul doarme pe parcursul şedinţei, atunci aceasta este manifestarea potrivită pentru persoana respectivă. De asemenea, dacă un pacient este prea activ ca să puteţi lucra cu el în vreun fel - adică dacă este hiperactiv (sau dacă e vorba de un copil), atunci faceţi lucrarea în vreme ce pacientul este adormit.

Iar voi, ca vindecători? Este posibil ca *voi* să adormiţi în timpul unei şedinţe? Da, dar de obicei asta arată că nu aţi dormit destul si/sau că nu sunteţi „în acum”, în orice caz, vă rog să onoraţi pacientul sau situaţia şi să vă îngrijiţi de nevoile voastre, astfel încât să puteţi fi prezenţi pentru el.

Îmi amintesc de cele spuse în avion: *Mamele îşi vor pune masca de oxigen, înainte de a o aplica pe cea a copilului.*

Reţineţi că daţi voie minţii voastre să ajungă într-un loc în care nu sunteţi nici treji, nici adormiţi - un loc în care sunteţi altundeva. Acesta este locul din care energia vindecătoare vine pe Pământ.

Discuţia cu pacientul, după şedinţă

O *pasăre bătrână si înţeleaptă stătea într-un stejar.*
Cu cât auzea rnai multe, cu atât vorbea mai puţine.
Cu cât vorbea mai puţin, cu atât auzea mai mult.
De ce sa nu fii si tu ca aceasta pasare bătrâna si înţeleaptă?

Autor necunoscut

Pentru cei care vor să ţină fişe - şi vă încurajez să faceţi acest lucru, dacă nu pentru voi, atunci măcar ca să-mi puteţi trimite material pentru următoarele cărţi - să ştiţi că există o artă a „discuţiei ulterioare cu pacientul”. Credeţi sau nu, pacientul vă priveşte ca pe o persoană cu autoritate şi vrea să vă facă pe plac. Dacă le transmiteţi, conştient sau inconştient, ce fel de răspunsuri doriţi, acelea vor fi răspunsurile pe care le veţi primi. Pentru a avea informaţii exacte, pentru a putea ţine nişte fişe cuprinzătoare si pentru a nu deforma datele, sugestia mea este următoarea:

La sfârşitul şedinţei, atingeţi uşor persoana imediat sub claviculă şi anunţaţi că şedinţa s-a încheiat.

Când a deschis ochii, luaţi-vă creionul şi hârtia sau fişa (cu numele, adresa, numerele de telefon si alte informaţii despre pacient, colectate anterior), pregătiţi să luaţi notiţe.

Este la latitudinea voastră dacă doriţi să conduceţi această parte a şedinţei - iar eu vă recomand să o faceţi.

Puteţi proceda după cum urmează:

1. Întrebaţi pacientul: *Ce experienţă ai avut?,* sau *Ce-ti aminteşti!* Pe măsură ce răspunde la întrebări, asiguraţi-vă că pacientul nu divaghează: *am simţit*

asta, am auzit asta, am văzut asta, am mirosit asta.

2. Puneţi pacientul să descrie detaliat ce îşi aminteşte. Dacă a văzut un om în halat alb, cereți-i să-l descrie. Invitaţi-l să-şi amintească el însuşi, formulându-vă întrebările într-un mod care să nu sugereze răspun sul, ca de exemplu: *Şi ce vă mai amintiți despre acest om?* Lăsați pacientul să vorbească, apoi întrebaţi-1 despre culoarea părului, înălţime, lungimea halatu lui şi vârsta pe care părea să o aibă omul respectiv. Ajutaţi-l să exprime sau să-si amintească despre experienţă, cât mai multe lucruri cu putinţă.

Fiţi atenţi să nu induceţi răspunsurile. Un exemplu ar fi să întrebaţi dacă omul era înalt, dacă avea păr negru, dacă părea să aibă înjur de 30 de ani. Dacă persoana este oarecum confuză, genul acesta de insistenţă ar putea să îi afecteze amintirile. După ce simţiţi că aţi căpătat toate informaţiile posibile despre omul pe care l-a văzut pacientul, întrebaţi: *Şi ce altceva vă mai amintiţi?* „Ce altceva” este o formulare bună, pentru că invită pacientul să îşi scruteze propria conştientă şi să caute mai multe detalii. Dacă întrebaţi: *Vă mai amintiţi si altceva?,* nu e acelaşi lucru. Aţi pus-o într-un context de *da* sau *nu,* iar când formulaţi lucrurile în acest fel, în special în starea de tihnă de după şedinţă, tendinţa naturală este să răspundă: *Nu.*

3. După ce aţi primit toate răspunsurile - şi toate detaliile legate de întrebările „Şi ce altceva?”, puneţi în trebări suplimentare, referitoare la cele cinci simţuri: *Aţi mai văzut şi altceva? Sau aţi auzit, simţit, mirosit sau gustat?* (Da, ocazional, unii oameni au şi un as pect „gustativ” al şedinţei.) îmi place să întreb oa menii dacă i-am atins în vreun loc în timpul şedinţei. Dacă răspunsul este, de exemplu: *„M-ai atins pe picior”,* le cer să îmi arate cum am făcut-o. De ce? Pentru că „a atinge” poate însemna altceva, pentru fiecare om în parte. Pentru unii oameni, asta înseamna o atingere rapidă, cu un singur deget. Pentru alţii, înseamnă o ciupitură sau o mângâiere uşoară cu două degete. După ce vedeţi exact ce înseamnă „atingere” pentru pacientul respectiv, veţi putea descrie totul cu mai multă precizie în notiţele voastre.

Însemnări pentru voi

Iată câteva „însemnări” pentru *voi.* Mai întâi, la sfârşitul vizitei, menţineţi concentrarea pacientului pe ceea ce *a trăit efectiv, în timpul şedinţei.* Nu-l lăsaţi să vă dea propria lui interpretare, să vă spună ce înseamnă pentru el experienţa, cum se leagă ea de ceea ce se întâmplă în viaţa lui, sau să vă povestească despre experienţele anterioare, pe care le-a avut în altă parte. Dacă începe să povestească aşa ceva, aduceţi-l înapoi la specificul *acestei* experienţe, fără a da interpretări. De ce? în primul rând, interpretarea pacientului despre ce înseamnă un om în halat albe ste, de obicei, doar ceva mai mult decât preluarea ideii altcuiva despre ce înseamnă un om în halat alb, relatarea a ceva ce i-a spus cineva, sau a citit într-o carte. Adesea, este modul pacientului de a vă impresiona cu ceea ce crede că ştie şi e foarte probabil ca povestea să nu aibă nici o legătură cu prezentarea exactă a realităţii pe care tocmai a experimentat-o.

Mai important este faptul că, cu fiecare secundă pe care pacientul o petrece relatându-vă impresiile sale, el uită detaliile a ceea ce i s-a întâmplat efectiv, în acea şedinţă. Din acelaşi motiv, veţi şti că acesta nu este momentul la care să împărtăşiţi poveştile *voastre* cu pacientul. Politicos, sugeraţi să rămână concentrat pe relatarea a ceea ce s-a întâmplat şi spuneti-i că vă poate relata interpretările si alte povesti, la sfârşit. Dacă aveţi noroc, o să uite până atunci.

Iată încă ceva: Este posibil să nu vă daţi seama cât de importante se pot dovedi unele notiţe, până nu trece ceva timp de când le-ati scris. Dacă nu aş fi luat notiţe prima oară

când un pacient a văzut-o pe „Parsilia” sau pe „George” sau pe alții, nu le-aş fi avut şi nu aş fi putut să le compar ulterior, când aceste ființe s-au arătat şi altor pacienți.

De asemenea, păstrati-vă o față de nepătruns. Nu una împietrită, vreau să spun. Fiți mângâietori si sincer interesați; nu arătați nici un fel de interes față de anumite tipuri de reacții ale pacienților, în detrimentul altora. Dacă vă luminați la față ori de câte ori pacientul vă spune că a văzut pe cineva, în încercarea subconştientului său de a vă face pe plac, el se va trezi că împopoţonează povestea cu lucruri pe care „poate” si le aduce aminte.

Atunci, dacă față de următorul lucru pe care şi-l aminteşte nu aveți aceeaşi reacție, el ar putea avea tendința să sară peste unele detalii importante. Acesta este un mod inconştient de a vă deforma propriile date.

Nu începeți discuția, înainte de a se fi terminat şedința. Nu este cinstit față de pacient, să-i cereți să relateze lucrurile pe măsură ce ele apar, în afară de cazul că aveți un motiv anume pentru asta. Relatarea întrerupe continuitatea şi profunzimea şedinței si privează pacientul de deplinătatea experienței. Cele două sugestii pe care le fac înainte de începerea şedinței sunt că, dacă le atrage atenția ceva din ce simt în încăpere, pot să deschidă uşor ochii, pentru a-şi astâmpăra curiozitatea, apoi să-i închidă din nou, ca să poată trăi din plin experiența oferită de şedință.

Nu sugerez ce ar putea fi acel ceva, deoarece, dacă întradevăr *au* o experiență, nu vreau să o influențez fără să vreau. De asemenea, le spun că, dacă în timpul şedinței se întâmplă ceva ce simt că este foarte important de reținut, să îmi spună discret, în momentul în care acest lucru se întâmplă. Le explic că, în felul acesta, pot să notez şi să le amintesc ulterior, iar ei nu mai trebuie să se chinuiască să-şi amintească în mod conştient.

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIDOI

Ce este vindecarea?

'Adevărul nu se schimbă,
deşi percepția noastră asupra acestuia poate varia, sau se poate modifica spectaculos.
Ochii martorului, de John şi Lyn St. Clair Thomas

Dacă nu pare că se întâmplă nimic...

Dacă nu pare că se întâmplă nimic în timpul unei şedințe, este fie pentru că vă străduiți voi prea tare, fie pentru că pacientul o face. Urmăriti-1, observați-i fața. Dacă vedeți cum i se învârt motoraşele prin creier, dacă îl vedeți neastâmpărat, sunt şanse că face altceva decât să se relaxeze acolo, pe masă.

De obicei, când întreb ce face, răspunsul pe care îl primesc este: „Mă rog”

În mintea lor, pacienții spun: *„Dragă lisus, dă-mi vindecarea aceasta; dragă lisus, dă-mi vindecarea aia, Doamne, dă-mi asta, nu uita aia si vreau să arate de forma asta...* “şi aşa mai departe.

Nu încerc să vă descurajez - pe voi sau pe pacienții voştri - în legătură cu rugăciunea; răspunsul meu este, „Aveți încrederea că puteți spune o rugăciune - *o singură dată* - si ea va fi auzită”

Autovindecarea

Adesea, oamenii întreabă dacă pot folosi energiile şi pentru a se vindeca pe ei înşişi. Bineînțeles că da.

Autovindecarea este foarte simplă. Aproape prea simplă. Ca şi în cazul vindecării la distanță, dacă încercați să o faceți mai complexă, ea va fi mai puțin eficientă. Acum deja sunteți destul de familiarizați cu senzația energiei care vi se mişcă undeva, prin corp. Aşa că găsiti-vă un loc confortabil - un pat sau un şezlong. Fiți conştienți că intenția voastră este să intrați în energie, având ca scop autovindecarea - şi recunoaşteți acest lucru.

Acum permiteți să apară senzația care anunță că energia a venit în mâini. Observați-o, pe măsură ce devine tot mai puternică. Nu încercați să o *forțați* - pur şi simplu, *observați-o.* Dați-i voie să vină şi asteptați-o să ajungă. Ea apare când vă plasați atenția asupra ei. Lăsându-vă atenția să zăbovească asupra ei, ea creste în intensitate. Cu cât devine mai puternică, cu atât o observați mai mult. Cu cât o observați mai mult, cu atât devine mai puternică. Este un ciclu. Fiți conştienți că, pe măsură ce senzația este tot mai puternică, ea începe să se răspândească. Observați şi alte zone ale corpului, cum ar fi brațele si aşteptați ca senzația să apară şi acolo - ceea ce se va şi întâmpla. Apoi mutați atenția pe picioare şi observați cum senzația vine şi acolo.

Curând, ea va începe să se deplaseze în sus, pe picioare. Energia vă cuprinde întregul corp şi începeți să vibrați la un nivel superior. Apoi, energia va deveni atât de puternică, încât va începe să blocheze alte sunete şi gânduri care vă distrag. Efectiv, ea începe să vă cuprindă.

Simțiți-o cum vă cuprinde şi devine din ce în ce mai mare. Apoi lăsați-vă să alunecați în acest spațiu creat între gândurile voastre. Pătrunzând în el, nu mai funcționați într-un mod de gândire conştientă. Dacă stați acolo şi vă gândiți: *Mă vindec, mă vindec, mă vindec* - ei bine, *„nu vă vindecați nu vă vindecați, nu vă vindecați”.*

Debarasați-vă de acest gând. Dintr-o dată, nu mai observați nimic - pentru că sunteți *în* spațiul dintre gânduri.

Deşi nu veți observa acest lucru până ce nu ieşiți din el. Brusc, deschideți ochii - după cinci minute, după douăzeci de minute, sau o oră si jumătate mai târziu. Sau, dacă vă angajați în acest proces noaptea târziu, alegeți să nu-l părăsiți până dimineața. Când e timpul să ieşiți din acest spațiu, vă veți da seama, dintr-o dată, că ați ieşit.

Atâta tot. Este aşa de simplu.

Apoi dați-i drumul. Nu mai reveniți la ea. Să ştiți că vindecarea de care era nevoie s-a produs - şi *plecați.* De ce? Pentru că, de fiecare dată când reveniți, practic re-confirmați teama că *nu ați primit toată vindecarea,* de prima dată.

Părăsiți vindecarea si nu vă uitați în urmă. Aceasta, în esența voastră, înseamnă o recunoaştere că vindecarea este deplină si completă, permițându-i astfel să aibă loc în totalitate. Intenția voastră a fost rugăciunea.

Energia a fost purtătorul mesajului. Părăsind-o fără să priviți înapoi, v-ați transmis mulțumirea si acceptarea.

Vindecarea la distanță

Dr. Richard Cerber, în cartea sa *Medicină vibratională,* vorbeşte despre modelul Tiller-Einstein al spatiului-timp pozitiv si negativ: existența materiei fizice în spatiul-timp pozitiv, existența energiilor care depăşesc viteza luminii (cum ar fi frecvențele eterice şi astrale) în spatiul-timp negativ. Gerber arată că energia (şi materia) din spatiul-timp pozitiv este de natură esentialmente electrică, iar energia din spatiul-timp negativ este esentialmente magnetică. La fel, spatiul-timp pozitiv este si tărâmul radiației electromagnetice, pe când spatiul-timp negativ este tărâmul radiației magnetoelectrice.

Energia din spatiul-timp negativ, pe lângă natura sa esentialmente magnetică, mai are şi o altă caracteristică fascinantă: o tendință către entropia negativă.

Entropia este o tendință către dezordine, dezorganizare - *disconfort* Cu cât entropia este mai ridicată, cu atât dezordinea este mai mare. Entropia negativă este tendința către ordine, către organizare - către confort.

Este tendința către regenerare şi vindecare. Şi ce legătură are asta cu vindecarea la distanță? Frecvențele vindecării reconective nu sunt constrânse de legile spațiului-timp pozitiv. Cel puțin la unele niveluri, ele sunt congruente cu conceptele spațiului-timp negativ. Este un sistem de referință total diferit. Probabil că asta este o explicație parțială a inutilității folosirii mâinilor în cazul autovindecării, sau al vindecării la distanță - chiar si atunci când sunteți prezenți fizic în aceeaşi încăpere cu pacientul.

Aşa cum am discutat deja, una dintre teoriile mecanicii cuantice este că forțele devin mai puternice pe măsură ce distanța creşte. Lucrul cu cineva care nu este prezent fizic lângă voi vă dă ocazia să experimentați acest fenomen.

Pentru a începe procesul vindecării la distanță, găsiți un loc confortabil, închideți ochii - dacă doriți - şi lăsați senzațiile să vă cuprindă, aşa cum am discutat mai devreme, în secțiunea despre „Auto vindecare": de la mâini în brațe, din picioare, în corp şi în toată ființa. Deveniți în mod conştient esența voastră şi fiți cu persoana cu care vă conectați - fie în ceea ce vedeți a fi spațiul lor fizic, fie undeva, afară, în spațiu sau în întuneric, în vid - în tot şi în nimic. Ştiți că sunteți acolo şi că şi cealaltă persoană se află acolo, cu voi. Nu contează dacă ştiți sau nu cum arată persoana respectivă.

„Sentimentul" existenței persoanei este suficient. *Nu* trebuie să vă aflați în legătură telefonică cu persoana, nu aveți nevoie de poza sa, de o bijuterie, de o mostră de scris, sau de o şuviță de păr de la ea.

Fiți cu această persoană. Lăsați vibrațiile acestor frecvențe să devină mai vaste şi mai puternice. Uneori, eu introduc şi lucrări pe care le predau la seminariile avansate, însă

ele nu sunt necesare - pur şi simplu, îmi place să le fac.

Fiți în acest proces cât de mult doriți - fie că e vorba de un minut, sau de o oră. Poate chiar alegeți să mergeți mai departe şi să intrați în spațiul dintre gânduri. Inițial, fiți conştienți de intenția voastră, apoi lăsați-vă să intrați.

Oare cealaltă persoană trebuie să fie conştientă de ceea ce faceți? Nu.

Aveam un prieten în sudul Floridei, care sunase pentru că mama sa se afla într-un spital în nordul Floridei, la vreo patru sau cinci ore distanță de el. Se pare că starea ei se înrăutățise, iar prietenul meu fusese sunat de la spital, ca să i se spună să nu se aştepte ca mama lui să supraviețuiască.

Nu se aşteptau că ea va trăi suficient încât el să poată apuca să ajungă la ea. M-a sunat la Los Angeles şi m-a întrebat dacă vreau să fac cu ea vindecare la distanță.

Nu am cunoscut-o pe mama prietenului meu, iar ea nu era disponibilă şi conştientă ca să-i cer permisiunea, sau ca să fie conştientă de ceea ce aveam să fac - dar am acceptat.

Aşa că am mers în *locul* acela şi ne-am întâlnit acolo. Am lăsat senzațiile să curgă prin şi peste mine. După cincisprezece minute, am simțit că vindecarea era completă.

Prietenul meu m-a sunat a doua zi şi mi-a spus că starea mamei lui se ameliorase extraordinar, surprinzând total personalul de la spital. A fost externată în ziua următoare. Schimbarea s-a produs pe când el se afla în maşină, în drum spre ea. S-a întâmplat pe când ea şi cu mine ne aflam împreună în spațiul dintre gânduri. Oare refacerea ei s-a datorat interacțiunii noastre? Nu ştiu.

Oare frecvențele reconective se deplasează cu viteze mai mari decât viteza luminii? Destul de probabil - iar cum totul este lumină şi lumina este totul, poate că ar trebui să spunem că se deplasează mai rapid decât lumina *vizibilă.*

Oare operăm la nivelurile spațiului-timp negativ, ale componentelor omeneşti ce țin de dimensiuni superioare?

Atunci, oare, ceea ce facem este să organizăm şi să spri-

jinim structurile moleculare/celulare ale corpului fizic? Să le reorganizăm, poate? Conceptul tărâmurilor magnetoelectrice si al entropiei negative aduce o perspectivă uluitoare asupra vindecării reconective la distanţă, ca şi asupra frecventelor reconective si a interacţiunii acestora cu autovindecarea şi cu vindecarea imediată.

Alegerea şi permisiunea

„Karmaghcdonul: este atunci când toata lumea transmite vibratii negative, nu? Si apoi, cum s-ar zice, pământul explodează si e chiar un balamuc total"

The Washington Post

Alegerea si permisiunea reprezintă două concepte care sunt, întrucâtva, întreţesute. Nu se pune problema că nu ar fi totul si toate „una", oricum; doar că aceste două idei au o relaţie interesantă, atunci când e vorba de vindecare. Discuţiile pe marginea acestor două concepte stârnesc pasiuni fervente la seminariile mele, aşa că păstrez tema pentru sesiunea de imediat după prânz - în caz că vreunul din participanţi a fost cuprins de somnolenţa de după masă.

Să începem cu *alegerea.* Una dintre cele mai mari şi mai răspândite teorii legate de vinovăţie se leagă de acest concept. Nu intenţionez să fac aici o trecere exhaustivă în revistă, însă vreau să vă dau suficiente informaţii ca să susţin o idee.

Dacă mergeţi la orice librărie sau adunare New Age şi petreceţi acolo suficient de mult timp, de îndată ce discuţia atinge tema sănătăţii şubrede a unei persoane, inevitabil va apărea cineva, în general folosind un ton de genul *sunt-mai-sfânt-decât-tine,* care va spune: „Ei bine, mă întreb ce a făcut, ca să-şi atragă asta" Atunci, ceilalţi vor da din cap, atotcunoscători, cu o mişcare bine exersată.

Am văzut asta cu toţii. Săracul om - indiferent cine este, are destule pe cap şi fără ca un grup de bârfitori New

Age să încerce să se simtă superiori pe seama lui. „Bob (sau Mary, sau oricine) ar trebui, pur si simplu, să aleagă să se facă bine", spun ei. „Uite ce efecte are asta asupra copiilor lor." Concurenţa spirituală este atât de dură, încât poţi să o tai cu un diamant.

Dacă am putea să ne facem alegerile la fel de uşor cum alegem un tricou sau o felie de pizza, eu aş alege, cu siguranţă, să fiu fericit, sănătos, să am o relaţie de iubire cu o parteneră care să îmi îndeplinească toate dorinţele si nevoile şi să prosper în cariera pe care mi-o aleg. Si dacă tot sunt aici, aş mai alege şi să fiu incredibil de chipeş (ce naiba!). Ştiu că mulţi dintre voi aţi alege cam aceleaşi lucruri. Mai ştiu şi că, dacă ar exista o pastilă care să ne poată da toate astea, dimineaţa la prima oră am fi toţi la uşa doctorului, făcând coadă să ne luăm reţeta.

Aşa că, de ce nu materializăm cu toţii aceste lucruri în viaţa noastră, în măsura în care credem că ne-ar plăcea să o facem? Pentru că partea din noi care face alegerile nu este partea din noi despre care mulţi dintre noi cred că face alegerile. Nu este partea din noi care alege tricoul albastru sau pizza cu ardei. E partea din noi care vede întregul tablou, care are o perspectivă generală asupra vieţii noastre.

Este partea din noi care înţelege că aici, pe Pământ, trecem prin nişte lecţii şi că experienţele noastre trebuie să se desfăşoare în cadrul anumitor parametri - aceia cu care, cel mai probabil, am fost de acord înainte de a ne încarna de această dată.

Sunt sigur de chestia asta? Nu. Are logică? Da.

Aşa că, e posibil ca Bob (sau Mary) să nu-si poată comanda, pur şi simplu, un ajutor instant pentru „sănătate perfectă". Poate că, învinovăţindu-i pentru asta - *sau chiar pentru că s-au îmbolnăvit,* nu le facem un serviciu. Pe măsură ce mai mulţi vom fi capabili să vedem lucrurile dintr-o perspectivă mai largă, aceia dintre noi care chiar avem intenţii bune vom provoca mai puţină durere celorlalţi.

Ei bine, şi ce are asta a face cu a cere cuiva permisiunea, înainte de vindecare?

În esenţă, să ceri permisiunea cuiva care a venit la cabinet şi e deja întins pe masa ta este, în mod clar - si exprimat politicos - redundant. (Da, chiar am văzut vindecători făcând acest lucru.) Acuma, dacă deja v-a sărit ţandăra, întoarceţi-vă si recitiţi paragrafele precedente referitoare la „alegere" si fiţi atenţi la partea referitoare la *cine* face alegerile - pentru că este aceeaşi parte din voi care acordă şi permisiunea.

Să zicem că aveţi un copil minunat, în vârstă de cinci ani. „Johnny" e bolnav de la vârsta de un an şi jumătate şi trăieşte zilnic în durere, îi cade părul, iar medicamentele pe care le ia îi dau greţuri, îşi petrece zilele între dormitor şi baie. Este un drăgălaş, un scump şi suferă cu stoicism.

Într-o zi, auziţi de un vindecător minunat, un călugăr care trăieşte într-o peşteră din Himalaya. Luaţi legătura cu călugărul şi stabiliţi să îl aduceţi la voi cu avionul, pentru că Johnny nu are destulă putere ca să reziste la un zbor în afara ţării, îl cazaţi pe călugăr la un hotel frumos şi, după o zi de odihnă, îl luaţi şi îl aduceţi acasă. Când soseşte, îl conduceţi sus, în camera lui Johnny. După câteva minute de conversaţie, este clar că între călugăr şi băieţel s-a format o legătură.

Acum, pe un ton grav şi respectuos, vindecătorul se apleacă în faţă şi îi spune fiului vostru: „Johnny, îmi acorzi permisiunea să îţi fac o vindecare?'[7]

Johnny, care nu-şi poate imagina viaţa fără durere - şi care asociază „vindecarea" doar cu o viaţă mai lungă, plină de şi mai multă durere - se gândeşte o clipă. Apoi, cu glas moale şi sumbru, spune „Nu". Pe cine vă vine să strângeţi de gât mai întâi - pe Johnny, sau pe vindecător?

Cu toată seriozitatea, consimţământul informat pământesc nu este întotdeauna consimţământ *Informat* Consimţământul cu adevărat informat este mai degrabă un soi de consimţământ *dezinformat* Johnny nu şi-a dat acceptul, pentru că nu putea vedea dincolo de situaţia sa prezentă. El şi-a bazat decizia pe informaţii greşite. Consimţământul său -sau lipsa acestuia - nu era *informat,* ci *dezinformat* Câţi dintre noi avem, într-adevăr, toate răspunsurile? Câţi dintre noi putem să vedem ce are viitorul pus deoparte pentru noi?

Oricât de mult ar vrea unii ca lucrurile să arate altfel, puteţi doar să *oferiţi o* vindecare; nu o puteţi *impune.* Ca urmare, permisiunea este cerută automat, ca o parte a actului de a oferi. Când vindecarea este împlinită, înseamnă că s-a acordat permisiunea. Aşa că, indiferent dacă persoana este un destinatar conştient - cum ar fi cineva care vă sună să stabilească o întâlnire - sau dacă este o persoană care nu poate face o alegere conştientă la momentul respectiv, este întotdeauna potrivit să oferiţi o vindecare, fie verbal, fie în tăcerea propriilor voastre gânduri, Atât acceptarea acesteia, cât şi forma pe care ea o va lua, se fac având în minte binele suprem al persoanei respective,

Ce înseamnă o vindecare reuşită?

Ce anume determină o vindecare reuşită? Este oare atunci când cineva se ridică din scaunul cu rotile şi începe să meargă? Este ea dispariţia bolii? Restructurarea şi transformarea ADNului?

Sau poate că viaţa e boala, iar moartea e vindecarea?

Într-o zi, m-a sunat un oncolog, care m-a întrebat dacă aş putea să văd o pacientă de a lui. Am spus; „Bineînţeles".

Femeia nu putea să părăsească spitalul, aşa că am văzut-o acolo, pe ea şi pe soţul ei, seara târziu, Ea dormea când am sosit, aşa că am vorbit puţin cu soţul ei, apoi am început şedinţa, După câteva momente, ea a deschis ochii,

Soţul a făcut prezentările şi cuplul a purtat o conversaţie foarte animată şi amuzantă pe toată durata şedinţei. Efectele chimioterapiei şi ale altor tratamente de lungă durată asupra ei erau vizibile, însă la fel de vizibilă era şi sclipirea de frumuseţe pe care o purta în zâmbet şi în ochi.

Erau un cuplu tânăr, probabil în jur de 30 de ani. Când vorbeau unul cu celălalt, se priveau în ochi, ca doi iubiți care tocmai se revedeau după o lungă despărțire. Era clar că se bucurau unul de compania celuilalt şi că erau foarte îndrăgostiți unul de altul Ea vorbea, el asculta; el vorbea, ea asculta. Râdeau şi m-au implicat în conversație, de parcă aş fi fost un prieten vechi. Povesteau despre diferite lucruri pe care le făcuseră împreună si mi-au vorbit despre întâmplările lor şi despre oamenii din viața lor.

Dintr-o dată, femeia avu poftă de îngheţată - de trei feluri diferite de îngheţată! Deja fusesem la spital mult mai mult timp decât îmi planificasem, dar m-am oferit să mai rămân, până ce soțul ei se duce după mâncare. Pe când el se pregătea să iasă, ea a decis că i-ar plăcea şi nişte plăcintă cu brânză. Era ora 11 seara, însă nimic nu l-ar fi putut face mai fericit, decât să găsească toate aceste lucruri şi să i le aducă soției sale. A promis că va reveni curând, deşi ştiam că avea să dureze cel puțin 45 de minute până iese din spital, până găseşte un loc care e deschis şi până se întoarce cu toate cumpărăturile. Şi aşa a fost. Ba chiar, au fost unele dintre cele mai *lungi 45* de minute pe care le-am trăit, pentru că, după ce s-a închis uşa în urma lui, ea s-a întors către mine si mi-a spus: „Acum o să plec."

Am întrebat: „ *Ce-o să facil"* Ştiam la ce se referă, însă nu puteam să cred ce-mi auzeau urechile.

„Acum o să plec", repetă ea,

„Acum?", am întrebat. Dădu afirmativ din cap.

Eram oarecum şocat. Comportamentul şi expresia femeii nu lăsau loc la nici o interpretare, îmi spunea că plănuia să moară ~ şi că plănuia să o facă *chiar atunci,* îşi trimisese soțul în cursa după mâncare, ca să se asigure că el nu va fi prezent când se va întâmpla,

„Oh, nu, nu o să o faci", i-arn spus. N-aş fi vrut să-l văd întorcându-se cu brațele pline de îngheţată şi de plăcinte cu brânză şi să mă găsească lângă soția lui moartă.

„O să plec acum", repetă ea.

„ *O să stai chiar aici, până se întoarce soțul tăi"* , i-am spus, ca răspuns la cea de a treia şi cea mai recentă amenințare a ei, aruncând o privire la ceas şi observând cât de încet părea că se mişcă timpul. Ideea era că nu aveam nici o îndoială că putea să „plece" chiar în clipa aceea. Singurul mod de a împiedica acest lucru era să o țin implicată în conversație. Ştiam că, dacă o lăsam să se oprească din vorbit, avea să abandoneze totul şi să treacă dincolo.

I-am spus femeii că, dacă luase decizia să plece, soțul ei ar fi dorit să aibă ocazia să-şi ia rămas bun. î i menţineam procesele de gândire active - şi asta era bine, La momentul ăla, i-aş fi cântat şi „Cățeluş cu părul creț" în chinezeşte, dacă asta avea să o țină în viață până ce se întorcea el.

Am vorbit. Ea „a rămas".

Cam după 45 de minute, soțul ei se întoarse. Nu s-a menționat nimic despre „plecarea" ei, Şi-au reluat conversația, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Inima încă îmi sărea din piept, pe când mă uitam la femeie cum îşi mănâncă îngheţata, Mi-au oferit şi mie. Ei bine,,, nu prea îmi era foame,

Am spus noapte bună şi am plecat în grabă,

Soțul m-a sunat în ziua următoare, să-mi spună că murise. Ştiam deja, Atunci îmi spuse că fusese adormită şi/sau incoerentă în cea mai mare parte a timpului, vreme de aproape două luni, înainte de vizita mea,

Aceasta fusese prima oară când fusese lucidă vreme de mai mult de un minut,

Mi-a mulțumit că i-am redat soția pentru acea din urmă seară,

Cine a avut parte de vindecare şi ce a fost acea vindecare? Ei bine, *fiecare* dintre ei a avut o vindecare. El avea nevoie să-şi vadă soția pentru ultima oară, după două luni, ca să-şi ia rămas bun şi să-i dea drumul.

Ea avea nevoie să-l vadă din nou şi să ştie că el va fi în regulă dacă ea pleacă.

Fiecare şi-a primit darul.

Oamenii mor.

Noi mergem mai departe.

Reciclarea face parte din experienţa noastră cosmică.

Atunci când cineva trece dincolo, asta nu înseamnă că nu a avut parte de vindecare.

Se poate foarte bine ca vindecarea să fi fost uşurinţa cu care le-aţi făcut posibilă trecerea, pacea pe care le-a adus-o vizita voastră, să accepte şi să dea drumul - şi şansa de a zâmbi şi de a spune „Te iubesc” cuiva care avea nevoie să audă acestea pentru o ultimă oară.

Aşa că nu interpretaţi, nu analizaţi.

Doar fiţi.

Şi ştiţi că purtaţi darul vindecării - indiferent ce formă ar lua aceasta.

GÂNDURI DE ÎNCHEIERE

Minunea din toate

În această carte am discutat despre vindecarea ca descoperire, vindecarea ca teorie şi vindecarea în practică, însă, în încheiere, există un aspect pe care vreau să-l subliniez: vindecarea ca *miracol.* Prin „miracol” înţeleg exact asta - un eveniment minunat, care materializează un act supranatural al lui Dumnezeu. Desigur că într-un Univers format din quarci, din găuri negre şi din 11 dimensiuni, *supranaturalul* nu înseamnă ceea ce însemna pe vremuri.

Şi nici *Dumnezeu* nu mai înseamnă acelaşi lucru.

Însă sentimentul veneraţiei şi uimirii care însoţeşte apariţia „imposibilului” nu se diminuează niciodată. Vedeţi voi, atunci când facilitaţi aceste energii, nu numai că sprijiniţi vindecarea unei persoane, ci ajutaţi integrarea unei transformări de o măreţie şi de o importanţă necunoscute până atunci.

Oamenii mă întreabă dacă *toată lumea* are capacitatea să poarte aceste frecvenţe şi să devină vindecător.

Răspunsul meu este, *„Da.* Toată lumea poate ajunge la acest nivel, însă au ochii închişi. Doar câţiva sunt aceia care îndrăznesc să deschidă ochii... iar cei care îi deschid sunt adesea orbiţi de ceea ce văd.”

Pentru mine, asta a vrut să spună Deepak Chopra, atunci când mi-a spus să „rămân ca un copil”. Copiii sunt uimiţi de toate; ei văd lumea ca pe o aventură nouă, în fiecare zi. întrucât nu cunosc contextul nostru limitat, în care aşezăm lucrurile, copiii nu sunt *orbiţi* de *nimic* din ceea ce văd. Fără a fi fost învăţaţi ce e frica, ei nu se restricţionează cu „trebuie”,

„nu trebuie”, cu ritualuri obligatorii, sau seriozitate. Totul face parte din universul minunat pe care au venit să-l locuiască.

Eu simt în fiecare zi aceeaşi emoţie. De fiecare dată când fac această lucrare, o trăiesc cu un sentiment de noutate şi de descoperire, ca şi cum ar fi prima dată. Asta, pentru că *este cu adevărat* pentru prima dată - cu fiecare persoană în parte. Ştiu că şi voi simţiţi la fel. Daţi naştere la lumină şi la informaţii care devin, în mod unic, voi doi (de fapt, voi Trei, dacă îl includem şi pe Dumnezeu).

Atunci când mi s-a arătat acest *dar,* eram deja doctor şi aveam o experienţă practică destul de vastă. Ca urmare, am presupus că acest dar se referă la vindecare. Ştiam că se întâmplă ceva *foarte important şi* am numit acest ceva: *vindecare,* deoarece credeam că *este vorba* despre vindecare (în sensul lărgit al doctorului/pacientului/miracolului) - şi pentru că *voiam* să fie vorba despre vindecare.

Acum îmi dau seama că, de la bun început, *intenţia* mea a fost ca acest dar să fie legat de vindecare. Am vrut să îl *înţeleg,* să îl *clasific* - si probabil, mai târziu, să îl *îndrum* şi să îl *amplific.* Vindecarea era contextul în care lucrasem şi contextul în care se află restricţiile ascunse pe care le-am impus Reconectării. Ele nu au fost restricţii intenţionate, ci pur şi simplu acelea aduse de incapacitatea mea de a vedea mai departe, de a recunoaşte de la bun început că era vorba despre ceva mult mai vast.

Am ajuns să-mi dau seama de un lucru - si anume, că este vorba de vindecare, într-un sens foarte diferit de ceea ce am fost învăţaţi să percepem, să înţelegem si chiar să credem sau să acceptăm. Această vindecare se referă la un proces de evoluţie, care ia naştere din *co-creatie,* la cel mai înalt nivel de interacţiune vibraţională cu Universul. Am ajuns să cred că, într-adevăr, este vorba de restructurarea ADN-ului nostru, deşi am ezitat să o spun de la început.

Când trecem în zona trans-senzorială (adică dincolo de cele cinci simţuri de bază pe care le avem), trecem într-un

tărâm în care co-existăm cu o energie şi cu o prezentă care depăşesc ceea ce am cunoscut până acum.

Se prea poate ca intenţia mea să fi redirecţionat câte ceva din toate acestea, ca să se potrivească cu orizontul meu de credinţe şi de înţelegere de la vremea respectivă.

Şi, deşi spun că trebuie să ne dăm la o parte, să nu îndrumăm sau să arătăm forma pe care să o ia vindecarea, îmi dau seama că *am stat în calea* acestor lucruri, din momentul în care am luat decizia că este vorba numai de vindecarea doctor/pacient/miracol.

Problema nu a fost că am avut intenţia - ci că am avut *o anumită* intenţie.

Am intrat în starea de *expectativă,* cu ochii larg deschişi - şi prin specificitatea intenţiilor şi a dorinţelor mele, am văzut acest dar prin filtrul îngust al *aşteptărilor mele.*

Deepak Chopra, autor a ceea ce eu consider a fi una dintre cele mai importante cărţi pe care le poate citi cineva, *Cele şapte legi spirituale ale succesului,* explică cum una dintre *Legile intenţiei si dorinţei* este să „abandonăm ataşamentul nostru de rezultat. Asta înseamnă să părăsim ataşamentul nostru rigid de un anume rezultat si să trăim în înţelepciunea nesiguranţei.” într-o anumită măsură, mulţi dintre noi fac asta acum. Am făcut-o şi eu, atunci când am abandonat ataşamentul de rezultatul *vindecărilor,* însă nu m-am eliberat de ataşamentul meu ca rezultatul *să fie* o vindecare; ca urmare, mi-am limitat propria experienţă.

Şi eu, şi voi putem acum să mergem mai departe.

Ca să facem asta, trebuie să rămânem conştienţi de intenţiile noastre - de acelea atât de subtile, încât, în cea mai mare parte a timpului, rămân sub linia radarului nostru conştient. Când apar pe ecran, avem responsabilitatea să le examinăm. Intenţiile noastre ascunse afectează direcţia în care o luăm - adesea mai puternic decât intenţiile noastre conştiente, deoarece nu suntem suficient de conştienţi de ele, încât să le aducem la lumină şi să le supunem unei examinări aten-

te. Dacă nu ştim că avem o frică, nu ştim cum să-i facem faţă.

Prin informaţiile împărtăşite în această carte, voi vă parcurgeţi propria tranziţie în evoluţie. Acum puteţi să ascultaţi si să auziţi cu un alt simţ, să vedeţi cu o altă optică.

Aţi învăţat să simţiţi ceea ce alţii încă nu au simţit. Pe măsură ce aţi învăţat să trăiţi această nouă conştientă, aţi trecut la o existenţă de fiinţe trans-senzoriale.

Acum, când cei care vin la voi pentru şedinţe aud, *atunci când pentru alţii nu e nimic de auzit,* miros, *atunci când nu au simţul fizic al mirosului;* văd, *atunci când au ochii închişi* şi simt, *atunci când, pentru un observator, nu ar fi nimic care să provoace un sentiment anume* - ştiţi că îi însoţiţi *m propria lor* călătorie la nivelul trans-senzorial al existentei. Şi, de fiecare dată, este la fel de incitant ca atunci când aţi descoperit acest lucru pentru voi înşivă.

Ceea ce faceţi voi aduce lumină şi informaţie pe planetă - iar acolo unde este lumină şi informaţie, nu poate fi întuneric. Prin această lumină şi informaţie - ca şi prin multe altele - vin transformarea şi vindecarea.

Vindecarea nu este „de ce” sau „cum” - nici nu este o reţetă. Ea este o *stare de a fi.*

Aşa că luaţi-vă frica şi păşiţi cu ea în lumină si informaţie. Iubirea *devine frica.* Şi apoi, *frica* devine iubire - şi ea este vindecătorul.

Voi sunteţi deopotrivă observatorul şi cel observat, cel iubit şi cel care iubeşte, vindecătorul şi vindecatul.

Deveniţi una cu cealaltă persoană, apoi vindecaţi-vă *pe voi înşivă.*

Vindecându-vă pe voi, îi vindecaţi pe alţii.

Vindecându-i pe alţii, vă vindecaţi pe voi înşivă.

Reconectaţi-vă.

Vindecaţi-i pe alţii; vindecaţi-vă pe voi înşivă.

Unele lucruri sunt greu de explicat; miracolele vorbesc de la sine.

DESPRE AUTOR

Dr. Eric Pearl a renunţat la unul dintre cele mai de succes cabinete de chiropractică din Los Angeles, atunci când el şi alţii au început să observe apariţia unor vindecări miraculoase. De atunci, s-a dedicat împărtăşirii luminii şi informaţiei procesului de vindecare reconectivă, prin prelegeri şi seminarii despre „Reconectare”.

Dr. Pearl a apărut în numeroase emisiuni de televiziune, inclusiv *Leeza, Sally Jessy Raphael, The Other Side, Extra, Act Bell America's Health Network, FOX TV* şi în multe alte emisiuni de televiziune din toată lumea. De asemenea, a ţinut o prezentare la Madison Square Garden, în fata unei săli pline, iar semmariile sale sunt menţionate într-o serie de publicaţii, printre care şi *New York Times.*

Seminariile pe care le predă Eric Pearl conţin instrucţiuni pentru vindecarea reconectivă si reconectare (mărci înregistrate). Ele nu oferă şi calificarea pentru a preda în continuare;

În prezent, nu există instructori autorizaţi sau calificaţi. Ulterior vor fi oferite şi seminarii de certificare a instructorilor; informaţii în acest sens vor fi afişate la momentul respectiv pe pagina web şi publicate în broşurile noastre. Pentru siguranţa dumneavoastră, vă rugăm să ne contactaţi pe adresa de e-mail: Info@TheReconnection.com, înainte de a participa la seminarii de vindecare reconectivă sau de reconectare, predate de oricine altcineva decât de dr. Eric Pearl. Vă vom confirma dacă participaţi sau nu la un seminar oferit de un instructor calificai

Dacă aveţi o poveste de vindecare rezultată în urma citirii acestei cărţi sau a participării la un seminar al Dr. Pearl, trimiteţi relatarea la adresa de mai sus.

Pagina web www.TheReconnection.com

Cuprins